ÉVF. ÁRA:

ATLANTISZ

BEVEZETŐ

A hétköznapok tényei alkalmanként valamennyiünket elkedvetlenítenek. Csodák nélküli világ a miénk, azaz pontosabban valódi, VALAMIRE VALÓ csodák nélküli világ, olyan, amely hajlamos gátakat szabni a fantázia szárnyalásának . Pedig az emberek szeretik és áhítják a csodákat, örömüket lelik a fantázia játékaiban, s tudván tudják, hogy az álmokról való lemondásért a halálnál is rosszabb UNALOMMAL kellene fi zetniök. Örömmel tudatjuk, hogy most mégis csoda történt: újra itt van Atlantisz!
A csodák kontinense, a bátrak, elvetemültek, dúsgazdagok, fegyverforgatók , kalmárok és mágusok rég eltűnt hazája ezúttal egy új, havonta megjelenő magazinnak kölcsönzi nevét, s reméljük, az idők folyamán átruház majd rá valamincskét dicsfényéből is.
Lapunk hasábjain - testvérlapunk, a GALAKTIKA legjobb hagyományainak szellemében - friss és klasszikus fantasy-történeteket, folytatásos regényt lel majd az Olvasó; az irodalmi alapanyagot a műfaj legihletettebb hazai grafikusművészei illusztrálják.
Ezúton szólítunk - ismét - nyeregbe mindenkit, induljunk útnak, kalandozzuk be együtt Fantázia ezer veszéllyel teli, izgalommal és szépséggel mégis hívogató tartományait.
Atlantisz meghalt - sokáig éljen az Atlantisz!

A szerkesztoség

TARTALO

Bevezető 1

Paul Spencer
A sírbolt őrzője 3
Ha;du Gábor lord!tása 8

Lin Carter
A fekete holdfény
F. Nagy Piroska fordítása

Morvay Nagy Péter fordítása.....18

Tanith Lee
A gonosz tündér
Ha;du Gábor/ordítása.....24

Marion Zimmer Bradley
A hasznavehetetlen varázsló
Morvay Nagy Péter fordítása.....30

Carol Severance
Az elvarázsolt sziget
Ha;dú Gábor lord1Jása.....39

Fantasztikuslexikon 47

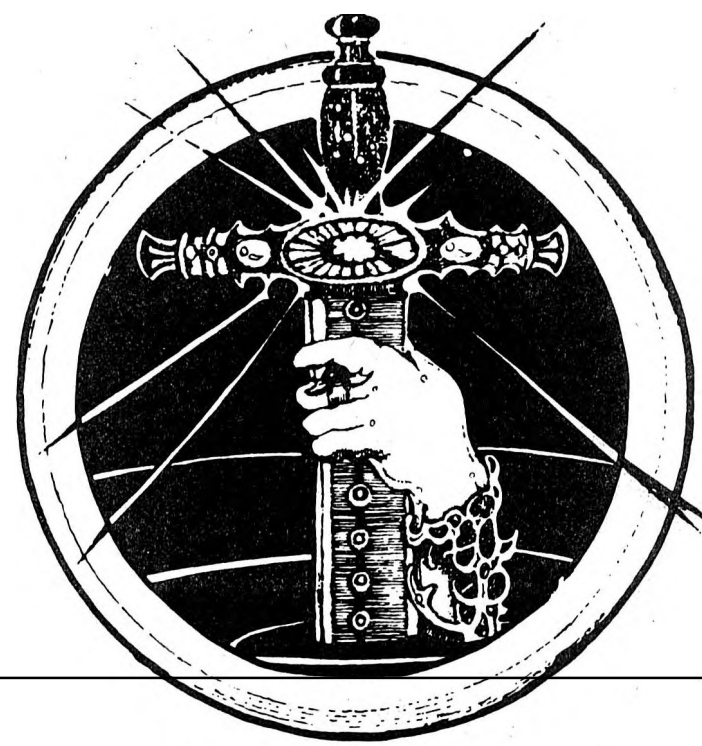

ATLANTISZ FANTASZTIKUS MAGAZIN
1990. 1. é vf. 1. szám

A borítón Rowena festménye

Főszerkesztő : Baranyi Gyula
Szerkesztőség és kiadó:
Móra Könyvkiadó - Jókai Egyesület
1013 Budapest, 1., Attila út 35.
Felelős kiadó:
a Jókai Egyesület elnöke

Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármelyik hírlapkézbesítő postahivatalnál, a hírlapkézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben és Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR),
Budapest, XIII., Lehel u. 10/a 1900 közvetlenül vagy postautalványon , valamint átutalással a HELIR 215-96162 pénzforgalmi jelzőszámra.
Előfizetési díj: fél évre 249 Ft, egy évre 498 Ft.
Egyes szám ára: 41,50 Ft

Készült a Somogy Megyei Nyomdaipari Vállalat kaposvári nyomdájában - 192255 Felelős vezető: Mike Ferenc igazgató ISSN

0865-3895

Kéziratokat és képeket nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza.

Paul Spencer : A sírbolt őrzője The guardian of the vault
© 1976 by DAW Books Inc.

Lin Carter: A fekete holdfény Black moonlight
© 1976 by Ultimate Publishing Co. Inc.

Susan Schwartz: A tőr tavasza Dagger Spring
© 1983 by Marion Zimmer Bradley

Tanith Lee: A gonosz tündér The Demoness
© 1976 by DAW Books Inc.

Marion Zimmer Bradley: A hasznavehetetlen varázsló The incompetent magician
© 1983 by Marion Zimmer Bradley

Carol Sevenance: Az elvarázsolt sziget Isle of Illusion
© 1989 Pan Books Ltd.

Narac még mindig re szketett. amikor felért a tetőre. Re megő kézzel kapaszkodott meg a párkány egyik kiszögellé sében; megnyugtatta a kő érintése és a nap melege. Asza bad égbolt s a Poseidonis városa felé elnyúló hatalmas, nagy néha erdőfoltokkal tarkított síkság látványára idegei megnyugodtak; így is remélte, amikor felsietett a lépcsőn, a torony sötétjéből. Pulzusa egyre lassult. Megkönnyebbülten felsóhajtott és megfordult; a falhoz támaszkodott. A toro_ny túloldalán síkság nyújtózott a tenger felé, s ezüstös párába veszett a láthatár.

Aztán újra végigfutott rajta a hideg. Alig ötlépésnyire tőle, a tető közepén nyitott csapóajtó ásított, s az alatta lévő mély ség titkára terelte gondolatait: eszébe jutott az a váratlanul felharsanó bömbölés, az, hogy időről időre összeszorult a szí ve a gondolatra, hogy esetleg még egy éjszakát el kell töl-

\ tenie odalent egyedül.

'\'I,_ De mégis, emlékeztette magát, mégiscsak a bátorsága

" cilt az eg ik olyan tulajdonsága, amiért a iválasztottak kö kerül t. Es józan ésszel nézve a dolgot, nem volt más vá lasztása. Máris túl soká maradt távol őrhelyétől, s ezzel csak nekicsapódik va lami az aknát lezáró, képírással borított kőlapnak, s rettegett attól, hogy a Rém újra betör az emberek világába.

Keroth halálát megelőzően a két őrző kölcsönösen erősí tette egymás bátorságát , ha másért nem, hát azért, mert vo nakodtak kimutatni egym ás előtt a félelmüket. Most viszont, gondolta Narac savanyú képpel, semmiféle szégyenérzet nem akadályozta, hogy engedjen menekülési vágya kész tetésének. Nem mintha bármiféle oltalmat nyújthatna neki a tető akkor, ha a Rém feljön a börtönéből...

közelebb csalogatta legfőbb rettegése tárgyát. Hátat fordí tott a csapóajtónak.

Csakhogy a tenger felé nézve most már nem kihalt táj tá rult a szeme elé. Apró alakok csoportját pillantotta meg a messzeségben; különös hangyamozgással haladtak. Amint Narac megtorpant, és tanulmányozni kezdte a távoli alako kat, úgy vette ki, hogy kifelé tartanak a ködből, a torony irá nyába . Még mindig túlságosan távol voltak tőle ahhoz, hogy bizonyos lehessen ebben. Különben sem őrá tartozott a do log; a toronyba csak a város felől érkezhettek látogatók.

Még mindig vészesen vesztegette az idejét, s halogatta az alászállást. Egy részben önmegvetés!, részben pedig rossz előérzetet kifejező fintorral az arcán, átpréselte magát a csapóajtón, s lesietett a lépcsőn.

A kőlap még a helyén volt. Most, hogy Narac visszaté rt, nem fenyegetett már semmiféle veszély. Jól tudta ezt, de idegeit még nem sikerült legyőznie.

Majd megtanUlják. Narac szándékosan hátat fordított a nagy kőlapnak, s azt a felfordulást szemlélte, amit akkor okozott, amikor pánikba esve felpattant, feldöntötte az asz talt és kiborította az ételét. A pörkölt jókora foltot hagyott a kőpadlón.. Narac azon igyekezett, hogy visszakanalazz a maradványait a tálba.

Fülsértő robaj - s már talpon is volt. A pecsétkőhöz ug rott. A helyén volt. A zajok folytatódtak, hangosabban, gyor sabban követték most.egymást, s nem az aknából, hanem a háta mögül érkeztek. Az ajtón dörömböltek.

Narac elfordította tekintetét a kőről, s a fémmel megerő sített ajtó felé indult. Most még egy hangot hallott: a fa dön getésébe vegyülő érthetetlen sikoltozást. Egy nő.

Azok a rohanó alakok a távolban...

Narac előrántotta a kardját, a másik kezével pedig hátra húzta a reteszt. Lenyomta a kilincset, és kitárta a befelé nyí ló ajtót;'vörös hajú, fehér ruhás nő esett át a küszöbön. Mö götte több fegyverest is megpillantott Narac, láncokkal, rikí
tó tolldíszes sisakban.

Lehajolt, s egyik kezé_nél fogva megragadta a nőt, s a
dig húzta, míg mindkét lába belül nem került a küszöbön; aztán egy mordulással becsukta az ajtót. Abban a pillanat ban, amikor a helyére csúsztatta a reteszt, újra rázkódni kez dett az ajtó, megsokasodott a döngések szarna, s dühödt szitkozódás tompa lármája szűrődött be odakintről. Narac
· hátát az ajtónak vetette, s ügyet sem vetett a ricsajra; a nőt figyelte, aki előbb feltérdelt, aztán feltápászkodott. Megfor dult, kezével hátrasimította hosszú, vörös haját, s a férfi sze mébe nézett.

Magas volt és karcsú; zöldes szemei egy vonalban voltak Naracéval, s arcvonásai is gyönyörködtették a férfi szemét. De Narac a hajára figyelt fel a leginkább, melynek bodor zu hataga csaknem derékig ért. Színe pedig annyira közel állt a skarláthoz, hogy a férfi még sohasem látott emberi fejen ehhez hasonlatosat; a homlok felett két szemközt ívelő fürt találkozott egy csúcsban.

A nő idegenségét felül bő, válltól magasan vágott ruhája jelezte: aranyzsinór fogta át a derekát, alja pedig redőkbe hajtva hullott alá csaknem egészen a lábfejéig. Elegáns egy szerűsége magas rangot sejtetett, még ha hiányoztak is ró la az Atlantisz arisztokratái által olyannyira kedvelt színes díszítések. Ahogy ott állt levegő után kapkodva, egyik kezé nek karcsú ujjait a mellén nyugtatta, mintha csak így próbál ná csillapítani szíve vad dobogását. Szemmel láthatóan nem jutott elég lélegzethez ahhoz, hogy beszéljen.

Odakint abbamaradt a dörömbölés és a kiabálás.

Narac visszacsúsztatta karqját a hüvelyébe, s összefon ta a karjait. - Ki vagy te, és kik azok a férfiak? Miért üldöz nek téged?

A nő éppoly fürkészően tekintett a férfira, mint amaz őrá. Aztán lesütötte a szemét, és leengedte a karját, vállai is be süppedtek. Felsóhajtott, majd ismét kiegyenesedett, a férfi szemébe nézett - Aelitha a nevem. Apám a Lángoló Szi getek királya, messze, túl a tengeren. - assan beszélt, s idegen ízzel formálta a szavakat. - Azok az emberek arról a hajóról jöttek, amelyik megtámadta apám gályáját. Éppen Borealisba tartottunk a Haemestes királlyal kötendő eskü vőmre. Ehelyett magának követelt a kalózok királya. Amikor kikötöttek, hogy vizet és lőszert vegyenek fel, megszöktem. Ők meg üldözni kezdtek.

Megfordult, s körbejártatta szemét az egyetlen helyiségen
-az asztalon, a szekrényeken, az ágyakon, a kéziratteker csek állványán, a tűzhelyen s a felette lógó edényeken, a falra akasztott fegyvereken. Aztán észrevette a jókora, dom bordíszes kőlapot a padlón, a szoba közepén, s értetlen arc cal ismét Naracra nézett. - Mifele hely ez itt?

Eltelt egy kis idő, amíg a férfi válaszolni tudott.

- Neked csakugyan messzire kellett járnod innen!

- Habozott; csá-

bította a társalgásra adódott lehetőség. De mi lesz aveszély lyel?

Felsietett az ablaknyíláshoz vezető néhány lépcsőfokon az ajtó mellett. óvatosan kitekintett, s azt látta, hogy a fel fegyverzett kalózok keresztbe vetett lábbal üldögélnek né hány lépésre az ajtótól, míg vezetőjük karba tett kézzel áll fölöttük, s a tornyot kémleli. Úgy tűnt, hosszas várakozásra rendezkédtek be. Talán erősítést vártak a hajóról.

Narac elgondolkodva jött le a lépcsőn. - Nem fenyeget közvetlen veszély, de leh tséges, hogy később megroha mozzák a tornyot. Elképzelhető, hogy úton van már a segít ség Poseidonisból - talán időben érkezik, talán túl későn. Addig is: az ajtó el van reteszelve, és készenlétben állnak a fegyverek. Úgy látszik, van időnk beszélgetni. - Intett; hely lyel kínálta a nőt az asztalnál. Az le is ült, s akkor villant Na rac eszébe a tetőre vezető csapóajtó; felrohant a lépcsőn, hogy rátolja a re teszeket. Bizseregtető, csaknem örömteli izgalom szállta meg. Az emberi eredetű veszély meg könnyebbülést jelentett idegei számára.

- Hamarosan itt lesz az, akit a tegnap meghalt társam helyett küldenek- magyarázta, miközben újra lefelé lépke dett a fokokon. - A Kiválasztottakat mindig egy fegyveres őr kíséri. Drága a Kiválasztottak élete, vidéken pedig sokan nem tisztelik a törvényt. Várnunk kell; nem tehetünk mást. A falak olyan vastagok, amilyen magas egy férfi, az ajtók pe dig súlyosak és erős a zárjuk. Kérsz bort?

A nő elmosolyodott, és elutasítóan lobogtatta karmazsin vörös haját.

Narac szemben ült vele, s ügyelt arra, hogy fenntartsa a bizalom légkörét. Sok múlott azon, miféle erősítést kapnak a kalózok az atlantiszi őrök megérkezése előtt, de ez nem olyasfajta gond volt, amit meg kellett volna osztania a nővel. Semleges téma felé tapogatózott, mialatt jobb kezét auto matikusan kardjának markolatán tartotta.

- Nem hallottál még erről a toronyról? Elmagyarázzam a jelentőségét és a küldetésem fontosságát?

Most bólintott a nő. - Megkérlek rá. - Kezeit az ölébe ejtette, de szépséges zöld szeme élénken tanulmányozta a férfit, aki mesélni kezdett, rákezdett a betanult, papos szö vegre.

-Atyám atyjának atyja idejében két nagy varázsló élt Po seidor,is városában, Atlantisz birodalmában. Mindketten rej tett tudás, emberfeletti erők után kut ttak. Egyikük, Agastor, istenkáromló volt, aki démonokkal akart kapcsolatot terem teni; olyanokkal, akikről úgy vélte, az istenek uralta világon túl találja őket. Numidon, a másik varázsló, az igazságot szerette, s az isteneket hívta segítségül, hogy nagyobb erő re tehessen szert, s azt a jó ügy szolgálatába állíthassa.

Numidon istenfélő kutatása gazdag jutalmat nyert. Hatal ma volt a madarak és a vadak felett, s a saját hangján üzen hetett általuk. Hatalma volt a fájdalom és a betegség démo nai felett, s gyógyulást adhatott a betegeknek. Hatalmában állt elűzni a rossz szellemeket, akik romlást hoznak az em berre. De Agastor is_tenkáromló erőfeszítéseinek gyü mölcse...

Lentről harsogó üvöltés szakította félbe a mondatot; a leg mélyebb bömbölés és a legvelőtrázóbb siko.ly dermesztő egyvelege volt ez a hang, mellyel a Rém tiltakozott bebör-

tönzése ellen. Narac megmarkolta az asztal szélét, és

összecsikorította a fogait, míg a rémület hulláma végigteker gőzött a gerincén. Aelithának tágra nyíltak a szemei, ökölbe szorult a keze. Egy pillanatra egymásra néztek Narackal.

Narac kifújta á levegőt. - Erre- is magyarázatot ad majd a történet. - Összedörzsölte izzadt tenyerét, s folytatta:

- Sokévi titkos kutatás után, melynek során Agastor - a kobold_ok és alacsonyabb rendű szellemek megidézésé vel kezdve - eljutott addig a pontig, ahol már hatalmas erőkkel is kapcsolatba tudott lépni, s végül sikerült beszél nie egy olyan lénnyel, amely egy, az istenek uralmán kívül eső birodalomhoz tartozott. A varázsló egyik segédje, aki fejvesztve, a bűntudattól űzve menekült a színről, nagy fe kete füstről zagyvált valamit, ami egyben kapu is volt vala hová, égy nem emberi hangról, mely egyszerre volt elkép zelhetetlenül távoli és elviselhetetlenül hangos, Agastorról, aki valami földöntúli nyelven üzletelt, meg valami alaktalan mozgásról a sötétségben; beszéd közben érte a halál.

Senki sem tudhatja, miféle alkut kötött Agastor, sem azt, él-e még a mágus ebben vagy valamelyik másik világban. Senki sem látta a segédje menekülése óta. De házából új lény lépett a helyébe, a legeslegfeketébb napon. Lépett, de ner:n a lábain járt, s minden lépéssel övekedett, minden lé péssel magasabbra és szélesebbre dagadt, míg végül min dent felmarkoltak és összezúztak egyre növekvő karjai; fér fiak, nők és csecsemők táplálták egyre növekvő szájait, s még a lába alá került épületek köveit is felfalta, két rágás kö zött pedig egysz rre bömbölt és sikított kozmikus diadal érzetében.

ddig növekedett, míg végül magasabb lett Poseidon ha

talmas szobránál is; addig növekedett, míg fénylő csúcsa végül a fe1hőket súrolta. Azután ráhágott Poseidonis váro sára, porig rombolta a h akat' és a templomokat, a raktá rakat és a p lotákat, elsöpörte a város falait és embereink . tetemét szétkente az utcákon. A levegő beleremegett a bömbölő sikolyba: olyan volt, mint amilyet most is hallottunk, csakhogy az még csupa örömhang volt.

Aelitha összevonta a szemoldökét: a kőlapot nézte a pad ló közepén.'

- Kész szerencse - folytatta Narac -. , hogy Numidon háza olyan környéken épült, ahová a Rém még nem jutott el. Numidon volt Poseidonisban az egyetlen, aki ismerte a démon nevét és természetét, s tudta, milyen erőkben bíz hat. Az istenek barátsága erővel töltötte meg gondolatait és cselekedeteit, s mágiája segítségével szembeszállt a dé mon hatalmával.

Villámokat küldött ellene, s ezek megingatták a szörnye teg erejét és megállásra késztették. De még akkor is, ami kor gyengeségében megfagyva áll ott, üvöltő, toporzékoló hasonmásai pattantak elő mellette i levegőből, s ezekben az ikertestvéreiben ő sokszorozódott meg a város még élő lakosainak a szeme láttára. A pillanatnyi remény nyomában mindenki szívébe elkeseredés költözött, Numidon volt az egyetlen kivétel. Újabb, erősebb villámok segítségével le győzte az első szörnyet. A Rém visszahúzta valamennyi szemét, s összes végtagját elhagyta az erő. Úgy állt ott Nu midon isteni. erejétől lenyűgözötten, mint valami hatalmas,

félresikerült szobor. És eltűnt minden ikertestvére, mert fan- tomok voltak csak, melyeket saját akaratának erejével te remtett.

- És ez az alattunk lappangó valami? - suttogta Aelit ha.

Narac bólintott. - Numidon varázserejével aknát nyitott, s olyan áthatolhatatlan anyaggá ohrasztotta a Rém körül a sziklát, amilyen anyag sehol sem létezik a természetben. Ugyanebből az elvarázsolt sziklából formázta meg az aknát lezáró kőlapot is. Amikor pedig istenektől kapott hatalmával

összezsugorította s az akna mélyére vetette a démont, va rázsereje lezárta a szörnyeteg börtönét a kővel, melynek lapjára az örök rabság pecsétjét véste.

· A nő hátratolta a székét, és odament a kőlaphoz. -Tény leg furcsák ezek a jelek. Mintha ugyanúgy ott lennének a kő belsejében is, mint a felszínén. Tehát nem tud feljönni a dé mon, akárhogyan üvölt és hadakozik is?

Narac felállt és odament mellé. - A pecsét önmagában nem elegendő ahhoz, hogy visszatartsa, az akna sem, leg alábbis nem sokáig. Nincs ember, aki felfoghatná Numidon bölcsességét: ő egy kozmikus törvényről beszélt, ami elsö pör minden mágiát, sőt még magukat az isteneket is. Min den kötőerőnek, mondta, megfelel egy másik, bontó erő, s az évek múltával a démon rábukkanhat az ellenszerre. De úgy gondolta Numidon, hogy a kőlapot a helyén tartó varázs kitart, ha a kő állandó őrizet alatt áll. Valakinek őrt kell állnia minden nap és minden éjszaka minden órájában, máskü lönben a démon megtörhetné a varázst.

- És te...?-A nő megérintette a mellkasán.
- Én Narac vagyok, az őrző, a Kiválasztottak egyike. - Büszkeség csendült ki a hangjából. - Minden évben kivá lasztanak nyolc őrzőt Atlantisz ifjai közül. Próbara teszik ér telmüket, jámborságukat és becsületüket. Két páros szolgál, s havonta váltják egymást. A másik négyes készen áll arra az esetre, ha betegség, baleset vagy akár a rátermettség hi
anya miatt szükségessé válik az őrzők váltása. Ellenkező esetben a következő évben szolgálnak.

Embert próbáló feladat a pecsétkő őrzése. A démon nem jöhet ugyan fel addig, míg mi virrasztunk, de üvöltése és a kőre mért dühödt csapásai megingatják az őrzőnek a Numi don varázserejébe vetett hitét, s elhitethetik vele, hogy őr jöngő haragjában a démont semmi sem tartóztathatja fel.

Az idő nagy részében minden csendes. Gyakorlatozunk, beszélgetünk, játszunk, olvasunk és imádkozunk, sokat imádkozunk. De fárasztó lassúsággal telik csak az idő, s lé nyünk egy része folytonosan a következő üvöltéstől, a tor
laszra mért következő csapástól remeg.

Mindig ébren kell lennie legalább az egyik őrzőnek, így hát virrasztunk, míg a másik alszik, s ekkor is van a legna-
gyobb szükség az éberségre.

Tegnap éjjel Keroth és én már havi szolgálatunk vége felé jártunk; Keroth megcsúszott a tetőre vezető lépcsőn, lezu hant és szétzúzta a koponyáját. - Szünetet tartott, felidéz te magában a hangot és a látványt. - Alig ért még a mennyekbe Keroth máglyájáA,ak a füstje; egyedül várom most a Kiválasztottat, aki katonák kíséretében megérkezik majd, hogy a helyébe lépjen.

Elmosolyodott; élvezetet okozott számára a nő szépsége és odaadó figyelme. - Beláthatod hát, hogy a jelenléted kí vánatosabb most, mint bármikor.

Válaszként mosolyra kezdett húzódni a nő szája, amikor egy csattanás nyomán mindketten megmerevedtek : nem a kőlap, hanem a kapu irányából jött a hang. Narac érezte, hogy a kezébe ugrik kardja markolata, ahogy megfordul, hogy szembenézzen a rohammal.

Újabb robaj, mennydörgőbb az előzőnél is. - Valami fal törő kos! - morogta Narac.

· Felnézett a csapóajtóra, és számba vette a lehetősége ket. Ha kitárná a csapóajtót, azzal utat nyitna a tetőn lévők nek, akik esetleg létrán feljutottak a toronyba. De a Kiválasz tottaknak igen jók a reflexeik, s Narac bízott abban, hogy a megfelelő pillanatbanképes lesz becsapni és eltorlaszolni

a csapóajtót. Aelitához fordult. - Őrizd a pecsétet, míg én megnézem, mi folyik odakint.

Karddal a kezében felment a lépcsőn, és lassan, hangta lanul visszahúzta előbb az egyik reteszt, aztán a másikat. Készen állva a gyors visszavonulásra, visszafojtottaa léleg zetét, és csaknem függőleges helyzetig emelte a csapóaj tót. Újabb robaj hallatszott a kapu felől.

Fölötte csak a kék ég. Egyik lábával fellépett a következő lépcsőfokra, és kikandikált a nyíláson. Üres volt a tető. Hal lotta, hogy odalent újabb rohamot intéznek az ajtó ellen.

A férfi lenézett. Aelitha a pecsétkő mellett állt; s inkább ar ra meresztette a szemét, mint őrá vagy az ajtóra. Narac elé gedetten lépett ki a tetőre, és átment a másik oldalra, a pár kány kiszögellésének oltalmába.

Gyors pillantást vetett a mélybe, s azt látta, hogy két férfi vízszintesen tartja a rönköt, amivel az előbb a kaput dönget ték. Nyilván a szárazföld felé fekvő, közeli erdőkből hozhat ták, mialatt ő Aelithával beszélt. Az újabb robajra me-gint letekintett; a két támadó visszatántorodott a kossal: szilár dan tartott még az ajtó. Narac megnyugodott a kétszemé lyes faltörő kos láttán. A vastag, jól elreteszelt ajtó sokáig ki tart még ezzel szemben.

Aztán felmerült benne a kérdés, miért csak ketten vannak. Egészen bizonyos volt benne, hogy legalább hármat látott, amikor keresztülvon szolta Aelithát az ajtón, meg amikor ki kémlelt az ablakhyíláson. Kétségbeesetten jött rá, hogy a harmadikat nyilván visszaküldték, hogy erősítést hozzon a hajóról. Ha elegen vannak a kalózok, bevehetik a tornyot - a főbejáraton keresztül időbe telne , sokkal gyorsabban men ne viszont a csapóaj°tón keresztül, ha előtte sikerült feljutni uk a tetőre.

Mélyre hajolva átfutott a szárazföld felőli oldalra, és a vá ros felé kémlelt. Miért késlekedik ennyit a váltás?

Aztán gyorsabban kezdett verni a szíve. Porfelhő kúszott
a távolban a poseidonisi úton. Narac kimeresztette a sze
meit, és meggyőzte magát, hogy mozgó pontocskákat is lát, akik bizonyára emberek. Ujjaival dobolt a mellvéden. Igen
- igen, apró sötét foltok váltak ki az országút barna szalag jából. Minden bizonnyal Keroth váltása és az őrség; kétség kívül barátok, minthogy Atlantisz fővárosa felől érkeznek.

Narac gyÓrsan a csapóajtóhoz kúszott, átpréselte magát a nyíláson, és helyükre tolta a reteszeket. Miközben lesie tett a lépcsőn - olyan gyorsan, amennyire csak Keroth zu - hanásának emléke engedte-, Aelitha kérdő tekintettel for dult el a pecsétkőtől.

- Segítség a láthatáron! - újságolta Narac, s nyugtató an a vállára tette a kezét. A nőt nemesi származása arra késztette, hogy elhessentse a kezet, de mosolya válaszmo solyt fakasztott a férfi ajkán.

Az előbbieknél is mennydörgőbb robaj visszhangzott ke resztül a tornyon.

Narac az ajtóhoz ug rott. A vasalások kezdtek befelé haj lani, s megfeszült a súlyos retesz. Azután engedett az ajtó, s Narac látta, hogy kint a harcosok újabb rohammal készül nek r , hogy teljesen bezúzzák.

- De összesen két emberrel? - suttogta.

Visszafordult a nőhöz, s fittyet hányva az etikettre, meg ragadta a karját. - Nem várakozhatunk tovább a segítség re. Ki kell mennem, hogy feltartsam őket, míg megjönnek az embereink.

- Egyedül? - kérdezte Aelitha tágra nyílt szemmel.

Újabb csapás visszhangzott az ajtó meghajlott a re tesz.

Aelitha kiszabadította magát Narac szorításából, s a falon függő fegyverekért futott. - Én is tudok bánni a karddal!

De a férfi mellette termett, mielőtt még megérinthette vol na a markolatot.- Nemi Neked az őrző helyére kell állnod! A kőlapra mutatott. - A Rém rájöhetne, hogy őrizetlenül maradt és kitörhetne. Ott kell maradnod, és Qgyelned rá, hogy meg ne törjön a varázs1

Újabb csapás zúdult az ajtóra; repedés támadt a nagy re teszen. Mindjárt utána a pecsét felől is dördülés hallatszott. Aelitha akőlapra villantott a tekintetét. Két kézzel megragad ta Narac jobb kezét, száját pedig az arcához szorította. - Ha te el mersz menni, én itt merek maradni.

Kellemes izgalom futott végig Narac végtagjain. - Segíts kinyitni az ajtót! Aztán gyorsan csukd be mögöttem, és told rá a reteszt, ha tudod! Amíg feltartom őket, te őrzöd a pe csétet.

A nő bólintott, s a kapu felé nézett, ahonnan újabb, az ed
digieknél is erősebb robaj hallatszott.

Narac előrántotta a. kardját. Így bosszulja meg magát az
előző hetek unalma, gondolta. tv,ost hősiességre volt szük ség; itt volt a lehetőség, hogy bebizonyítsa, érdemes az őt őrzővé avatók bizalmára. A skarlátvörös hajú Aelitha szép sége, a szemében gyúlt izgatott fény csak tovább fokozta a pillanat nagyszerűségét. A hercegnővel a nyomában az aj tóhoz lépett.

Nem törődve a pecsétkő felől hallatszó újabb dörejjel, Na rac elhúzta a reteszt, Aelitha pedig megragadta a kilincset. Találkozott a pillantásuk: a lány ajkán mosoly árnyéka ját szott. Narac balját kardja markolatára helyezte, míg bal ke zével ő is az ajtóba kapaszkodott.

Bólintott, mire mindketten hátrafeszültek; az ajtó pedig nyikordult egyet, és befelé mozdult.

Narac mély lélegzetet vett, s kicsusszant a nyíláson. A két kalóz láthatóan éppen pihenőt tartott; egymás mellett álltak, kettejük között függőlegesen tartották a kost. Amikor meg látták Naracot, elengedték a szerszámot. A hegye épp csak néhány centiméterrel tőle ért földet. Narac reménykedve ar ra gondolt, hogy ezzel a kalózok megfosztották magukat leg hatékonyabb fegyverüktől. Egy kiáltással rájuk vetette ma
gát.

Eltérítette a jobb oldali férfi kardját, a másikat pedig egy
rúgással a földre küldte, miután kitért kardjának elemi erejű csapása elől. Azután nem tudta tovább követni a történte ket, mert automatikusan védekezett; záporoztak rá az üté sek, előbb a még talpon lévő, aztán pedig a feltápászkodó másik férfi részéről. Narac pengéje önálló életre kelt, úgy ugrá!t a kezében, s hol elhárított egy rohamot, hol alázuhant, hogy ráharapjon egy szabadon hagyott húsdarabra vagy el lenálló páncélzaton fejezze be útját. Biztos volt benne, hogy ejtettek rajta sebeket, de ezekből semmit sem érzékelt.

Időről időre visszatáncolt, visszavonult, hogy lélegzethez jusson, de csak azért, hogy aztán nagy makacsul újra szem beszálljon az ell nfél támadásával. Kevés esélye volt, hogy legyőzze a páncélban, létszámfölényben harcoló kalózokat, de belekapaszkodott a reménybe, amit a közelgő segítség gondolata jelentett. Ha legalább fel tudná tartani ezt a ket tőt... ha a harmadik nem érne vissza az erősítéssel...

Nagy ugrásokkal, pörögve védekezett, merészen támadt; nem volt ideje gondolkozni. De egy pillanattal később, ami-

kor háttal állt a toronynak, a kalózok háta mögött megpillantotta az atlantisziak csoportját; tisztán látta őket az úton. Páncéljukon, lándzsáik hegyén csillogott a napfény. Hamarosan a kalózok is észreveszik majd őket, és elmenekülnek. Hacsak nem az ő társaik érkeztek meg...

Újult erővel szúrt és vágott, megdöbbenést és rémületet keltve ellenfelei arcán.

A városba vezető út üres volt. Nem voltak kalózok, s nem voltak a közeledő bajtársak sem.

Abban a pillanatban eltűntek.

Narac döbbenten megtorpant egy pillanatra. Aztán megpördült; ellenségeit kereste a háta mögött: Üresség tátongott közte és a torony között. Még a faltörő kos is eltűnt.

Narac arra eszmélt, hogy verejték ömlik végig a testén. Remegni kezdett a lába. Agya legmélyén elgondolhatatlan gondolatok kergették egymást - a démon fantomokat teremtő hatalmáról...

Megemelkedett a föld, ő pedig hanyatt vágódott.

Amint kábultan fél könyékre emelkedett, a torony kettéhasadt. Cikcakkos vonal jelent meg az oldalán, s pókhálószerű repedések futottak körbe a falakon. A csipkés mellvéd úgy nyílt ki, mint egy virág, a hatalmas kőtömbök szétugrottak, s valami sikoltó, sötét folt nőtt ki a leomló romok közül. Aztán nagy dörgéssel repedések nyíltak a megemelkedő földben, s ágakra válva szétfutottak az egész síkságon, mi közben a romokból kiemelkedő, egyre dagadó valami vonagló végtagokkal üvöltő szájakkal tört az ég felé. S amikor a Rém skarláttarajos fejének legnagyobb s legszörnyűbb sebességével elővillantó, ordító szájából előtört az a visító, női kacaj, akkor, csak akkor látta át tisztán és véglegesen a becsapott Narac, az utolsó őrzők közül, milyen katasztrofális következményekkel jár, hogy nem tudta teljesíteni a rábízott feladatot.

Hajdu Gábor
fordítása Rőczei
György rajza

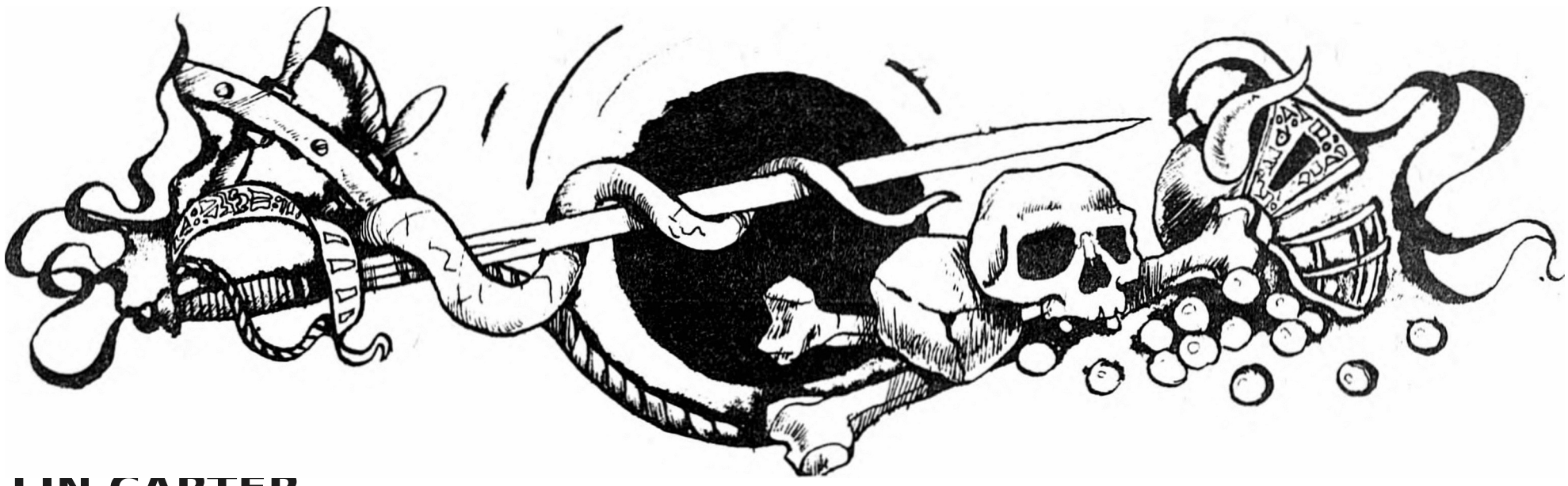

LIN CARTER

A fekete holdfény

Első fejezet
Ismeretlen tengereken

A vérvörös nap lángszőnyeget terítve bukott le a Déli-ten ger, a Yashengzeb Chun sötét vize fölött. Tüze felgyújtotta a nyugati égboltot, és megütközött Zosk dzsungelszigeté nek kusza, fekete, rejtelmes lángjával.

Fekete Sólyom nevű kalózgálya dél óta küszködött a szél lel, távol a széles lagúnától, ahol a sárgásbarna, szelíden ívelt vonalú partra hófehér tajtékot sodortak a hatalmas hul lámok. Az éjszaka közeledtével hideg szél kerekedett Meg zörgette a nedves homokpad mögött zöld falként magasló lombos páfrányokat és toboztermőket, belekapott és meg zúgatta a sudár, fekete gálya bíborszínű vitorláit, a kisebb széllökésesek pedig nekiverdesték a hullámokat a hajó sár kányt formázó, kiugró orrának.

Az emberek átfagytak a nyirkosságtól és a hidegtől. A gá
lya előfedélzetén az elsőtiszt vacogott a jeges szélben, hiá ba vonta szorosabbra magán a nehéz, vízhatlan köpenyt. Magas termetű, testes zangabali volt, állát sűrű, rövidre nyírt szakáll borította, a fejét ezzel szemben kiborotválta. Ahogy reszketett a metsző szélben, fülében csak úgy csillogtak az aranykarikák.

Az ősz első hónapja Shamath már a végéhez közeledett, a szél csípőssége ilyenkor már a közelgő télre figyelmezte tett.

A karmazsinvörös égre sötét árnyék magasodott fel· Che lim megfordult, s bólintott a kapitány felé. - Még nem jött jelzés; a fiú eltévedhetett- dörmögte sötét ábrázattal.

A *FeketeSólyomkapitánya* nem válaszolt. A nedves szél megráncigálta s kétoldalt felcséY)ta fekete köpenyét; olyan volt, mintha mindjárt szárnyra kapna, s elrepülne a hideg szélben. A köpeny alól kilátszott félig meztelen, bronzszínű teste, mely izmos volt mint egy ifjú gladiátoré. Fekete, vas tag szálú, nyíratlan haja a *vanda1Sörényére* emlékeztetett; a szél felfújta széles válláról, s szinte keretbe foglalta vele e kemény, érzéketlen arcot, melyet még zordabbá 1ett az erős áll és a tisztára borotvált vonások érzelemmentessége. Fe nyegető fekete szemöldöke alatt az oroszlánéhoz hasonló aranyszempár villogott. Városi ember nemigen állta e söté ten égő szem pillantását - hát még az, aki csatában került

szemtől szembe vele! Királyi termetét a jeges szél ellenére csak egy öves-pántos lemuri hadipáncél fedte, keskeny csí pőjén díszes övet és skarlátvörös ágyékkötőt viselt. A Mom mur-hegyeken túli fagyos Északföldéről származó barbár lé vén az ilyen éjszakákat egyenesen tikkasztónak érezte.

A tarakusi kalózok, a Vörös Testvériségben vele szövet kezett Kapitányok számára ő a *Fekete Sólyom* Khongrimja volt. Amúgy pedig Thongornak hívták.

- Eltévedt vagy megölték - morogta mély hangján. - Gorm tudja, miféle vadak tanyáznak azokban az őserdők ben. És még vademberek is lehetnek ... Sok fura történetet hallottam már a kapitányoktól az efféle szigetekről.

- Akárcsak én - dünnyögte a matróz s ha megreme gett bizonyára nem mástól, csak a szél fagyos leheletétől. De ez a tenger itt nem szerepelt a térképeken, csakúgy, mint a túlnan elterülő sziget. Mióta a világ világ, nem sokan me részkedtek el ilyen messze nyugatra· Thurdis és Csargo l há jas kereskedői csak Kovia vagy Ptartha partjai mentén ha józtak, a kalózok meg 9sak a gazdag zsákmánnyal kecseg tető, kirabolható, kifoszththató gazdag városok környékén ólálkodtak.

De Thongor a *Fekete Sólyom* kapitánya a pokol vörösen izzó torkába is bemerészkedne olyan kincsért, amilyet Zosk dzsungelszigete rejt - ha igazak a csak suttogva mesélt, ősrégi legendák. Az úttalan vadon sűrűjében valahol hatal mas kincs hever: Cadorna tűzgyöngyei, melyekért királyi árat lehetne kapni Tarakusban, a tolvajok bazárjában. És a *Fekete Sólyom* kapitánya a kardélig menő küzdelemtől sem riad vissza, csak hogy megszerezze magának ezt a kincset. A kalózhajó dél óta kémlelte a vadont, s miután rábukkant a lagúnára, partra küldött egy önkéntest, hogy derítse föl, van nak-e a szigeten ellenséges őslakosok. A vakmerő ifjú Khantar Kan nyert a pénfeldobásnál. A megbeszélés sze rint már órákkal ezelőtt meg kellett volna kapniuk a jelet. Mi féle váratlan balsors érhette utol a mindig vidám, mindig ne vető ifjú harcost? Nem várhattak rá tovább.

Thongor türelmét vesztve dobta hátra a sörényét.

- Chelim, vigyél be minket, és ereszd le a horgonyt. Csa varj fel és rögzíts minden vitorlát. Fulvio!

- Igenis, kapitány! -A cingár aszott kis zsiványellépett a kormánykeréktől, és haptákba vágta magát.

- Szedj össze embereket a partraszálláshoz, és vigye tek magatokkal elegendő fegyvert. Ha készen álltok, ereszd le a dereglyét. Behajózunk a lagúnába.

Második fejezet A gyilkos félelem

Negyedóra múlva megcsikordultak a csörlők, és a dereg lye átlendült a hajó oldalár,. Fulvio partra szálló egysége le mászott a köteleken, hogy elfoglalja helyét az üléseken. E látszatra tarkabarka haramiabanda a fél Nyugat városaiból, afféle rongyos csatornatöltelékekből állt össze. Itt volt köz tük a kövér, holdvilágképű, hideg tekintetű, de nyájas moso lyú kovbeli, akinek széles selyemövében elmaradhatatlanul ott lapult a fűrészfogú vadászkés; a sötét bőrű, fekete hajú turániak, akiknek arcáról lerítt a csibészség, szájukból csak úgy dőlt a sok szitok, homlokukat rikító, pöttyös kendővel kö tötték át, és mocskos ujjaikon ékkövek villogtak; akadt köz tük egy-két cadornai ferde szemű, barna bőrű alak; akik lágy, dallamos hangjukon társaikat szidalmazták, s eközben elmélyülten játszadoztak tőrük markolatával. Néhányan rab szolgabélyeggel voltak megjelölve, s akadtak, akik a tör vényenkívüliség jegyét viselték magukon; s valamennyien sok-sok szárazföldi és tengeri csatában vettek már részt, amire számtalan, már behegedt, kard ejtette seb utalt a tes tükön. Banditacsapat volt ez a javából, de mindhalálig hű, derék harcosok, akik bárhová elmentek Thongorral, s szol gálták őt piros vérük utolsó cseppjéig.

A dereglye eltávolodott a gálya karcsú, fekete törzsétől, és a néma evezők üteme·s mozgása nyomán tovaskilott a vízen. Aztán az emberek föltaszították a nedves ·homokra, és kiugráltak belőle. A vizes homokban csikorgó csizmák kal vonszolták följebb a csónakot a parton, oda, ahol már nem érhették el a hullámok. Majdnem sötét volt már, ami dőn beléptek a sűrű lombú fák alá; a hold még nem kelt fel, és ahogy kényelmetlen érzésekkel eltelve körbepillantgat tak az erdőben, a lenyugvó nap haldokló parazsa meg-meg csillant késük meztelen pengéjén, s lángot gyújtott a sze mükben.

A dzsungel sűrű volt, fekete és mozdulatlan. *Túlon túl* mozdulatlan I Az ösvényeknek visszhangozniuk kellett volna a vadászó *vandarok* bömbölésétől és a folyami *poa* rikoltozásától. De minden néma volt, mint a halál.

Thongor rögtön megérezte, hogy van valami hamisság ebben a súlyos levegőben. A városból jött kalózai érzékeit eltompították a bűzös és zajos sikátorok amelyekben fölne velődtek, az ő bölcsője azonban a fagyos Észak volt, ben ne tehát nem homályosultak el a vadon születettek élesre fent érzékei, s az a rendkívüli érzékenység, mellyel csak az igazi vademberek rendelkeznek. Szülőföldje, Valkarth ke gyetlen pusztáin annak idején csak úgy maradhatott élet ben, hogy mint a vadászó macska megtanulta, hányféle íze lehet a szélnek, megtanulta, hogy felfigyeljen minden nesz re, s hogy tudjon olvasni az éjszakában, mint a cserkésző vadak.

Mihelyt keresztülvergő_dtek a fák tömör falán, elállt a .je ges szél. A körülöttük elterülő sötétség megtelt a korhadó levelek, a nedves föld fanyar s az őserdei virágok kábító, fű szeres illatával. És még valamivel...

A halál szagával...

Thongor aranyszeme fáradhatatlanul fürkészte a sűrű ho mályt, miközb n zsákmányt.kereső, néma vadmacskaként, de kezében széles pengéjű, meztelen valkarthi kardjával,

lopakodott az élen, át a dzsungelen. Negyedóra múlva meg találták a holttestet.

Fulvio akadt rá. A vézna, félszemű lator kis híján átesett rajta a sötétben. Rémült kiáltására rögtön ott termett Thon gor. A test egy félig fölébe hajló *Jann1barfa* alatt hevert el nyúlva. Miután kivonszolták onnan, a fedélzetmester, a már őszbe csavarodott hajú, öreg thurd, Thad Novis levette az ellenzőt a magával hozott lámpásról, és a gyertyaláng hal vány fényével megvilágította a halott ember arcát

Khantar Kan volt!

- Az istenekre, kapitány, kis híja volt hogy rá *nem* lép tem! Vaksi vagyok, mint a *xuth...* - siránkozott a minden porcikájában reszkető Fulvio. A többiek csak az orruk alatt morogtak, ahogy körbeállták őket. Egyikük elfojtotta döb bent kiáltását, amikor meglátta a lámpás gyér fényében az ifjú harcos arcát.

Thongor egy szót sem szólt, csak az álla feszült meg ko moran. A testen nem volt semmiféle jel - se vágás, se sé rülés nyoma. És mégis halott volt, akár a kő - s az arcára fagyott kifejezés láttán mindenkit rettenetes balsejtelem ke- rített a hatalmába.

A halott szeme félig kidülledt az üregéből, látnivalóan egy megnevezhetetlen rémület következtében. Ajka kísérteties vicsorgásba dermedve húzódott föl fogairól. Vonásait ki mondhatatlan iszonyat torzította el, hogy láttára az embert kirázta a hideg.

Thad Novis óvatosan végigsimította a kihűlt testet, de nem talált rajta semmit. Komor tekintetét fölemelve, kapitá nya kérdő pillantásával találta szembe magát.

- Pokolian fura dolog ez - mondta halkan. - Úgy fest, mintha a fiú a puszta rémülettől halt volna meg. Sehol sem mi nyom nincs rajta.

A emberek erre morogni kezdtek, s közben riadt pillan tásokat küldözgettek az őket minden oldalról körbevevő fe kete dzsungel felé. Némelyek keze elindult ama védő amu lett vagy kőbe vésett apró képmás felé, amely láncon vagy bőrszíjon lógott a nyakukban.

Thongor fölvette a lámpást, és elindult, hogy tüzeteseb ben megvizsgálja a földet ott, ahol megtalálták Khantar Kant. A lámpa fényénél találtak is valamit, ami talán még ti tokzatosabb volt, mint az, hogy egy ember a puszta félelem be is belehalhat. Khantar Kan az ujjával három szót rajzolt a csupasz földbe, mielőtt utolérte volna a halál - és ez volt az újabb, megfejtésre váró titok.

llígyázz... Fekete holdfény- olvasta Thongor zord han-
gon.

- Kapitány- siránkozott Fulvio -, menjünk vissza a ha jóra, s várjuk ki ott a reggelt. Csak az istenek tudják, mit je lent ez, de nekem már a hangzása se tetszik.

- Nekem se - bólogatott Thongor - , de azért tovább megyünk.

Bevetették magukat a fekete vadonba , hátrahagyva a holttestet. Majd később, ha lesz rá idejük, eltemetik bajtár sukat - feltéve, hogy megérik. A hűséges, vidám Ktrantar Kan nem nevet többé; és az a titokzatos balsors, amely le sújtott rá Zosk szigetének sötét dzsungelében, itt vár rájuk is az éjszak_a csendjében, mint valami baljós fenyegetés.

Harmadik fejezet Intés a monoliton

A hold, a vén Lemuria arany holdja felgördült a világ pe reme fölé, és selymes fényével elárasztotta a vadont. Így

már könnyebben vágták át magukat a sűrű növényzeten va dászkéseikkel és a Chusban készült hosszú, görbe *kun warsaikkal.* De közben el *is* fáradtak: elcsigázta őket a rot hadó növényzet átható illatú kipárolgása, a vérszívó rova rokkal való hadakozás. Lábuk minduntalan kusza ind kba gabalyodott, vagy m gcsúszott a síkos talajon, s keserve sen átkozódtak, amikor a meztelen karjukat végiggereblyé ző tövises ágak nyomában kiserkedt a vérük.

Mire fölkelt a hold, olyan messzire eljutottak, amilyen messzire csak tudtak. Az ősvadon itt hirtelen bűzös, fekete iszaptengerben ért véget amelyből itt-ott rothadó farönkök álltak ki. A kidőlt fatörzseken combvastagságú kígyók siklot tak végig könnyedén s az iszapos parton látni lehetett az undok *poa* nyomait.

Thongor jelt adott a pihenőre. Az emberek elcsigázottan nyúltak el· mocskos rongyaikkal törölgették izzadt homloku kat, langyos bort kortyolgattak a bőrtömlőkből, s már annak is örültek, hogy megpíh ntethetik sajgó lábukat. A valk arthi nak azonban nem volt szüksége pihenésre: acélos izmain mintha semmi sem fogott volna a fáradtság, és egyedül sok kal gyorsabban is hal dt lőre. Hátrahagyta őrnek a vézna kis Fulviót, s máris indult tovább keletnek hogy a mocsár mentén minden érzékszervével a veszélyt lesve átkutassa a sűrű bozótot.

A hold fénye kellett hogy megtalálja. Nagy, szürke zuz móval borított kőoszlop volt mely meredek szögben maga sodott föl a nyirkos földből. Egy órás *lotiferfa teljesen behá lózta az alapzatát. s meg I döntötte kissé az oszlopot. A tiszta, arany holdfény élesen megv11/ágltotta a p en észes mo nolitot.*

Thongor megállt. Tehát ln k emberek a halál, a névte lenség és az árnyékba bújt szörnyűség e különös szigetén

- vagy éltek egykoron , mert hiszen a kőoszl opon egy óko ri képírással írt szöveg volt látható. Tőre hegyével óvatosan lekaparta a mélyen bevésett hieroglifákat éppen csak elta karó zuzmóréteget. Ismerősnek tűntek a jelek, látott már ilyeneket egyszer évekkel ezelőtt az északi sivatag egyik romos elhagyott városában. Az ifjú valkarthi ugyan iskolá z tlan ember volt de kalandos pályája során bejárta a le muri kontinens ismeretlen tájait, ahol sajátságos és nem mindennapi tudásra is szert lehetett tenni.

A hold fényénél elolvasta a feliratot, s a hátán végigfutott tői a hideg.

Ha a Fekete Hold süt. a k6isten útra kél.

Bizseregni kezdett a tarkója· akkor szokta az ember érez ni ezt a megmagyarázhatatlanul kényelmetlen csiklandást ha valaki erősen figyeli hátulról. Félig megfordult, megvillant kezében hatalmas kardja a Sarkozan acélpengéje; aztán fanyar mosolyra rándult az ajka s visszafogta magát. Nem szipogó gyermek ő hogy ijedten elsápadjon holmi kőosz lopba vésett szavaktól! Egy ilyen réges-régi intésnél azért több kell ahhoz, hogy félelmet plántáljanak a *Fekete Sólyom* kapitánya a Vörö s Testvériség Khongrimja, a Déli-tenger réme Thongor szívébe!

Így hát továbbment, de még óvatosabban, és mindig az rnyékban lépkedve. A Fekete Holdról szóló figyelmeztetést egy rég elporladt kéz véste a zuzmó lepte monolitba, de a víg k délyű, örökké nyughatatlan Khantor Kant valami na gyon is eleven dolog sújtotta halálra. És utolsó erejével, ki hűlő ujját a nedves földbe mélyesztve ő maga is figyelmez tetett a titokzatos veszedelemre óva intve az esetleg a nyo m, ba szegődő tengerésztársait...

Thongor lopakodó *vandarként kúszott át az aljnövényzet között.*

Mi az az átok ami e kincsekkel és névtelen rémülettel te li vad szigetre nehezedik?

Nem is álmodott ról a, milyen hamar választ kap a kérdé sére!

Negyedik fejezet A Halál városa

Északfölde hideg pusztái nevelték, de öt éve amióta át kelt a Mommur-hegységen, Kovia Chush és Ptartha őser dők övezte városai váltak az otthonává. A trópusi vadonok tehát már nem voltak idegenek a valkarthi számára, sőt né mán, gyorsan és roppant óvatosan tudott bennük közle kedni. Mint nincstelen ifjonc állt be a vad Chushban garáz dálkodó egyik bandába, s nemsokára ő lett a vezérük. Ö és gyilkosokból álló csapata valóságos istencsapást jelentett Shembis nagy hasú kereskedőire, akiknek addig fosztogat ták őserdei karaván jait, mígnem a város bosszúálló herce ge Arzang Pome kézre kerítette őket.

Ekkor őt és a banda életben maradt tagjait elárverezték mint a barmokat. A valkarthit és banditáit Arzang Pome Shembis rabszolgagályáinak evezőihez láncolta s ők hosszú ideig voltak kénytelenek kínlódni a tüzes nap és a csattogó korbácsok alatt, miközben a gyűlölt delfines lobo gó lustán lengett a fejük fölött, s gazdájuk, az illatszerektől bűzlő kereskedő-kapitány jégbe hűtött bort szopogatott, s fiatal rabszolganőjével hancúrozott a csíkos, vászon naper nyő alatt. Aztán egy forró éjszakán a puszta kezükkel és tö rött evezőikkel indultak gyilkolni, pusztítani, egyetlen üvöltő, vörös dührohamban, hogy a végén még a gályát is ellopják melyen eddig csak ragszolgamunkát végeztek, s nekivágja nak a szabad tengereknek hogy csatlakozzanak Tarakus a Kalózváros büszke kalózaihoz s megtanuljanak egy újfaj ta kereskedelmet. S mivel a kalózkodás és a banditizmus igencsak közeli rokonok Thongor és társai az elmúlt két év alatt előkelő helyet biztosítottak maguknak a kalózflottában. Egy kiszolgált, vén tengerész, akit a kivégzéstől mentettek meg Cadornában, súgta meg nekik a halottas ágyán azokat a szavakat, melyek elindíto tták őket a messze, ismeretlen tengerekre, Zosk szigetének mesés kincsei nyomában. Itt valahol, e fekete ősvadon mélyén hever az a mesés, tűz gyöngyökbe rejtett vagyon - , ott, ahol a nagy kövek van nak", mondta a vén tengerész.

És abban a p11/lan atban meglátta ezt a hide mere ha lott tájat. amint aranylón ragyogta be a hold fénye.

Az ifjú barbár kiért a dzsungel szélére, s ott megtorpant. Csak bámult s a felfedezés izgalmától arcába szökött a vér.

Ez volna az ,,ott, ahol a nagy kövek vannak", amiről az öreg beszélt?

Néhány méterre a sűrű bozóttól, ahol kuporgott, fokoza tosan sziklás fennsíknak adta át helyét a dzsungel.

A fennsíkon túl, a mélyben, hatalmas, kör alakú völgy nyílt, mint valami sziklába mélyesztett, óriási tál. Mindenfelé kő hasábok hevertek rajta , törött kőoszlopok meredeztek vagy dőltek meg valahogy úgy, mint egy hajdanvolt, ma már ha lott romváros elpusztult maradványai. Itt-ott irdatlan nagy kőtömböket is lehetett látni mintha játszó óriások hányták volna őket szanaszéjjel nemtörődömségükben.

Thongor töprengve nézte a törött széthajigált kövek va donát. Hát persze csakis ez lehet az a hely amiről az öreg tengerész suttogott. Vajon a természet alkotta ilyennek,

vagy emberek műve? A dzsungelben látott monolitot embe ri kezek faragták s állították föl, és e kövek szabályossága is azt a riasztó eshetőséget sugallja, hogy itt is emberi cél tudatosság és szakmai ügyesség munkált.

Leereszkedett a völgybe, s végigsétált a komor kietlen ség néma utcáin.

Mégoly kifinomult érzékeivel sem észlelte az életnek sem miféle jelét.

Ha éltek is valaha emberek ezen a helyen, rég eltűntek már. Tűzhely füstje nem szállt fel a holdsütötte égre, léptek nem visszhangoztak a feldőlt kövekkel szegélyezett, kihalt utakon, emberi hulladék nem vonta magára kutató tekinte tét, de még egyetlen törött edény cserepe, egyetlen kidobott rongy vagy kihunyt tűz egyetlen pernyéje sem. A halál vá rosa volt a töredezett sziklák e pusztasága: mint valami ha lott metropolis ösztövér csontváza, úgy terült el előtte földön túli némaságában, holdfény béragyogta ürességében,

Az úttalan romok közt rátalált a kis tóra, amelyről az öreg beszélt. A kőszegéllyel körülvett, rezzenetlen , sötét víztük rön nem hatolhatott át a tekintet. A tó csakis emberkéz mű ve lehetett, mert a medence tökéletes köralakot formált, és a kőszegélyt nem a természet, hanem mesteri kéz emelte, faragta és csiszolta ilyenné.

A tó közepéből kőoszlop magasodott föl a csillagoktól fénylő, trópusi ég felé.

Olyan volt, s mégis valahogy más, mint az a kőoszlop, amit a dzsungelben látott.

Lehetett vagy harminc méter magas , egyenes, sudár, mint egy obeliszk, de elnagyoltan kifara gott, likacsos anya gú, s amennyire látta, írásjeleket sem vésték bele. A moz dulatlan tavat köröskörül egyenetlen kőkockákkal kirakott tér övezte.

Thongor némán átment a téren, letérdelt a medence szé lére, s egyik kezét belemerítette a vízbe.

Hideg és szennyes tajtékkal teli posvány volt, ám amikor kihúzta a kezét, az tele volt víztől csepegő

ma, gömbölyű felszínükön baljós tűzként lobogott, izzott a holdfény. Cadorna tűzgyöngyei! Első pillantásra fölismerte őket - méghozzá milyen fenséges és tökéletes anyagból, micsoda különleges méretben!

Fejedelmi vagyont tartott a kezében. És még vagy egy tu catnyi császárnak elegendő kincs szunnyadt odalent, a sö tét vízben. Mosoly fénylett föl komor arcán. Marokszám me regette ki a tűzgyöngyöket a fekete tóból; s csodálta ragyo gásukat a hideg hodfényben. Tüzük megannyi apró hold ként fénylett.

Ekkor valami horkanásfélét hallott a mélyből, majd kér ges, meztelen ujjak surrogását a száraz kövön. Fölugrott, maroknyi csöpögő gyöngyöt bedugott a csizmája szárába, és megfordult.

De a vademberek, e vicsorgó, meztelen horda ekkor már ott csüngött rajta; csorba agyaraik csattogtak, ferde vágású szemükben vérszomj izzott. Mintha maga a föld öklendez te volna ki őket a megdőlt kőhasábok alatti sötét odúkból. Troglodi ták voltak - barlanglakók! Már értette, miért nem talált emberi jelenlétre utaló jeleket a réges-régi pusztulás ról regélő térségben.

És mind rávetették magukat; súlyos testek nyomódtak a hátának, görcsös ujjak kulcsolódtak a karjára, tépőfogak kapkodtak a torka felé.

Ötödik fejezet
Vöröslő acél!

A fiatal kalóz úgy rázta le magáról a szőrös vadakat, ahogy a dzsungel királyi *vandalja* rázza le a rácsimpaszko dó kutyákat. Csizmás sarkával beletiport az egyik vicsorgó ellenfele hasába; a szerencsétlen felmordult, majd hétrét görnyedve zuhant el.

Ekkor Sarkozan, a széles pengéjű, hatalmas kard kisza badult hüvelyéből, s a levegőben suhogva-táncolva rázen dített kísérteties haláldalára. Hosszú, súlyos pengéjébe savval maratták be az ősi rúnákat, s a gombba foglalt nagy ékkő úgy égett, mint egy haragos szem. A holdfényben csil logó acéltükör - a pallos - villanva röppent Thongor feje fölé, majd szisszenve lezúdult, hogy a nyomában agy, csont és hús reccsenve hasadjon szét. Majd megint villant a fé nyes acél, s amikor Thongor visszahúzta, már vörös volt, nem tiszta.

Egy ideig feltartóztatta őket hatalmas íveket rajzoló, su hogó kardjával, mert a vademberek úgy féltek az éles acél hideg villogásától, mint a boszorkány az ezüsttől. De aztán kettesével, hármasával jöttek ellene, üvöltve, mint a sakál, mohón csattogó fogakkal. A valkarthi eleinte azt hitte, vad bennszülöttek, aztán, hogy-vadállatok, s végül, hogy embe rek Meztelenek voltak, mint az qktalan állatok, de ember módjára fölegyenesedve jártak. Ormótlan volt a testük, a majmokéra emlékeztetett csapott válluk, s hosszú, térdükig lecsüngő karjuk, melyen csomókban dudorodtak ki az iz mok. Kicsiny, kerek fejük szinte belesüppedt két válluk kö zé, piszkos, borzas, csapzott hajzatuk alól kivillogott esze lős tűzben égő, vörösen izzó, ferde metszésű szemük.

Vastag törzsüket és görbe lábukat azonban csak gyér szőrzet fedte. A gyapjasabb foltok között megmutatkozó csupasz bőrük szkossárgaárnyalatú volt. Márpedig a fia tal kalóz csak egy népről tudott egész Lemuriában, mely nek borostyánsárga volt a bőre, s ferde metszésű a szeme

- és ez az ősi Cadorna, Lemuria legnyugatabbra fekvő vá-

rosának népe volt. Lehet, hogy e vicsorgó, imbolyogva ug rándozó csürhe a rég feledésbe merült cadornai település korcs utódnépe?

Lehet. De most nem volt idő ezen töprengeni. Túlságo san lekötötte az igyekezet, hogy életben maradjon. Veszett kutyákként rohantak rá, ő pedig suhogó, véres kardjával ap rította őket, míg végül már halomban feküdtek véres teteme ik a medence kőszegélyén. Nyolcat, tízet, tucatnyit lemé szárolt már közülük, de csak idő kérdése volt, hogy a pusz ta számbeli fölényük miatt is leteperik, maguk alá gyűrik, a földre terítik.

De jó lett volna, gondolta, ha nem jön le egyedül a katlan szerű völgybe, hanem visszatér a táborba. Ó, ha itt volna a
háta mögött egy tucatnyi, tőrrel, tengerészkarddal, han dzsárral fölszerelt, verekedni mindig kész kalózai De most már késő volt a megbánás. Tovább harcolt, noha már az ő vasizmai is sajogtak a fáradtságtól, s a levegő zihálva tódult ki kiszáradt torkán. Szaporán pislogva próbálta szét oszlatni az egyre sűrűsödő vörös ködöt a szeme elől.

Ekkor az egyik ugrándozó állatember, aki talán társainál kevésbé süppedt bele a vadság sűrű homályába, s így kö zelebb volt az értelem és az emberlét világosságához, nagy ravaszul rájött, hogy a vörösen suhogó acél falán át nem le het hozzáférni a gyűlölt emberlényhez. Lekuporodott hát a töredezett kövezetre, egyik szőrös kezével kitépett belőle egy nehéz kődarabot, s majomszerű karja teljes erejéből Thongor felé hajította.

.A homlokán találta el a valkarthit. Kábító erejű ütés volt. Thongor megtántorodott, dülöngélve küzdött az öntudatá ért, de aztán a vörös kard lehanyatlott, érzéketlenné vált ke zében, s nagyot kondulva, mint egy megütött gong, leesett a kőkockákkal kirakott térre.

És akkor elkapták. Mellel-hassal egy vaskos test vágódott neki, s ledöntötte a lábáról. Egy pillanat, s már torkon is ra gadta volna a nagydarab állatember. Thongor azonban ék ként szorította a lény álla alá egyik karját, így tartva távol a nyakától az összecsattanó fogakat. Forró, bűzös lehelet csapott az arcába, de rhaga a szőrös test is elviselhetetle nül büdös volt. Vaskos ujjú mancsok zárultak össze a tor kán, hogy megfojtsák. Felnyögött, amikor egy újabb súlyos test vetette rá magát, majd megint egy s megint, mígnem az acsarkodó, karmolászó vadak teljesen maguk alá temették. Elhomályosuló tudattal harcolt, hogy levegőhöz jusson. A homály megsűrűsödött a szeme előtt, tüdeje perzselt, szíve vadul kalimpált a mellében. Egyre fogyatkozó erővel harcolt a lev gőért s azért, hogy a csattogó agyarakat távol tartsa a torkától.

Ekkor egy éles, parancsoló hang harsant valahonnan a vademberek háta mögül. Thongor nem értette, mit kiáltott,
.mert a nyelv ismeretlen volt előtte, de a testét a töredezett kőlapokhoz préselő rettenetes súly könnyebbé vált, és a vasmarok szorítása megszűnt a nyakán. Szomjas tüdővel itta magába a levegőt., miközben erős kezek fölrángatták a földről, két csuklóját erős bőrszíjakkal hátrakötözték, de olyan szorosan, hogy a szíj mélyen belevágott zsibbadt hú sába. Így kiszolgáltatva az ősi romokat elárasztó vad hor dának, sok embert elfogott volna a kétségbeesés.

Thongor ugyan nem szokott kétségbeesni, de most ab ban a tudatban kellett szembenéznie a sötét jövővel, hogy az életét órákban, esetleg csak percekben mé heti.

Hatodik fejezet
Éjszakai félelmek

Az öreg thurd harcost, Thad Novist kezdte legelőször nyugtalanítani Thongor hosszúra nyúlt távolléte. Az öreg már akkor is oszlopos tagja volt Jorn rablóbandájának, ami kor a siheder Thongor beállt a bandába, melynek később a vezére lett. Az ősz harcos kezdettől fogva, ahogy meglátta a barbár fiú hajlíthatatlan bátors ágát, acélos erejét és ret tenthetetlenségét, atyai érzéseket táplált iránta a keblében. Thad Novis a rabszolgaságba is követte ifjú vezérét, majd onnan a nyílt tengereken való kalandozásokba s a törvé nyen kívüli életbe. Kutyahűsége sohasem ingott meg; most zavartan, homályos nyugtalansággal eltelve portyázott I a tábor széléig, onnan vizslatva fürkésző szemmel a holdfény ben fürdő dzsungelt.

Végül elszánta magát, s megkereste a vézna kis Fulviót,

aki hátát egy fatörzsnek vetve, kövér borostömlőt dajkálva, hevert elnyúlva, lustán.

-Az ördög vigyen el, ember, mit károgsz? - siránkozott Fulvio. - A főnök jobban tud vigyázni magára, mint közü lünk bárki. Azt mondta, várjatok itt, és mi itt várunk. Majd visszajön, ha jónak látja. Ülj le... pihenj... igyál egy kis bort!

Az öreg elszántan rázta meg a fejét.

- Nem vall a fiúra, hogy ilyen sokáig elmarad - mormol ta. - Csak egy ösvényt keresett a tábor közelében, arról nem szólt, hogy föl akarná fedezni az egész nyavalyás szi getet. Valami elkaphatta, érzem... talán ugyanaz a Valami,

ami hantar Kant is
szegény K elkapta...

A kimondott szavak ott maradtak a levegőben. Fulvio he gyes nyelvével megnyalta a szája szélét, s mintha hirtelen jeges szél csapta volna meg, összerázkódott. A fonnyadt félszemű kis bandita a szíve mélyén tudta, hogy az egyked vű, hűséges thurd az igazat mondja. De sehogy sem akaró dzott elmozdulnia erről a biztonság_os helyről s elmerülni a lesben álló dzsungel ismeretle n, néma mélységeiben.

Félelem és hűség viaskodott Fulvio csontos mellében. Az önzés és az arany utáni sóvár vágy volt az egyetlen szen vedély, amit valaha megismert ez a kis csatornatöltelék. De ő is majdhogynem bálványozta Thongort, és áhítatos tiszte lettel nézett föl a nagyszerű barbárra. Hisz talán ő is lehe tett volna Thongor, ha ott nevelődik fel a vad pusztában, ma gas és izmos férfiak, nemes szívű, bátor asszonyok között;· ám a Sors úgy hozta, hogy az ő apja egy szemforgató, örök ké siránkozó koldus, anyja egy lompos, házsártos ném ber, otthona pedig Pelorm szegénynegyedének valamelyik bű zös sikátora legyen.

A dzsungelbe érve vonalba sorakoztak , hogy egymástól hallótávolságon belül legyenek. A sötétség mint valami nyir kos kéz, összezárult a kis Fulvio körül. Izzadva, halkan ká romkodva vergődött előre a kis zsivány, szaporán csapdos va bozótvágó késével a kusza indákat, tövises ágakat. Mert igaz ugyan, hogy gondolkodás nélkül követett egy olyan em bert, mint Thongor, az ismeretlen veszedelem feketén ásító torkába, de más dolog volt a saját elhatározásából tenni ugyanezt.

Az erdő megsűrűsödött körülöttük, s az összegabalyodott ágak kirekesztették a hold ragyogó sugarait. Miközben dön gő léptekkel haladt át a nyirkos sötétségen , Fulvio a lopako dó, éles fogú valamikre gondolt, amelyek talán épp őrá les kelődnek most az éjszakában. Képzeletében megjelent az őserdők rettegett sárkánymacskája , a *deodath,* amint ele mentáris erővel ráveti magát. Hideg veríték csorgott le véz na nyakán - vagy ez, már a *fathla,* Chush és Kovia fán la kó, undok piócájának zsibbasztó csókja volna? A feje fölött meglendült egy súlyos inda - vagy az *oph* szörnyűséges, embert is öszeroppantó kígyóteste volt, a trópusi eldugott vi dékek szarvat viselő kígyójáé?

Úgy érezte, mintha lidérces álmai elevenednének meg s

falnák föl morzsánként a bátorságát, ásnák alá elszántsá gát. De azért csak baktatott tovább megállás nélkül, s min den egyes, végtelennek tűnő lépésénél átkozta magát, ami ért ilyen meggondolatlanul , ilyen őrült módjára viselkedett.

Elérkeztek a már Thongor által is fölfedezett kőoszlophoz, s megálltak, hogy borzongató balsejtelemmel eltelve meg

szemléljék a titokzatos hieroglifákat. Tudott dolog, hogy az

Fulvio a szíve mélyén gyáva volt, s olyan gonosz, amilyen csak gyáva ember tud lenni. De ugyanott, a szíve mélyén, ahol a félelem a hűséggel viaskodott, rajongva szerette az erős, fiatal kalózkapitányt. És ez egyszer a hűség győzedel meskedett az egész életét vezérlő csúf önzés fölött.

Így hát átkozódva-szitkozódva föltápászkodott, s ráför medt a csapat elnyúlva heverő tagjaira:

-Talpra, léhűtő, hitvány semmirekellőil Indulunk, ha az Iste_n is úgy akarja. A kapitánynak már vissza kellett volna érnie; valami történhetett vele. - Dühösen végigmérte az ősz thurdot. - Gorm óvjon tégéd, csahos vén eb, ha a ka pitánynak nem kell a segítségünk!

Thad **Novis** nem szólt semmit. Mivel maga is alkalmatlan

volt rá, hogy megérezze a félelem hideg és émelyítő mardo sását, sejtelme sem volt róla, hogy az igazi hősiesség mifé le szikráját lobbantotta lángra Fulvio szívében.

ősi romvárosokat rendszeresen látogatják az éjszaka és a félelem rettegett alakjai, a szellemek és a *morgulam , a /e muriai legendák vámpírja és persze a nyugodni nem tudó holtak p,:édára lesőkísértetei:*

Thad Novis aggodalmasan egyensúlyozta kezében sú lyos handzsárját.

- Merre? - kérdezte.

Fulvio beharapta alsó ajkát, és tanácstalanul nézett körül. Itt kettévált a dzsungelen átvezető út: az egyik mélyen be vezetett a vadon sötét szívébe, a másik pedig elfordult ke letnek. Ez volt az az irány, amerre Thongor egy órával eze lőtt elindult, de Fulvio ezt nem tudhatta.

- Merre, Fulvio? - lehelte Qualb, a kövér, holdvilágké pű kovibeli. A többiek közelebb húzódtak.

Fulvio nem szólt semmit, csak rágta tovább a száját gyöt relmes határozatlanságában. Merre? Az egyik ösvény Thongorhoz vezet, aki talán ebben a pillanatban már a ha lállal néz farkasszemet; a másik út messzire visz az őt fe nyegető veszedelemtől, s ha azon indulnak tqvább, mind örökre elveszhetnek Zosk fekete őserdeiben.

Merre tovább?

Hetedik fejezet A Fekete Hold

A vademberek kikötötték a halálra szánt Thongort. Négy karót vertek le a tér repedt kőkockái között, s ezekhez kö tözték erős bőrszíjakkal a csuklójánál-bokájánál fogva. Most, hogy kezét-lábát így szétfeszítették, inait az elviselhe tőség végső határáig kinyújtották, még a valkarthi acélos ereje sem volt elég, hogy kiszabaduljon kötelékeiből.

Thongor keményen megfeszítette az állát, és várta a ha lált.

A cammogó korcsfajzatok hordavezére nem törődött a foglyával. A fanatikusok vagy örültek réveteg, vak tekinteté vel, rezzenéstelenül bámult föl az arany hold hideg tüzébe. Nem olyan volt, mint örökösen mormogó, ide-oda csellengő alattvalói: magas, a véznaságig ösztövér, csontos testét szakadozott, mocskos rongyok fedték, melyek valaha rég egy hajdani pap pazar szertartási öltözékéhez tartoztak.

Egy kőtömb tetején állva nézte a fekete vízen túl a ma gasban lebegő holdat.

Csontsovány arcát egyetlen piszkos gubancban vette kö rül a haja mely alól zöld tűzként villogott ki sóvár szeme. Az otromba, mezítelen vadak papkirálya volt ö, az utolsó az el feledettek sorában. De ö is csak egy kicsivel volt emberebb társainál.

Az egykori fényűző, mocskos rongyok alatt ösztövér tes te meztelen volt és mosdatlan.

Csupasz lába kosztól feketéllett. Szennyes, madárkarom ra emlékeztető vézna kezében fényesfekete *nebium* rudat szorongatott, melynek csúcsát kihunyó parázsként izzó, füstös kristály díszítette.

Thongor korábban is látott már ehhez hasonló botot, és tudta, hogy az ilyeneket nevezik a Hatalom Páleáinak. Azt is tudta, miket művelnek a gonosz fekete mágusok a régi ta

nítás e megmaradt kellékével, s a gondolattól úgy összeszo rította az ajkát, hogy minden csepp vér kifutott belőle.

Tudván, hogy Thongor erősen meg van kötözve az im bolyogva cammogó, egymás közt mormogó vademberek lassan visszahúzódtak s félkör alakban lekuporodtak a pap és az áldozat mögött.

Megkezdődött a szertartás...

Rongyos felhőfoszlányok úsztak a hold felé, hideg tűzsu garakban szórva szét fényét, hogy aztán kísértetiesen csil lanjanak meg itt-ott a köves pusztaság komor díszletei kö zött.

A boszorkánymester a félig elrejtőzött holdhoz intézte em beri nyelvhez alig hasonlatos, fojtott torokhangon előadott beszédét. A vér megfagyott Thongor ereiben, meghallván e

különös, ugató hangokat. Ezt a nyelyet régről ismerte: ez volt a Káosz Litánia. A már csak a legendákban élő Hiper boreasz sárkánykirályai tanulták meg a téboly csillagokon túl uralkodó, fekete isteneitől. Emberi száj nem is volt alkal mas e hangok megformálására, s mégis így hallani őket, egyet jelentett az emberi természet meggyalázásával.

Az idegen hangzású. beszéd alatt hirtelen·babonás bor zongás reszkettette meg Thongort. Mert a vibrálva elmoz duló fénysugarak színe fokozatosan megváltozott. Ahogy fölnézett, a fejbőre már bizsergett a baljós előérzettől. *És íme, a hold véressé változott.*

Hátborzongató, bíborszínű fénypászmák vándoroltak vé gig az ősi pusztulás színpadán. Rejtelmes volt - és vérfa gyasztó! A hold úgy bámult le rá, mint egy eszelős isten vér ben forgó szeme.

Valahol, a háta mögött a vadak nyögve-
nyüszítve hempe

regtek a porban a természetfölötti hatalom e félelmetes megnyilatkozása előtt. A varázsló szobormereven állt a kő tömb tetején, istentelen elragadtatásában csak úgy ömlött vonagló ajkáról a gyalázatos litánia. '

Akkor Thongor érezte, hogy valami feszültség tölti be a levegőt. Mintha maga a természet fojtaná vissza a lélegze tét, várva valami sötét, sátáni csodát. Az ifjú kalóz idegein végigbizsergett az erő kisugárzása.

És az előbb m g bársonyfekete égbolt hirtelen hideg, fe hér fényre lobbant!

Ahogy az ég, úgy a csillagok is egy pillanat alatt színt vál tottak, skísérteties árnyalatúvá változott felhőfoszlányok kö zött fekete gyémántrögökként ragyogtak fel. E _látványban úgy összekeveredett a kimondhatatlan iszonyat és csoda, hogy Thongor összeszorított szájáról akaratlanul is kiáltás röppent föl. -*Gorml-* nyögte, vad hazája istenét híva se gítségül. És sokkal inkább imádság volt ez, mint káromlás.

De a hold ebben a pillanatban elfeketedett, s rajta már az istenek sem segíthettek többé...

Nyolcadik fejezet Ho,dfényben elindul

A pokol bíbor fényében égő holdkorong csillogó tüze meg alvadt, elsötétült, majd fekete lett, mint egy tintával teli me dence. Különös volt látni, amint a Fekete Hold ha!ottsápadt fénnyel árasztja el az égboltot! A barbár nem látott még oly lidérces álmot, mely fölért volna a rettenetes és földöntúli lát vánnyal.

Pedig még csak ezután jött az irtózat betetőzése.

Mert az ébentűzben égő korong előtt veszteglő rongyos, szakadozott felhőfoszlányok szétszórták a sötét fénysuga
rakat, s azok itt-ott elfeküdve az alanti kis

térségen feketére festették a töredezett köveket, lemosva róluk a fehéren izzó égbolt különös, forrás nélkül áradó lumineszcenciáját.

És íme, a fekete holdfény nyalábjai sorra átsuhantak a tó közepéből kiemelkedő sötét, tömör, csorba élű kőoszlopon; és ahogy e baljós antifény átvonult rajta, a durva kő lassan
- *átalakult/*

Meglágyult, síkossá vált, majd megkeményedett, mint a forró gyertyaviasz - mintha a fekete sugarak csókja föléb resztette volna a kőben alvó szellemet, mely most küzdeni kezd azért, hogy visszanyerhesse elveszített formáját. Thongor ámuló szeme előtt lágyult és olvadt meg a kő, mint a viasz, hogy új alakot öltsön a fekete sugárzásban. Az osz lop alsó része megrepedt, majd két szilánk levált az oldalá ról, s vele egyidőben egy elnagyolt gömb formálódott ki a

csúcsán. A holdsugarak titokzatos hatására így átformáló dott monolit visszataszító volt, egyszersmind kísértetiesen ismerős is. Maga volt az Ember hevenyészett, szemérmet len karikatúrája - rút, torz, kifacsart hasonlatosság volt ez, de mindenképpen hasónlatosságl

Aztán megszilárdult az olvaqó kő, s mint egy őrült kéztől faragott idol, úgy állt e groteszk kőalak a sötét tó közepén. És élt!

És - *elindult/*

Dülöngélve előrecsúsztatta egyik lábát. A térdénél - vagyis ahol a térdének kellett lennie, ha egy kőoszlopnál le het erről egyáltalán beszélni - a durva kő rémes csikorgás sal súrlódott a másik kőhöz. Majd rángatózva, a fekete víz től csöpögve, meglódult a másik láb is - s csak úgy recse gett-ropogott alatta a kőlap, mintha sikoltana a hatal.mas súly sok tonnája alatt.

A kifeszített végtagokkal fekvő kalóz mögött a félelem és a kárörvendő vággyal teli várakozás ekszták zisában nyöszö rögtek és karattyoltak a vademberek. Thongor homlokán pe dig nagy, kövér cseppekben ütött ki a hideg.veríték: most már tudta, hogy halálra ítélték. Vörös iszappá tiporják szét a sétáló isten kőtalpai!

De nem azért volt Thongor, hogy továbbra is egykedvű en heverjen ott, várva a biztos halált. Vad harag támadt ben ne, mely elsöpörte jeges rémületét. Csak úgy forrt benne a fekete düh. Szemöldöke görcsösen rándult össze bősz in dulatában, s haragos rikoltása szinte kettéhasította az éjsza kát. A sarokba szorított *vandar* üvöltése csapott fel eltorzult ajkáról, kifeszített karján hullámoztak a hatalmas izmok a hi ábavaló erőfeszítéstől, amivel szabadulni szeretett volna. Re,mekbe szabott mellkasán is élesen rajzolódtak ki a fen séges izomkötegek, miközben elsötétülő arccal összponto sította minden erejét egyetlen, mindent eldöntő erőfeszíté s ben...

És nem sikerült!

Bár sebesre horzsolta mindkét csuklóját, a bőrszíjak kitar tottak, s a mélyen bevert karók nem m· ozdultak. Újra és új ra megfeszítette háta, karja és válla gúzsba kötött erejét, hogy végre elszaggathassa kötelékeit. Mélyről fölszakadó harci üvöltése hátborzongatóan hangzott az éjszakában, s mennydörögve, k9ről kőre ugrálva visszhangzott körülöttük.

De semmi sem volt elég, hogy kiszabaduljon halálos csap

dájából - pedig a természetfölötti erőtől megelevenedő kő cammogva-dübörögve, lépésről lépésre mind közelebb jött hozzá. Vak, kísérteties szellemarca kőközönnyel bámult le rá a rettentőnek tűnő magasságból. Még egy pillanat, még egy lassú, kínosan vonszolódó kőlépés a kövön, s már raj ta is lesz.

És ekkor - valahonnan a háta mögül, a látótere határán túlról - za/hallatszott!

Az állatemberek fájdalmas visítozásban törtek ki, pengék csattogtak, futó lábak dobogtak. Földre terített teste fölött egy lándzsa zúgott el, hogy aztán pengve pattanjon le a mozdulatlanná vált kőalak likacsos melléről. A vak, üres kő arc lassan, félelmetesen elfordult, mintha elnézne a mesz szeségbe, Thongor háta mögé, s ott keresné a megmagya rázhatatlan és zavaró mozzanat eredetét. A fény és árnyék tréfája következtében mintha egy pillanatra zavart kifejezés
jelent volna meg a kőmaszkon.

Thongor karját ekkor hátulról megragadta egy kéz ugyan akkor egy acéltőr pengéje csapott le a teste felé!

Kilencedik fejezet Pokol jszaka

A villanó penge elvágta a csuklóját összekötő szíjakat. Azok lepattantak róla, s ezzel szabaddá v lt a karja. Fqlné zett, s mérhetetlen megkönnyebbülést érzett, meglátva Qualb aggódó arcát. A testes, holdvilág képű kovibeli szu szogva hajolt fölébe, hogy kiszabadítsa a másik karját is.

- A fene a bőrödbe - mordult fel Thongor. - Lusta ku tyák, azt hittem, már sose értek ide!

-Az isten áldjon meg, kapitány, tán még most is ott bo lyongnánk a sok átkozott, széthányt kő között, ha nem üvöl töd úgy el magad, hogy attól még a holtak is fölneszeltek!

- zihálta kuncogva Qualb, miközben elvágta a Thongor lá bait összekötő szíjakat is. - Hallva azt az üvöltést, Thad Novis rögtön tudta, hogy csak te lehettél a_z, és akkor már egyenest idejöttünk!

Thongor támolyogva állt talpra, s nagyot nyögött fájdal mában, ahogy a meginduló vérkeringéstől hasogatni kezd tek elmerevedett tagjai. Keze elfeketült és feldagadt, s olyan érzéketlen volt, mint egy darab fa. Lábát azonban a nehéz víztaposó csizma megvédte a legnagyobb bajtól, így aztán meg tudott állni rajta.

Megfordult, s egyetlen villámgyors pillantással fölmérte a helyzetet. Keménykötésű legényei már javában aprították a lassú vadembereket. Percek kérdése, és a vadak eszük nél- kül menekülnek földmély_i odúikba...

És ekkor dühödt rikoltás hallatszoU!

A kísérteties elragadtatásából felriasztott ösztövér va rázsló vad haragtól izzó tekintettel nézett le rájuk a nagy sziklatömb tetejéről. Fonnyadt, csontos karjával meglóbálta a feje fölött a Hatalom Pálcáját, s vonagló ajkai közül ismét megindult a fekete mágia sátáni litániája.

És a kőoszlop ismét megindult!

Súlya alatt megcsikordultak a kőkockák, ahogy fenyege tően fölemelt karokkal előrezökkent. És útja pontosan arra vezetett, ahol Thongor derék kalózai tartóztatták föl a vicsor gó vadak hordáját. Még néhány csosz(?gó lépés, és a sétá ló idol ott lesz közöttük! Sziklának is beillő lába úgy tiporná el, morzsolná szét az embereket, ahogy az ő lábuk oltja ki az alája tévedt bogarak életét.

Nem volt idő a figyelmeztető kiáltásra - még gondolko dásra sem volt időI Thongort az ösztönei késztették gyors futásra, mert ez egyszerűbb volt, mint a gondolat - olyan volt ez, mint a vadállat gyilkos dühe. TorkábóJ kihívó morgás tört elő, fogával vicsorított, s azzal már cselekedett is...

Egy fantasztikus, emberfölötti ugrással a felmaga odó sziklatömb csúcsára szökkent, oda, ahol a boszorkánymes ter állt égnek emelt karral, átkozódva. Még mielőtt bárki megláthatta volna, mi történik, Thongor már rávetette magát az őrjöngő varázslóemberre. Zsibbadt és amúgy hasznave hetetlen keze érzéketlen volt, kemény és súlyos. Ezzel a ke zével vágta szájon a varázslót, amitől az térdre esett, s vé res fogakat köpködött. Thongor a másik elgémberedett ke zével kitépte a kristályhegyű pálcát a r:r,águs kezéből, majd teljes lendülettel az arcába rúgott, amitől az hanyatt zuhant le a szikláról, hogy aztán elképedt arccal terüljön el odalent a kőlapokon.

Méghozzá pontosan a kőszörnyeteg útjában.

A tébolyult boszorkánymester véresen habzó szájjal, tá molyogva állt föl, szeme a sátáni hold két kicsinyített mása ként izzott gubancos hajzata alatt. De akkor hirtelen elapadt a dühe, sötét arca halottfehérré sápadt, szeme kimeredt a

mondhatatlan rémülettől - *mert a saját istene készült elti porn/1*

Thongor megpördült, egy másodpercig egyensúlyozott, majd elhajítottc;1, mint valami gerelyt, a *nebium* pálcát. A bot pontosan a kőkolosszus melléb.e talált, melybe az élet vala mi baljós és szánalmas utánzata költözött. A kristály szik rázva vágódott a kőmellnek - majd vakító ragyogás, kísé retében felrobbant!

És kihunyt a Fekete Hold...

Mint mikor álomból ébred az ember, oly gyorsan foszlott szét az éjszakában a gonosz varázslat kísérteties igézete.

A fehére_n izzó égbolt elhalványult - elsötétedett!

A gonosz hold előbb vörössé,_majd újból aranylóvá fénye sedett. Már nem világoltak fekete csillagok az elvarázsolt égen; megint a jó öreg ismerős fények szikráztak a barátsá gosan besötétedett mennyei kárpiton.

Csikorgás hallatszott, mint amikor kő surlódik kőhöz. A dülöngélő, lépteit vonszoló kőszobor mozdulatlanná mere vedett, mihelyt a kristály széthasadása eltüntette a gonosz varázslatot, amely egy időre kísérteties élethasonlóságot korbácsolt bele.

De most, hogy megtört a varázs, a kő egyensúlyát veszt ve előredőlt, azzal fenyegetett, hogy szétzúzza Thongor hadrendbe állt kalózait. Fülsiketítő robajjal zuhant a köve zetre -de még az ezer apró darabra tört bálványszobor ret tentő kongás-bongásán túl is hallani lehetett a hitetlenkedő rémület gyötrelmes, éles rikoltását.

A vézna varázslónak, a troglodíták varázslópapjának utol só kiáltása volt ez, mi lőtt maguk alá temették volna feldő lő istenének tonnás darabjai.

Ekkor az emberállatok kétségbeesetten nyöszörögve, csoszogva menekülni kezdtek vissza az üregeikbe, Thon gor kalózai pedig - miközben lihegve támaszkodtak meg véres pengéjű kardokon - némán néztek utánuk. A vadem berek lelkiereje megtört; de hiszen nem sok ember akad, aki elviseli, hogy a szeme láttára ölik meg a isteneit - és ők semmiképpen sem voltak ilyen emberek.

A kóngó némaságban Thongor is elgyengült, elernyedt s közben érezte, hogy fáj, ezébe lassan visszatér az élet. Tetőtől talpig szürke volt a kőportól, rémes szomjúság kínoz ta, de élt és egészben volt.

És a pokoli éjszaka is elmúlt!

Tizedik fejezet
Ki a messzi tengerekre

Fénnyel l.obbant föl a hajnal a világ peremén, és elűzte az éjszaka árnyait.

A hajnallal csípős, friss szél támadt; elkapta és megsu hogtatta akarcsú, fekete gálya skarlátvörös vitorláit. Az egy re erősebbé váló sz.élben úgy pengtek a feszesre húzott kö telek, mint óriás hárfa húrjai. A fedélzet ide-oda himbálózott, az orr pedig élesen kiemelkedett a vízből.

Thongor, meleg köpenybe burkolózva, a hajókorlátnak tá maszkodva, hűvös vörösbort kortyolgatott. Amikor följött, hogy egy kis friss levegőt szippantson, melléje szegődött a kopasz, morcos képű Chelim.

- Nemsokára megjönne.k a-temetési szertartást végzők

- mondta mogorván a zanbagali. - Kanthar Kan immár megtért apáihoz... vagy a Hősök Csarnokában most üríti fe nékig az első, reggeli kupát- ha igaz, amit a papok beszél nek.

- Úgy van - bólintott Thongor. - És ezért vágsz ilyen borús képet? Férfiként halt meg, és utolsó erejével még fi gyelmeztető szavakat is írttengerésztársainak. Bátor ember hal lán nincs mit keseregni. Könyörögj Gormnak, hogy mindnyájan ilyen vitézül fogadhassuk a halált!

Az elsőtiszt fanyar ábrázattal dörzsölte meg szőrös állát.

- Nem erről van szó, kapitány... de, hogy ez az átkozott út ilyen kudarcba fulladt! Hogy eljöttünk ebbe a messzeség be, elvesztettük egy derék emberünket, és mivégre? Sehol a kincs, csak a sötét dzsungel, büdös vademberek meg még ez a boszorkányság! Lehet hogy még majd találko zunk valami kövér kereskedővel míg hazafelé tartunk Tara kusba s könnyítünk kicsit a rakományán, de nem tehetek róla, egyre csak azon jár az eszem hogy...

Hirtelen elakadt a szava. A szeme elkerekedett, s olyan elképedés ült ki az arcára hogy azon csak nevetni lehetett. Mert Thongor, ünnepélyesen komoly arccal, egyetlen szó nélkül lehajolt, fél kezével mélyen belenyúlt combig érő csiz mája szárába, kivett belőle egy maroknyi sziporkázó, vörö ses fényű gyöngyöt.

Aztán még egyet. És még egyet.

- Azok a vademberek a tónál leptek meg, épp amikor a szép kis csecsebecséiket csodáltam - mondta az ifjú ka lóz. - Épp csak annyi időm maradt, hogy néhány marok nyit a csizmámba dugjak belőle - mondhatom átkozottul kényelmetlen dolog gyöngyökön járni! De azért ennyi is elég lesz hogy felmelegítse a legridegebb kereskedő szívét is odahaza Tarakusban, a tolvajok bazárjában... s annyit kap jon belőle a legénység minden tagja, hogy ha akar, ez után az út után visszavonulhasson s kényelmesen élhessen éle- te végéig.

Chelim arcáról eltűnt a meglepett kifejezés, hogy átadja a helyét a sugárzó, boldog mosolynak.

- Hé, Fulvio, hé, fiúk, ide mindenki!- harsogta. - Néz zétek, mit zsákmányolt a kapitány azon az elátkozott szige ten! Nahát, fiúi - tette hozzá őszinte bámulattal. - Teljes szívemből csodállak· miközben ott üvöltött egy csapat vadember a hátadban, még arra is szakítottál időt hogy ki rályi vagyont süllyessz a csizmádba, s csak azután fordul tál feléjük, hogy küzdj az életedért! Hát ez az amit én való di kalózgondolkodásnak nevezek!

Az éjszaka átélt veszedelmektől és erőfeszítésektől holt fáradt legénység csak lassan verődött össze a korlátnál, megtudni, mi ütött a kapitányba és elsőtisztjébe, hogy csak úgy dülöngélnek a kacagástól. Mihelyt vil$gossá vált előttük a jókedv oka, egy pillantás elég volt, hogy a szívük felderül jön Cadorna mesés tűzgyöngyei látványától.

A kalóz, mint minden más foglalkozást űző ember, szere ti, ha aznapi fáradozásai szép hasznot hajtanak. Így hát nem sokkal ezután, miközben a fenséges nap megindult fölfelé a derűs kék égen, a *Fekete Sólyom* nevű kalózgálya fölvon ta víztől csepegő horgonyát egy fordulással szélbe állt, sár kányorrával célba vette a messzi tengereket és elvitorlázott új és új kalandok felé...

De ez már egy másik történet.

F. Nagy Piroska
fordítása Gerő Zsolt
rajzai

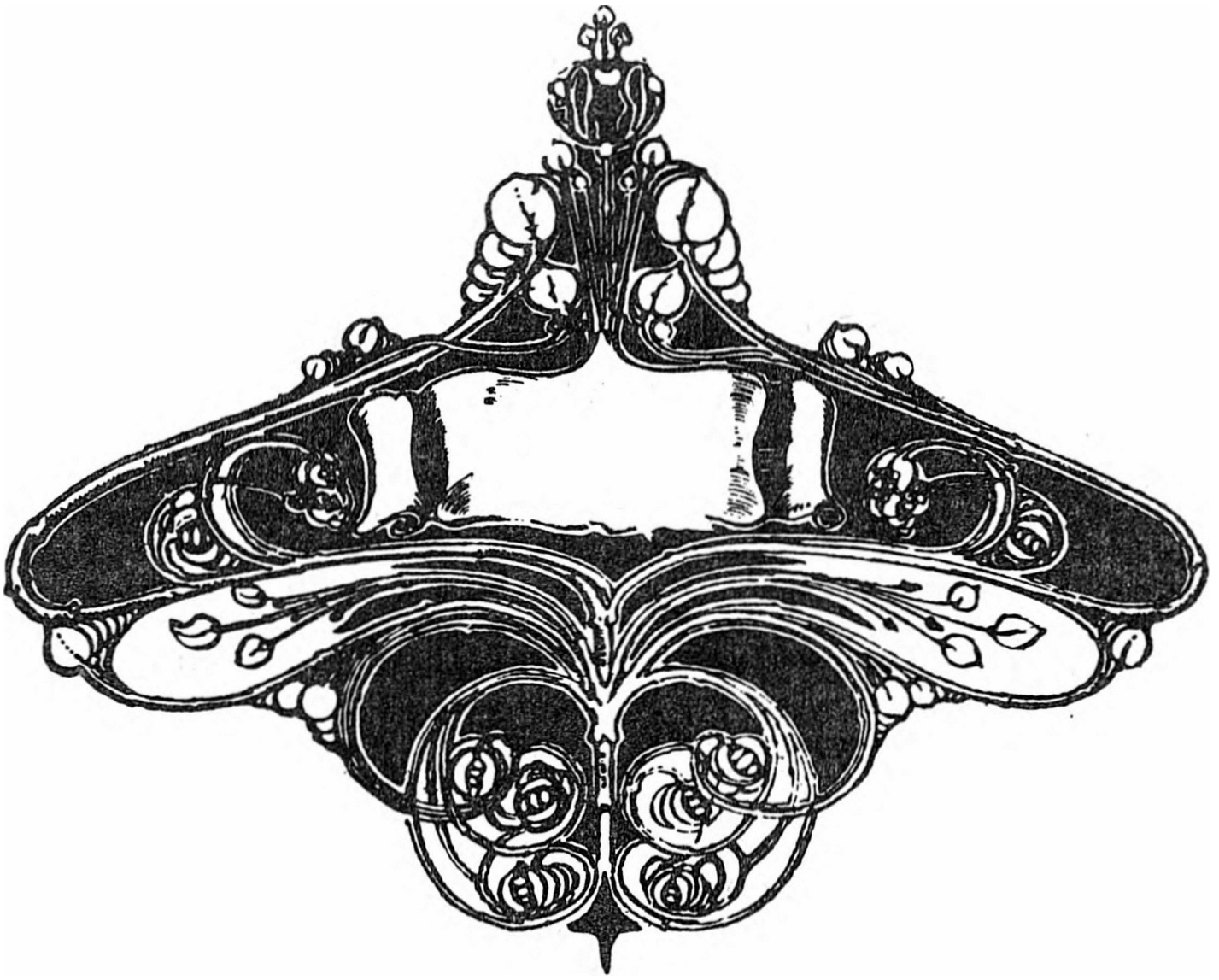

5

Olwen újra talpra erőlködte magát csupasz térdéről. Mocskos kezével leszakított néhány bőrér dörzsölő darab kát szandáljáról és köpenyéről. Valaha pompázatosak vol tak- illőek Penllyn hercegnőjéhez, egykori önmagához, aki íme árulóvá vált - de a sziklatörmelékek és a Penllynre oly jellemzően fonnyadt és barna tüskebokrok megszaggat- . ták.

A következő meglazult követ vagy kiálló gyökeret keres ve Olwen lefelé ereszkedett a Cynfael meredélyén Talebo lion sziklái felé, ahol a folyó mélyére zúdult alá, egy forron gó medencébe. Az éles kövekkel szegélyezett Talebolion örökre megőrzi, amit elnyel. Ha lehajítja a királyi tőrt, anyja, a királynő, nem tudja maga ellen fordítani a Beltane-áldozat idején.

Semmi mást nem akarok csak anyám életét megmenteni Istennő miért kell ily sokatkérned? Ki vagy te hogy leánya idnak meg kell halniuk a galagonyanemetben?

Felhő homályosította el a holdat mintha Modron istennő elfordítaná az arcát. Olwen gondolatai imádsággá formálód tak átvéve felhólyagzott lába fájdalmas ritmusát. Körmei be lemélyedtek tenyerébe, a fohásznak véget vetett az új fáj dalom és az elsötétülő hold érzékelése. Olwennél volt a lo pott királynői kés, a szent kés, Modron istennő tőre, melyet csak azért hozott magával, hogy eldobja. Olwen, Blodeuedd királynőnek, Penllyn kiválasztott anyjának lánya istenká romlóvá és törvényen kívülivé vált, akinek semmi joga nincs ahhoz, hogy az istennőhöz folyamodjon.

És boldog volt boldog, boldog.

Forró könnyek szöktek a szemébe a kiszáradóban levő folyamágy megreszketett a sötét szivárványban. Olwen vár ta a szelet hogy elfújja látomását; az összeszűkülő Cynfa el sziklái és iszapja álnok veszélyeket rejtenek egy lány szá mára, kinek szemét elhomályosítják a könnyek. Leesne el törné bokáját, és itt feküdne éhezve, képtelenül arra, hogy segítsen magán. Vagy, hogy megszabadítsa P,enllynt a szent késtől... a *halálkéstő/,* ahogy magában nevezte. Meg dörzsölte csípőjét, melyet megütött és felhorzsolt, mikor le esett pónilováról *(ne gondolj Liathára most, mert újra sfrni fogsz!).* A tőr fekete markolata úgy nyomta felsértett bőrét, hogy minden lépésnél felnyögött.

Ha csak a Cynfael lenne olyan mély, mint gyermekkorá

ban mikor a folyó egész Penllynt boldogította. Olwen bele-

dobhatná a szent kést. De a sok évszaknyi szárazságtól se kély Cynfael visszasodorná a tőrt a partra, hogy aztán vala ki visszavigy,e a királyi udvarba... a királynőnek, aki maga el len fordítaná Penllyn kedvéért. Nem nyelje el a tenger, hogy csak a halak tudják, mi történt vele. Az Ö vérük legyen az ál
dozat és a felajánlás!

És aztán? Ha Qlwen lebukfencezik a sziklákról, vagy el menekül az egyik emberbirodalomba, ahol a bárdok nem zengenek gúnydalokat róla- nos, jöjjön, aminek jönnie·kell. Sosem volt még ilyen fáradt! Anyja , Blodeuedd élni fog, a száműzetésben majd részvéttel lesznek Olwen szomorúsá ga iránt, s megkímélik a metsző szatírák hallgatásától, me lyeket Penllyn eszes bárdjai faragnak: Olwen, a gyáva, 01"7 wen, a tolvaj.

- A rejtett tavasz táplálja- a *galagonyanemeA3t.*

- Olwen szünetet tartott, hogy hároméves gyerekmemóriájában ku tatva megtalálja z istennő törvényének további részét. Ez az! Diadalmasan idézte anyjának és a fődruidának:

- És a leány ajándéka táplálja a földet.

- Jól van, Olwen! - helyeselt Amergin, a druida, szűken mérve a dicséretet, de mélyen elégedetten a gyerekkel. Blo deuedd megölelte őt, és nevetett. Hangja, mint a Cynfael fodrot vető hullámai a sziklákon a tavaszi nap alatt. A hajfo natait összefogó ranyalmák sem ragyogtak úgy, mint haja vagy szeme.

Olwent izzó fény vette körül, a t0zé, mely visszatükröző dött a kulcsokról, melyeket anyja csillogó ezüstlevelekből formált övén hordott. Zöld fény táncolt nyakláncán, melyet Aillel, Olwen apja hozott, mielőtt meghalt Varangia, a na gyon messze levő parancsára; csillogott az övben hordott királynői tőr markolata. Fekete és ezüst villanások kergetőz tek rajta a tűzvilágnál, és a megigézett Olwen kinyúlt, hogy megérintse a tőrt, talán ki is húzza az ősi pengét.

- Ne! - mondta az anyja. Olwen visszahúzta a kezét.

Nem számított. EgY. nap a szent kést is megfoghatja, talán még hordhatja is. Ő volt Olwen, Penllyn hercegnője, és az illatos lángok ragyogásától a folyókban fickándozó pisztrán-

· gokig, földje tele volt csodákkal.

Anyja hirtelen félrenézett, szeme még jobban kifényese dett.

- Sárcsak hallaná őt Aillel.! - suttogta. Gyorsan letörölt egy kibuggyanó könnycseppet.

Mint apára, igazából csak Amerginre emlékezett Olwen.

–Vegyél föl!– ajánlkozott anyjának, megpróbálva elűz ni Blodeuedd szomorúságát, az egyetlen lehetséges árnyat kicsiny, félelem nélküli világában.

Aztán Blodeuedd elmosolyodott, s újra úgy áradt a fény, mint tavaszi napfelkeltekor az Eryri dombjai fölött.

Múlt évben tönkrement a termés. Nyár közepén kiszárad tak a kutak. A tél kevés hóvar festette fehérre az Eryri lan

káit, s így tavasszal nem volt elég víz, hogy felfrissítse a for rásokat és a folyókat az ültetéshez. Az égen most súlyos esőfelhőknek kéne tornyosulni, ehelyett reményte lenül tisz ta. És a hold, Modron arca tartósan a Beltane ideje felé for dul.

Csak néhány héttel ezelőtt élte át Olwen élete első vérzé sét. Hirtelen pánik tört rá - *túl korán van!-*, felzokogott, de Blodeuedd máris mellette volt, hogy átölelje, vigasztalja.

Dicséret az istennőnek- örvendezett-, most már nő lettél! És én...

A folytatástól rettegve Olwen csecsemőként bújt oda hoz zá, feledve, hogy ő a hercegnő, aki" most lépett érett korba. Nem érezte, hogy felnőtt, és nem is aka.rta ezt! Karcsú tes te nehezebbnek, lágyabbnak érezte anyjáét, nem olyannak, amilyennek emlékeiben őrizte. És a haja... kiszabadulva a csatokból és gyűrűkből, látszott, agy őszül...

Öregedett. Olwen hirtelen émülettel vette észre. A szent

kés már ilyen korán ott volt anyja derekán, a hálóköntös fö lött– nekinyomódott oldalának, és Olwen megborzadt. Vér folyt belőle, s ez a vér nagyon valóságossá tette Modron tör vényét. Hirtelen megértette, ez a halálát jelenti... s az any jaét is.

Csinos szobája forogni kezdett vele, összezsugorodott. Most börtönnek érezte, olyannak, mint a magas oltárok mel lett álló ketrecek, ahol a szűkölő áldozati állatok lapultak, a

galagonyaligetben bekövetkező halálukat várva.

Elszakítot ta magát Blodeueddtől, és kirohant a kertbe.

- Olwen! - kiáltotta utána anyja. - Mi a baj, gyerme kem?

Mit várnak tőle? Ezzel az új tudattal á lljon anyja elé, néz- zen az elhomályosodó, szerető szempárba, tudván, hogy mindkettőjükre halál vár? Mikor Blodeuedq fiatal volt (olyan fiatal, mint most én, gondolta Olwen megborzongva), a bár dok a virágok asszonyának nevezték őt. Azt soha senki nem mondta, hogy fehér rózsák nyílnak, amerre Olwen jár; egyet len virág sem rügyezett ki az keze nyomán.

Hogy rózsái fejlődjenek, hirtelen ez lett a legfontosabb do log számára egész Penllynben. Odasietett a konyha mellet ti artézi kúthoz. Mikor az összes többi kút kiapadt az utóbbi rettenetes szárazságban, ez az egy még akkor is ellátta az egész udvart. Olwen majdnem a kötél végéig leeresztette a bőrvödröt, mielőtt a tompa csattanást meghallotta volna, de csak egy kevés barna, iszapos folyadékot húzott fel.

Talán csak egyetlen rózsát...

Egy kéz a kötélen gyengéden megállította mozdulatát.

- Öntsd vissza! - mondta a_ királynő. - Nem pazarol- hatjuk a vizet virágokra, mikor élelemre van szükségünk.

- Anyám - til takozott Olw n -, meghal a kertem!

- Akárcsak az enyém - válaszolta Blodeuedd.

Olwen szeme a fekete tőrre villant anyja övében, aztán az összezsugorodott folyón át a titokzatos galagonyaligetre, minden *nemet* közül a legszentebbre Penllynben. Ez volt az egyetlen, ahova vasat vihettek-valóban szükség is volt rá–, és ahol vért onthattak - kellett ontani.

Blodeuedd követte Olwen tekintetét, olvasott gondoltai ban.

- Beltane eljön a teliholddal, Olwen. Ha Penllyn gyü mölcsöt akar érlelni ebben az évben...

- Nemi - kiáltotta Olwen. -. Sok éved van még hátra!

- Olwen, te vagy az, aki előtt ott áll az élet. Az enyém m r letelt. Jó királynő lesz belőled, kedvesem. Megtanítot talak mindenre, én...

A napfény megcsillant a szent késen, s úgy vonzotta ma gához Olwen tekintetét, ahogy a vipera bűvöli a fiatal mada rat.

- Nem mehetsz a *netmtbe ezzel*- mutatott lázadozva a tőrre. - Még abban seni lehetünk biztosak, hogy Modron törvénye igaz.

- Értelmetlen kétségbe vonni azt, aminek meg kell len nie - mondta Blodeuedd nyugodtan. - Előbb vagy utóbb bele kell olvadnom az istennőbe Penllyn kedvéért. Ez a tör vény, Olwen. Add az áldásodat, és békében távozok. Ta gadd. meg, ha akarod, mindegy; akkor is mennem k_ell. Lá nyom, nem látod, hogy Penllyn haldoklik? A földnek fiatal vérre van szüksége, hogy újjászülessen.

Fiatal vér. Miután a szent kés jóllakott Blodeuedd vérével, Olwennek kell viselnie, míg ő is eléri a kort, s a tö rvény arra kényszeríti, hogy maga ell n használja.

- Nem várhatsz... csak még egy kicsit? - alkuaozott az időért. Évekkel ezelőtt ugyanígy alkudozott, hogy tovább maradhasson fenn. -Talán, ameddig férjhez megyek, s én is anya leszek. Oly sokat kell még tanulnom ... Nem. vagyok felkészülve...

- Majd fel fogsz készülni mindenre - mondta Blodeu edd szilárdan. Évekkel ezelőtt ugyanezen a hangon paran csolta Olwent ágyba.

- De ez nem igazság!· - tiltakozott lánya. - Miért van Penllynnek jobban szüksége rád, mint nekem? Mert Amer gin kijelenti, hogy ez a törvény? Én nem bízom azokban a druidákban. Túlságosan is szeretik a hatalmukat: úgy hasz nálják a törvényt, mint egy korbácsot, hogy félelemben tart sák Penllynt. Modron töryénye hideg. Bármilyen föld, amely királynőjének vérét szomjazza - azt mondom, nem érdem li meg!

- Te istenkáromló! - szólt Blodeuedd hidegen. -i mindannyian az istennő kegyéből létezünk. Emlékezz erre, lány!

Blodeuedd most haragudott rá. Ez volt a végső igazság- talanság.

- Minden olyan reménytelen! - Olwen hangja elcsuk lott, s a hercegnő, ahogy a gyermek menekül a verés után, elrohant poros, haldokló-kertjébe, hogy homlokát a csendes szökőkút hideg márványára támasztva zokogjon.

Itt talált rá Arnergin.

- Olwen - parancsolta-, fordulj meg!

A lány megrázta a fejét.

–Állj fel, és nézz szembe velem!

Senki sem ellenkezett, mikor a fődruida ilyen hangon be szélt. Olwen .vonakodva felállt, arca ellenszenvet, lázadást fejezett ki.

- Gyerekességed nagyon boldogtalanná tette anyádat

- közölte vele Amergin szomorúan.

És veszélyezteti egész Penllynt. Olwen jobban megbor zadt azoktól a szavaktól, melyeket atyja magába fojtott, mint azoktól, melyeket kiejtett.

-Anyának nevezed Modront, druida?-vádas odott.- Akkor mondd meg azt, milyen az az anya, ki egy gyermek halálátkívánja?

A druida előrelépett, és megragadta a vállát, mintha - gondolta Olwen - addig akarná rázni, amíg alá nem veti magát a kísérteties törvénynek, amely megöli Penllyn király nőit az eső reményében. Aztán a férfi lecsillapította magát; Olwen érezte kezének lazulását.

-Azt hittem, jobban tanítottalak. De mint mindig, most is érvényes a m. ondás: a gondatlan takácsnak kétszer kell megszőnie a ruhát. Ülj le, megpróbálom újra.

Ez az ismeretlen türelem jobban megalázta Olwent, mint a druida dühe. Álla reszketett, beharapta az ajkát, elfordítot ta az arcát, hogy druida ne lásson sírni penllyni hercegnőt.

- Azért, mert királyi családban születtél, Olwen, gondo lod, hogy megkíméltetsz az adomány viszonzásától? Amit a legjobban s eretünk, azért fizetünk a legtöbbet. Sosem láttál még madarat vagy nyulat, amint maga után csábítja a vadászt, hogy elterelje figyelmét kicsinyeiről?

·Mikor fiatal voltam, keresztülutaztam az egyik emberbiro dalmon. Háború dúlta fel, sokan elmenekültek. Felfigyeltem ezek közül néhány asszonyra. Némelyikük beteg volt, éhez tek is, de csecsemőik éltek, mert az anyák testükkel táplál ták őket, megadv.a nekik az esélyt az életre. Még akkor is, ha ez a sajátjukéba került.

Amergin keresztülnézett Ólwenen; felidézte a gyötrelme ket.

Talán most e/futhatnék, gondolta a lány, de a régi tiszte- let, a régi szeretet a fődruida mellett tartotta őt.

- Ha egy koldus kockára teszi életét gyerme éért, mennyivel inkább meg kell tennie ezt gy királynőnek föld jéért? Az istennő legkedvesebb gyermeke a- királynő, ám ugyanakkor a föld anyja is ő. Termékenysége Penllyné , s mikor belső tavasza elmúlik...

- Nemi - kiáltotta Olwen. - Nem tudom elveszteni őt!

- Ne hidd, agy erről van szó. - Amergin hangja mély fájdalommal telt meg. - Hidegnek nevezed a druidákat, O1- wen? Az én hitem próbája az alázat.azzal szemben, ami *van:* nem az örömök vezérelnek, még csak nem is az igaz ságos ítélkezés, hanem egyszerűen az, aminek lenn!e kell.

• Lenézett öregségtől megbarnult kezére, a kidudorodó vé nákra, a hosszú 'ujjakra .

- És most hagyom, hogy inkább gyűlölj, semmint hogy ellenkezz az iste'nnő törvényével.

Amergin hangja megremegett, és Olwen, hallva benne a fájdalmat, könnyekben tört ki. A férfi szinte anyai gyöngéd séggel nyújtotta felé a kezét, simogatta meg vöröses haját.

-Olwen, Olwen. Kész vagy királynőnek lenni? A hold ha r:1arosan felragyog Beltane-ra. Boldogan megkímélnélek et től, de ha be akarunk ta arítani *nemet* Egészen e soká késleltetett távozásig, a szülésben való elvérzésig Penllynt szárazság és éhség sújtott?.

A bárdok a mai napig „G nhumara gyermekének" nevez nek minden hitszegőt. Olwen megdörzsölte halár.1tékát, ha ját csavargatva próbálta kiejteni a megbélyegző címet. O1- weq, Ganhumara gyermeke. Nem Blodeueddé. De mit szá mít ez, összehasonlítva Blodeuedd életével?

Éjszaka.ró! éjszakára egyre kerekebb lett a hi eg hold, kö zelebbre hozva a Beltane-t. A *galagonyanemet* ragyogni látszott, és reszketni á várakozástól. Senki sem ejtett több szót Olwennek törvényről vagy királynői trónról, de Blodeu edd már hüvely nélkül hordta a szent kést.

Ekkor született meg Olwen nagyszerű ötlete. Ganhuma ra azért hozott szenvedést Penllynre, mert visszautasította a szent kés használatát. De ha *0/wenveszi* magához, lop ja el, Blodeuedd azért nem tudja használni, mert nincs a bir tokában. Penllyn biztonságban lesz, s ugyanígy anyja is. a Olwen a tengerbe hajítja a tőrt, egyetlen királynőnek sem kell többé meghalnia a földért. Még az istennő sem hibáz tathatja anyját... vagy Penllynt. És mivel Olwen nem volt biz tos benne, hogy egyáltalán */étez1k-ebármilyen* istennő, mit számít ez neki?

A lomha folyó mellett vánszorogva Olwen átkozott bolond nak tartotta magát. Ó, elég könnyű volt beosonni anyja szo bájába vacsora előtt, miközben Blodeuedd a fürdőben volt, és a tőr őrizetlenül maradt.

Olwen számára ismeretlen, sötétzöld bogyókat szedett, és egy maroknyit kiszáradt szájába tömött. Oly keserűek voltak, hogy visszaköpte őket, arca összerándult a váratlan vörösré;zízre, mely a haragra vagy a vérre emlékeztette ... vagy a bűnre.

Egy órája sem hagyta el még az udvart, mikor felfedezték a lopást, és vadászokat küldtek utána.

Úgy rikoltoztak kürtjeik, mintha a nagy vadászat folyna! Ezek után már nem hitte, hogy a szellemösvényekről vagy'

a f lhőket űző szellemcsődörökről szóló történetek valaha egyáltalán valami termést, akkqr a földet meg kell újítani.. méghozzá hamarosan...

Olwen fáradtan leült egy kidőlt fatörzsre, mely kinyúlt a halódó folyó fölé. Azokban az utolsó őrjítő napokban Belta ne előtt talán ő maga is megőrült egy kicsit. Órákig hajolt a kelta írásjelek fölé, megfejtésüket keresve. Ehelyett rábuk kant Ganhumara, a Hitetlen történetére. Évszázadokkal ezelőtt Ganhumara, aki mohón szeretett volna tovább élni mint királynő, visszautasította a halált, mikor elérte a kort; Ganhumara, aki annyira vágyta az életet, hogy elhagyta Penllynt egy férfiért az emberbirodaldFrlból; Ganhumara, akinek egy halva született gyermek okozta halálát, olyan korban, melyben m_ár minden királynőt régen b fogadott a

is megijesztenék; őt űzik, és a valóság félelmeteseb8 volt, mint a tűz mellett elhangzó mesék. De visszaüvöltött azok ra a kürtökre, görcsösen rángatta pónijának, Liathának kan tárját, míg az rémületében felhorkant és felágaskodott.

Nem! Nem fogják el, nem cipelik vissza az udvarba, mint valami csintalan kölyköt vagy árulót. Oldalra rántotta Liatha fejét, és a sűrű erdőbe ügetett, ahova a mélyen lenyúló ágak miatt magas lovaikkal a vadászok nem követhett$k. Még ide is elért Penllyn romlása : kidőlt fák állták útját, lekényszerít ve Liathát az ösvényről, egyre mélyebbre az erdőbe„ az éhes farkasok kísértő árnyai közé... A kü'rtök újra felrikoltot tak - Olwen lábával nagyobb sietségre ösztökélte az öreg állatot a recsegő-ropogó alJnövényzetben.

Amint megfordult a nyere gben, hogy ellenőrizze útirányát, Liatha patája megaka9t egy'görbe gyökérben. A póni meg botlott, és rémült nyerítéssel elesett. A lány épp időben gu rult le ahhoz, hogy a ló ne temesse maga alá; érezte, hogy a szent kés markolata fájdalmasan nyomódik combjához.

Mintha végtelen órákig feküdt volna ott, a szédülten tán coló, ibolyaszínű napsugarakat figyelve, ahogy felfelé néző arca körül keringenek. Nem jöttek a vadászok. Végül a fáj dalmas n vergődő, nyerítő Liatha térítette észhez.

Odavonszolta magát a pónihoz. Nyereg és kengyel gro teszk összevisszaság$ban keveredett össze az oldalán.

- Ó, Liatha, sosem lett volna szabad, hogy ilyen durva talajra vezesselek! Csakis az én hibám.

Egy pillantás a póni kicsavarodott mellső lábára elárult a, hogy Liatha sosem fog már más tájakon ügetni.

Olwen gyengéden leszedte róla a nyerget és a kantárt, aztán leült mellé, nevét szólongatva. Ahogy az ég sötéte dett, rájött, tovább kell indulnia. De nem hagyhatja itt Liathát egyedül szenvedni, amíg a vadászok, a szomjúság vagy a farkasok végeznek vele. Az egész az ő hibájából történt. Ha legalább Gwyn, a lovász itt lenne. Ő megtenné, amit meg kell tenni, megkímélve ettől Olwent.

De Gwyn az udvarban van, kétségkívül sajnálkozik Olwen szökésén, amint a vadászok lovait csutakolja, akik nem tud ták elfogni őt a szent késsel. Liatha nem tud járni, és nem lehet hátrahagyni a lassú halál karmai között. Olwennek kell megadnia neki a gyors halál kegyelmét. Lenézett a szent késre. Ez volt az egyetlen fegyvere.

Karját pónijának forró, édes tajtékú nyaka köré fonva a bocsánatáért esedezett, amíg az állat felvetette fejét, s pu ha orrával megbökte. Olwen előhúzta a fekete tőrt, köpenye ráncába rejtette, hogy hű társa ne vegye észre.

- Kedves Liatha, jó kislány! - A torkát szorító fájdalom ellenére Olwen dúdolni kezdett. Visszanyelte könnyeit; tisz tán kell látnia, hogy megtalálja a helyet, amit Gwyn egyszer megmutatott neki.

Olyan erővel, melyről nem tudta, hogy a birtokában van, elvégezte a gyors, kegyelmet hozó vágást, és hátraugrott a póni nyakától. Tébolyult mozdulattal elhajította a tőrt. Re zegve, édes, kielégült hanggal állt meg egy fatörzsben. Ahogy a fény kihunyt a póni szerető szemében, Olwen a tes te mellé fektette fejét, és kizokogta magát.

Végül felállt, kezét a durva fűbe törölte, hogy letisztítsa ró la a vért, és megrázkódott. A sápadt horizonton felbukkant a dagadó hold; hidegen figyelte őt.

Nos, istennő, elégedeU vagy?

Idegesítette a tücskök ciripelése. Nem azért lett belőle tol vaj, hogy itt feladja. Magához vette a tőrt, letörölte. A hold fény csillanása kimunkált felületén rabul ejtette tekintetét. A legenda szerint egy lehullott csillagból kovácsolták pengé jét.

Fogadd el, aminek meg kell lennie, mondta Amergin.

- Nemi - suttogta Olwen. Előrelódult Liatha teste mel lett Talebolion és a tenger felé.

Később, az éjszaka folyamán Olwen maga köré csavarta köpenyét. Az ágak leszakították kámzsáját, és beletéptek hajába; a tüskebokrok szétszaggatták ingét, megszurkálták bokáját. És a szent kés, rajta Liatha vérével , súlyos teher ként húzta oldalát. Mészároskés a tolvaj kezében; óh, szin te már hallotta a rejtvényeket, melyeket a bárdok faragnak életéből.

Mint valami bosszúálló druida, egy hatalmas tölgy állt az út mellett, két ága az ösvény fölé nyúlt, hogy megragadja őt. Olwen hátrarettent, rálépett egy laza kőre, és a földre hup pant. Kis időre újra előtört belőle a sírás - anyjáért, pónijá ért, a metsző fájdalom miatt, amit a karcolások és a horzso lások okoztak. De nem szabad több könnyet ejteni. Elég so
káig belemerült már, túl sokáig is az önsajnálatba. Ő Olwen,
és el kell pusztítania a szent kést! Erről van szó.

Újra és újra elkántálta a nevet és a célt magának. Fekete felhőket kergetett a hideg szél, Modron arca még maga-

sabbra emelkedett az égen; ragyogó és szemrehányó arc. A hold állhatatos tekintete alatt a nagyszerű, önzetlen cse lekedet árulásnak érződött. Holdálmok! Olwen felnyögött és elfordította szemét.

A Cynfael vékony szalagja tűnt elő az erdőből, ahogy megkerüli a hegylábat. Félig elvágva Penllyn többi részétől, a folyó egy kis tisztást ölelt körül.

Olwen megdermedve bámulta. Nem tudta elhinni, hogy valóban kiszabadult az erdőből! Valami megmozdult a lába mellett, ő nekitántorodott egy nyírfacsemetének, egyik ke zét a szájára szorítva. Ha nem kiált, talán eltűnik ez a teremt mény.

Szomjasan susogott, hajladozott a magas fű. Őfeléje. Összeszedte bátorságát, és lenézett. Közel a lábához egy nyúl lapult. Bundája fakó, összegubancolódott, füle a fejé hez lapul, fényes szeme félelemmel teli. Miért rohant feléje? Olwen gyorsan körülpillantott. Észrevette a fű- és szőr csomókkal bélelt fészket, melyben négy nyúlkölyök bújt egy máshoz - ujjnyi hosszúak, vakok, sebezhetők. Az anyaál lat saját magát felkínálva próbált más nyomot mutatni.

-Nem bántom őket-ígérte Olwen. Lehajolt, kezét szét terpesztett ujjakkal a nyúl felé nyújtotta, de az hátraugrott, szemét a lányon tartva.

- Elmegyek, látod? - Olwen óvatosan ellépkedett a nyúl, majd a fészek mellett, érzékelve a fű suhogását - az anya visszatért az alomba.

Olwen folytatta útját le a tisztás felé. Évekkel ezelőtt va laki kerítést akart köréje építeni, de aztán úgy határozhatott, hogy nem éri meg a fáradságot. Néhány cölöp még ott im bolygott egy szegényes ház korül.

Olwen először. azt hi te, régóta üresen áll, de aztán ész revette a vöröses fényt, ami egyetlen ablakának repedezett bőrfelülete és a rosszul összetákolt falak mögül szivárgott ki. A ház előtt egy összezsugorodott tőgyű kecske legelész te a száraz, ritkás fűcsomókat. Vajon hogyan teremtik itt elő az emberek a tejet vagy a húst?

Ha az egész utat gyalog akarja megtenni Talebolionig, pi henőre van szüksége. És élelemre. Bármilyen szegények legyenek ezek az emberek, azért még Penllyn népéhez tar toznak. Országa mindig is büszke volt arra, hogy egyetlen idegen sem fordult meg benne anélkül, hogy ne tapasztalta volna vendégszeretetét.

Olwen végighúzta tenyerét az arcán, megnyálazta, újra megcsinálta. Talán már egészen tiszta az arca, gondolta. Aztán kiszedegette a gallytöredékeket, leveleket zilált hajfo nataiból, és elfordí otta övét, agy a köpenye mögé rejtse a szent kést. Sebesen, éhesen, sárosan most talán úgy néz ki, mint bármelyik más eltévedt gyerek. Még ha ezek a kuny hóbeliek hallottak is a hercegnő szökéséről, hogyan is hihet nék, hogy Olwen kopogtat ajtajukon?

Most, hogy karnyújtásnyira volt tőle a pihenés ígérete, a lányt m glepte, mennyire bizonytalanul áll a lábán. Az ajtó hoz ment. Nem fogadta párolt hús illata, s ahogy közeledett, a- benti hangok félelemmel telve elhallgattak. Szinte szé gyenlősen kaparta meg az ajtó megvetemedett deszkáját. Még a bőrből készült sarokpántok is elnyűttek voltak.

- Üdv a ház népének! - próbálta kiáltani. Hangja azon ban gyengén csengett, majd legnagyobb ijedelmére elcsuk lott. - Van itt valaki?

- Légy üdvözölve tűzhelyünknél! - hallatszott egy fá radt női hang.

Olwen belökte az ajtót, és oldalazva belépett.

Néhány nádból készített fekhelyet pillantott meg a pislá koló. tűz mellett. A másik oldalon egy durván kifaragott asz tal és két lóca jelentette a viskó összes bútorzatát. Két gye rek ül rajtuk csendesen, az ételre várva, egy harmadik, csak kevéssel idősebb, mint húgai vagy öccsei, morogva emelt meg egy súlyos baltát, hogy belevágja a helyére, a kunyhót tartó fagerendák egyikébe.

Anya, miért nein... Aztán Olwen emlékezett. Blodeuedd nem kutathatott fel minden kunyhót országában, hogy kide rítse, éheznek-e a benne lakók. Talán miután Olwen elhajít ja a szent kést, az istennő - ha létezik - megkönyörül Penllynen.

Hogy táplálja a lángokat, az asszony a tűzhely mellé tér delt, és ágakat tört le a fából, melyet fia hozott be. A szoba sarka iban a tűz világa az éji széllel harcolt, árnyéktáncoso kat vetítve a durva falakra. Olwen mögött becsapódott az aj- tó.

- Na, gyere beljebb- szólalt meg az asszony. Rongyos ruházata és előregörnyedő, vékony válla ellenére hangja barátságos volt. Kiegyenesedett, és még egyszer, utoljára megkavarta a tgrtalmát annak a feke te üstnek, mely a tűz hely fölött egy ócska fémkampón lógott.

- Gyere és egyél! -mondta. - Épp időben érkeztél. A leves híg, de egyetlen gyermek sem éhezhet a tűzhelyem nél.

Olwen az asszony csontos kezét figyelte. Átvilágított raj ta a tűz fénye, ahogy megtöltötte az utolsó ivócsészét. A me rőkanál megcsikordult a viharvert üst alján, megremegett az asszony kezében. Olwen látta, hogy négy csésze van - most pedig öten várnak ételre.

- Nem, köszönöm - mondta az asszonynák : - Nekem lesz mit ennem otthon. Már így is elkések.

Szánalom és zavar köde homályosította el az asszony és a gyerekek tekintetét, mellyel az idegen lányra bámultak, mi közben Olwen a repedezett ajtó felé hátrál . Nem mert töb bet mondani; félt, hogy hangja megbicsaklik, elárulja vágyó- dását az étel után.

A hideg szél lehűtötte orcáját, mely piros volt, mintha a nap csípte volna meg, vagy a szégyen pírja égetné; lerogyott a kunyhó fala mellett, és zokogott a bent éhezők miatt. Ta vasz volt; a gabona és a gyümölcs érésének most kéne fel gyorsulnia, és a családnak nincs semmije. Ha így élnek, so sem látják meg az őszt, még kevésbé élnek át egy telet.

Olwen vállára terítette köpenyét, keze hozzáért a kígyó vonalú csathoz, mely összefogta a két szárnyat. Amergin ajándéka utolsó névnapjára; értékes fém- és ametisztmun ka. Ha itthagyná, amerre a család jár, és megtalálnák...

Mi lenne akkor?- gondolta. - *Az e0berek ölnek egy drágakő áráért. Vagy mi történik akkor, ha valaki meglátja náluk, és elkiáltja magát: - Nézzétek! Az eltűnt hercegnő brossal Mit tettetek vele?- Megbüntetnék őket, pedig ár tatlanok, ártatlanok. ..*

Jótékonykodása csak ártana nekik, csak gyorsítaná sor suk beteljesedését. Nem jó megoldás.

Bizonytalanul talpra állt, sajnálva, hogy nem meri itthagy ni az ajándékot. Lába késlekedik az óceánhoz vezető ösvé nyen. A szél metszőbbé vált, csípős, sós szagot és hango kat hozott: szikláknak rohanó hullámok hangját. Olwen nem töprengett tovább; közelebb volt Talebolionhoz, mint gon dolta.

Egyórai gyaloglással elérte a szikla végét, ahol a tenger nekizúdult a part magas kőfalának, nyugtalanul csillogva a

Modron arca alatt. Zúgott a szél, kidagasztotta Olwen köpe nyét.

- Istennő, segíts! - kiáltott fel a lány hirtelen. Messze, a horiz(?nt vonalán mintha vitorlákat látott volna.

Hajók az emberbirodalomból!

- Nem! - sikoltotta Olwen. - Menjetek vissza!

Mindkét karjával integetett nekik, egy gyors lépést tett előr , de a szél visszakényszerítette, elfújta m ozdulatát, szavait. Modron arca felragyogott a horizonton, alatta üre sen csillogott a tenger; nem hordott a hátán mást, csak a Beltane hold tükörképét.

Úgy ragyogott a holdfény, hogy Olwen kivehette arcát a pengében - a szent kés pengéjében -, melyet önkéntele nül előhúzott, n,ikor úgy gondolta, Penllyn veszélyben van. Ráébredt, hogy ha azok a hajók kikötnek, rájuk rontott vol na - egyszem lány egy egész flotta ellen -, és megpró bálta volna megvédeni az ő birodalmát, még ha halál' várt volna is rá.

A holdfény megcsúszott a pengén, és alámerült a tenger ben.

Ez lehet az, ahogy anya érez, gondolta Olwen.

Kezében megremegett a szent kés. Egy pillanatra minden porcikájában megfeszült; hatalmas volt a kísértés, hogy a Talebolion katlanában hajítsa . De h asználta volna , hogy megmentse Penllyt. Meghalt volna Penllynért.

Olwen leengedte karját, a tőrt visszadugta hüvelyébe. Só várgott, panaszos éneke a víz fölé szállt. Ugyanígy fog gyá szolni, amikor Beltane éjszakáján Amerginnek egyedül kell előlépnie a *nemek:Jől,* hogy egybekösse őt a koronával és a szent késsel Penllyn szolgálatáért.

Elfordult a tenger szagától, a hullámokat ostorozó széltől, fáradtan, végtelenül szomorúan, de tiszta fővel, mint aki láz ból gyógyult fel, mely félrevezette, csalárd tévutakra vitte el méjét.

Olwen hazaindult.

Léptei meggyorsultak, de óvta erejét: Penllynnek sokkal nagyobb szüksége van őrá, hogysem kockáztassa életét.

Jókirálynő leszek, ígérte a fáradt, alvó földnek.

Morvay Nagy Péter
fordítása Viszt György
rajzai

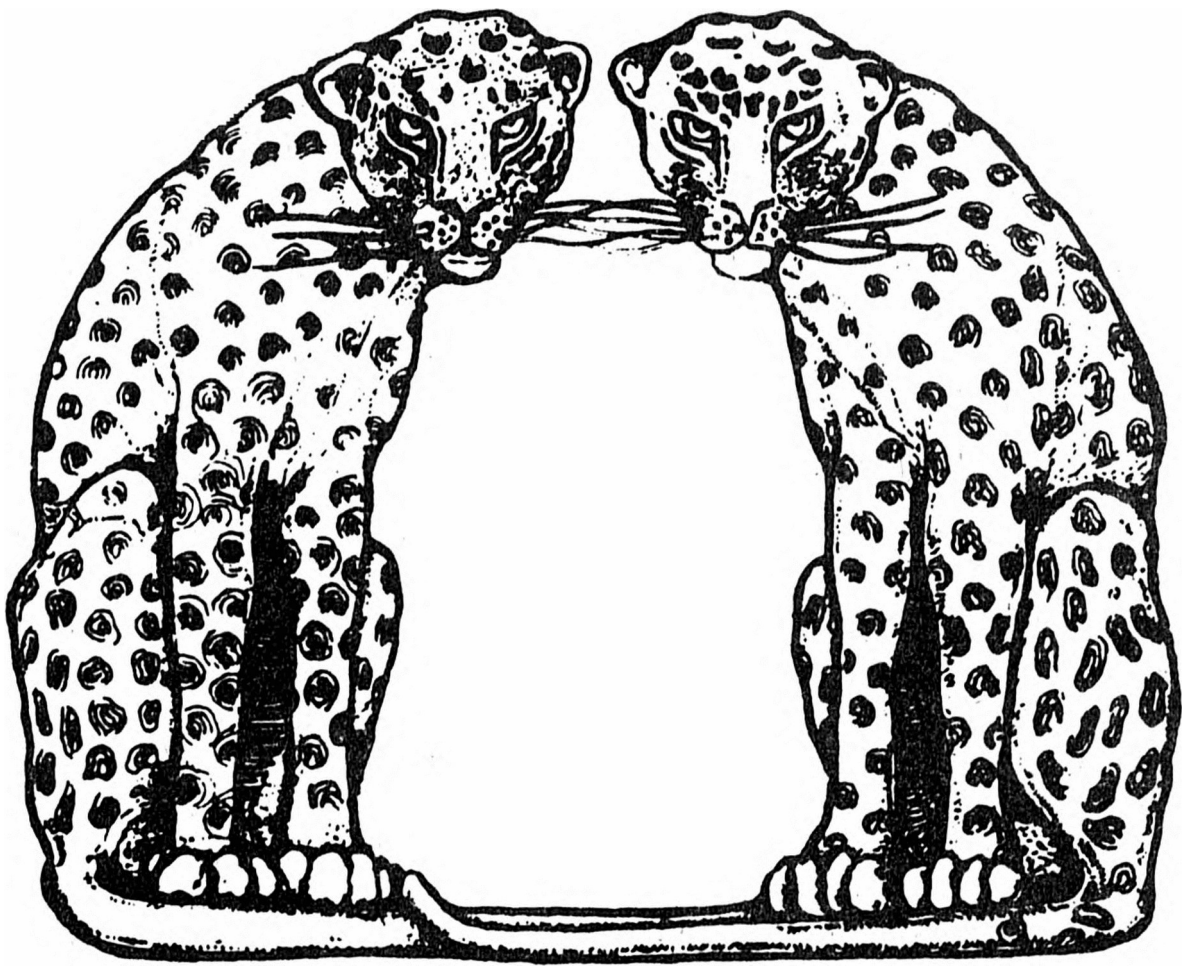

TANITH LEE

A gonosz tündér

A tündér csak várt, várt tornya magasában. Várt nappal és várt éjjel, nap nap után.

Fehér volt a torony, s árnya elnyúlt alatta messze, messze, oda, hol napszítta dűnék nyújtóztak, és csillogott a tenger.

Csupa szürkeség volt körülötte a világ, meg csupa f hér ség; halvány homály, tétova csillámok. Színtelen, képtelen világ. És fehér volt ő is, ruhájának habjai, a lába, a vékony keze - fehérségük pedig olyan tiszta volt, akár a távolban a tenger fölé magasodó mészkőhegyeké. De a haja, a hosszú haja vörös volt, vörös, mint a vér, s úgy tört előre bő re fehérjéből, mint a magma fehér vulkáni kristályok közül.

Ő sosem tekintett a hajára; valami megmagyarázhatatlan módon félt tőle, összefonva, feltűzve viselte a fején.

Várakozott, anélkül hogy bizonyos lett volna benne, mi ért, kire vagy mire is vár.

Nem gondolt a múltjára, sem a jövőjére vagy bármi más ra. Nem volt emlékezete, tán csak egy üres lap volt a he lyén, amelyen elhalványultak a betűk. Nézte a szélben für dő, szél hangján sivító sirályokat. Egyszer-egyszer kijött a toronyból, m gint máskor visszament. Mint egy szám az óra lapján. Nem akart, nem vágyott, nem is remélt. Volt, mint hogy létezett. Volt, de semmi több.

Telt-múlt az idő, de az időnek nem volt jelentősége. Le hetett tegnap is, holnap is azon a napon, amikor megpillan totta.

Aranyba öltözött férfi jött a hajnali tengerparton; arany lo vának sörényébe úgy kapott a szél, mint a hullámzó kukori catáblába; skarlátszín gyeplőjén aranycsengettyűk, s patái nyomán apró felhőkbe gyűlt a homok. Látványa elkápráztat ta a nőt. Nem ismerte fel a fegyverzetét: vagy túlságosan ósdi vagy egészen új lehetett. Válláról bojtok csüngtek, ha ja pedig olyan kócosan fénylett, mint egy arany hárfa elpat tant húrjai.

A gonosz tündér érezte, gyorsabban kezd dobogni a szí ve, ahogy kihajol a toronyból. *Erre a férfira várok?* A lovas még csak apró, fénylő hangya volt a tengerparton, de ha marosan a torony alá ért. Visszhang csendült, aztán már a lépcsőkön döngte.k a léptei. A nő hallotta, hogyan hagyja maga mögött egyenként a szobákat; meg-megáll. Maga elé képzelte, amint megvizsgál ezt-azt. De közben egyre csak közeledett. A tündér odafordult az ajtóhoz, amelyen be kell majd lépnie. Vadul vert a szíve. Gondolkodás nélkül felnyúlt és leeresztette a haját.

A férfi nyugodtan állt az ajtóban, és rászegezte a tekinte tét. Szigorúak voltak a vonásai; a nő szeretett volna mosolyt fakasztani az arcán. Ő csak meredten nézte.

- Hol van Golbrant? - kérdezte.

A nő a szájához emelte a kezét. Megrázta a fejét.

–Az, aki harminc nap előtt járt erre lóháton. Krennok-dol felé tartott. Hárfát vitt a hátán, és kereszt alakú sebhely volt a homlokán.

A nő még egyszer megrázta a fejét, szörnyű gyorsan vert a szíve; kezét a torkára tette és várt.

- Golbrant - mondta a lovag, és összeszűkültek csillo gó szemei-, aki nem a vérem, de testvéremmé fogadtam. z, akihez így szóltak a Nővérek: ,,Óvakodj a fehér asszony tól, aki a halált várja a tengerparti nagy toronyban!"

Odalépett a nőhöz, elkapta és a keze köré csavarta a ha ját, mígnem a fájdalom ezüst felhőként borult annak kopo nyájára.

- *Hol vaf! Go/brant?-* sziszegte a férfi. És akkor talál

kozott a pillantásuk.

Legalábbis a nő így érezte. Nyári kert volt a lovag szeme, ő pedig ki akarta ragadni belőle azoknak a borostyánszín ár

nyaknak meg sárg a apdárd áknak a képeit; kívánta azt a

benne látott reményt, azt az akaratot, azt a vágyat, hogy be- , töltheesse a határozottságukkal és a fényükkel a maga üres sötétségét. Éhezte és szomjazta a férfi szemében tükröző dő életet, mint a hal a vizet, mint a madár szárnyai a leve gőt. És a szemei lélegezni kezdtek és inni, mint a vadak az itatónál, és kezeit a férfi nyakához érintette, és egészen kö zel húzódott a kemény páncélhoz, és szorosan odabújt hoz zá. A lovag átkot köpött felé, és·megpróbált kiszabadulni a keze szorításából, a szeme igézetéből, de nem tudott. Va lami gyönyörteli, halálos súlya volt annak az ölelésnek, an

nak a tekintetnek, olyan volt-, mint az álom, csakhogy ez

megtöltötte és ottlétével megdermesztette az ágyékát. A nő lehúzta magával a földre. Belefojtotta a tekintetébe, a testé be. A férfi ott úszott húsának áramában, elsodorta az ár, és ő elveszett a gyönyör alagútjában, a gyönyörében, melyet meg kellett ,kapnia tőle. Olyan gyönyör volt ez, amilyet soha nő nem adh. at ott annak előtte, és nem is adhat soha ezután sem. Mert a nő gyönyörének egész tárházát neki tartogatta. Edény volt, és benne voltak az óceánok, benne volt az őse redet; a férfi a forras felé küzdötte m gát, és hangosan üvöl tött, hogy elérje.

De végül megálljt parancsolt á teste. A vágyból előbb vég telen ernyedtség s zületett, azután iszonyodás az alatta vo nagló sápatag tömegtől. Akkor értette csak meg, mi mindent adott volna oda a nőnek a testéből kiszakadó élettel együtt.

Aztán odébb gurult. Kiszabadította a testét, és elfordítot ta a fejét, a szemét pedig úgy takarta e_l, mintha félelmes, pusztító fénytől óvná.

- Igaz hát, amit rólad beszélnek, fehér asszony - mo rogta beteges, hideg dühvel, de magára haragudott jobban.

- Felfalod az· a gy tudását meg az ész józanságát a te kinteteddel és a méheddel. Igen, éreztem én is, hogyan hagy el az erőm; olyan üres maradtam volna utána, mint a csont, aminek a farkas kiette a velejét. Így bántál el Golb ranttal is?

A gonosz tündér tekintete elhomályosult, kihunyni látszott benne az értelem fénye. A földön feküdt. Nem értett sem mit. Aztán mégis: valami ezt az egyetlen dolgot, ami az övé volt, idegennek, sötétnek és gonosznak érezte!

- Meghalt - mond!a halkan, épp csak magyarázat gya nánt.

Az aranyruhás előrántotta a kardját, és már lendítette is, hogy levágja a nő fejét, de Krennok-dol harcosainak nem volt szokásuk, hogy asszonyokat öljenek, bármily nagy is lett légyen a haraguk. Ezért megállt, s hamar visszadugta a kardot a hüvelyébe.

- Élj hát, yámpír - mondta, s a haragtól elsötétedett a pillantása-, de ezentúl ne próbáld megfosztani a férfiakat az erejüktől, mert különben karóra tűzöm a fejed!

A gonosz tündér számára értelmetlenek voltak ezek a

szavak; nem volt ő egészen ember, semmit sem jelentettek

számár?! az emberek értékei és törvényei. Mégis a férfira meresztette a szemét: szerelmes volt belé; szerette benne, hogy kiharcolta a szabadságát, és többé nem volt már őrá szüksége.

Szobáról szobára járt a lovag, s kereste Golbrantot, a fo gadott testvérét de Golbrant akkor botorkált végig azokon a szobákon, amikor már nem volt a maga ura, s a magas ból alázuhant a tengerbe. Úgy sodorták el a hullámok, mint a kutyák zöld tetemét, és belékaptak a keselyűk meg a ha lak, úgyhogy most már fehér csontváz volt a tenger fenekén,

s nem volt semmi, ami elárulhatta volna, ki is volt ő, csak a

halvány emlékre ébredt, valami álomszerű emlékre, egy sötét. hajú emberről fekete lovon, hárfával a hátán; az arca, mint egy nőé·, s kackiás kereszt a szeme fölött. őt is így várta, emlékezett most vissza, ő pe dig jött, végig a hosszú szobák során, fel a lépcsőn, fel a to ronyba. De az a másik nem hátrált meg előle: átkerült a fény a férfitól ő ozzá. Most felnézett arra az emberre, akit majd nem a hatalmába kerített, mert most, hirtelen megint tudta, mit is jelent neki a férfiakkal való együttlét. Nem volt ez a gondolat sem megrázó, sem meglepő, s undort sem keltett benne. Természetesnek tetszett, hiszen hogyan is tudhatott volna ő eleget a dolgok természetes rendjéről ahhoz, hogy

zöldr.e váló arany hárfa, ami mellette hevert a homokban.

Míg. a harcos kutatott, a nő ott járt a nyomában. Nem tud ta neki megmondani, hová tűnt Golbrant; nem tudott visz
szaemlékezn , de a férfi kétségkívül sejtette a választ. Ő pe
dig csak bámulta a hátát, és bámulta az arcát, amikor meg fordult. Mindent elnyelő szerelem volt az övé; ha megtehet te volna, felfalja a férfit. Ilyen volt az ő szerelme.

De a lo'{ag ellökte magától, és lement a toronyból, le a lépcsők n, és elment. től e, elment messzire. Rátalált a lová ra, és elvágtatott a tengeri úton, a partot szegélyező mész kőhalmok közé. -

Három napig járkált a gonosz tündér a toronyban. Nem tűzte fel a hosszú-hosszú haját. Nem járt ki a napsütötte partra. Nem várakozott többé. Golbrant és az összes többi férfi mind hajóként süllyedt el halálos ölelésében, szemében és méhében odaveszett az akaratuk, oda a józanságuk;
őket már egészen elfelejtette, legfeljebb halvány árnyakként maradtak. meg az emlékezetében. De *óra* emlékezett: az aranysárga lovon érkezett harcosra, a keskeny, csillogó szemére, a lenszín hajára, a haragjára és a távozására.

A negyedik nap hajnalán leereszkedett a torony lépcső jén, lement a parti útra, és elindult a nyomában.

Azelőtt sqha nem hagyta el a tornyot, soha még az évek
során, mióta azzá lett, aki most is volt. Azelőtt nem érezte ezt a vágyat. Most kényszerítette valami.

A nap skarlátszínű hasadékot nyitott a szürke égen, s ahogy a gonosz tündér ment az úton, az ő lobogó haja volt a másik skarlát folt a színtelen tájban.

Néhány nap múlva megváltozott a táj. Minden fehérből fe kete lett. A hegyek feketén lapuló varjak módjára álltak őrt az út két oldalán. Viharfelhők sötétítették el az eget. Már a lába is ugyanolyan vörös volt, mint a haja, mert kígyókként harapdálták az éles, fekete kövek. A gonosz tündér azok kö zé tartozott, akiknek nincs szükségük se ételre, se alvásra, így hát csak ment, ment éjjel-nappal. A patanyomokat kö vette, s néha más jelek is voltak: itt-ott a köpeny egy-egy foszlánya - tüskés bokor szaggathatta le -, megint más-

hol kihamvadt tűz nyoma, ő pedig ujjaival simogatta, nyel vével érintette a hamut; mert őfeküdt a melegénél három éjszakával azelőtt, amikor még élt az a tűz.

Aztán folyó feketéllett az alkonyatban. Kék hold csaknem áttetsző tányérja odafenn, s a nagy felhők haragos madár rajként húztak tova. És vén boszorkány kuporgott a vágtató víz mellett, s a halál üstjét őrizte kékes tűz fölött. A fekete valamiből, amibe testét csa arta, csak a szeme meg a csu pa csont kezei villantak elő. Amikor meglátta a folyóparton járó fehér asszonyt, így rikácsolt:

- Krennok-dol arra van! Arra! A folyón túl.

Aztán a boszorkány otthagyta a főztjét, odament hozzá, és átmutatott a folyó túlpartjára.

- Nem tudsz átkelni. A híd romokban van: ő tette, tudta, hogy követni fogod. Félt, a lova is fickándozott, és szikrákat vertek a vas alt patái, mert tudták, hogy utánuk jön a vámpír lány. Adtam neki egy amulettet, azza l, hogy az majd meg védi tőled, de semmit sem ér majd vele. Nézd csak meg ma gad: magad vagy az éhség. Ilyen hát a te szerelmed? Üldö zöl egy rémülten menekülő férfit, aki gyűlöl az ágyékával és gyűlöl a karddal a kezében? Nem küldted tán a halálba a fo gadott testvérét, a jó Golbrantot is? - Itt a boszorkány ki köpött. - Mi hajt annyira, hogy megkapd azt a kardcsapást, amit a leghőbb vágya -rád mérni?

De a fehér vámpírlány már távolodott tőle, lefelé tartott a parton, és csak keresett, keresett egy helyet, ahol átkelhet ne, habár ilyen hely egyáltalán nem létezett, s ezt rajta kívül mindenki más tudta volna. A boszorkány utánafutott, úgy ug rált, mint egy kísérteties fekete kecske, mert kecskeszarva kat viselt a fején, minthogy az ördögtől való volt. Megkocog tatta a vállát.

- Egyáltalán tudod a nevét? Nem. No hát épp elég van a világon a fajtájából. Ha meg akarod kap ni, menj be a fo lyóba, és a víz elvisz majd, ha nem félsz. Hosszú lesz a ke resés, de amikor megtalálod, a tiéd lesz. Csak emlékezz rá, milyen árat fizet majd érte. Ostoba lesz utána, de milyen öröm lesz az neked, ha majd távol tartod a magas szirtektől és a haláltól. Olyan lesz, mint a gyermeked és az embered egy személyben, örökkön-örökké.

A gonosz tündér hallotta az ördögi boszorkány szavait, é bár nem voltak a számára többek a gondolataira boruló ár nyaknál, megértette őket. A vízhez érve a boszorkány azt suttogta:

- Ha engeded szabadon elmenni, elporlad a tested, mert

egy kard levágja a fejed! Ne engedd, hogy bármi vagy bár ki kettőtök közé állhasson! Ezt ne feledd!

Aztán a boszorkány eltaszította őt csontos kezeivel, s be lenyomta a vízbe. A fehér nő nem érzett félelmet. A haja és a ruhája nem engedték lesüllyedni a testét, s az áramlás vit te lefelé; kezei úgy sodródtak, mint vízbe fúlt virágok, s ezen közben mindvégig csak rá gondolt; őrá, akit keresett. S a kék gyűrűs csillagok egész éjszakáján vitte őt a folyó: ezüst kötelekkel húzta a hegyek között. Hajnaltájt vetette ki, mint egy hal-lánykát, a Dal-hegy alatti jeges partokon.

Folyami halászok találtak rá, hatan vagy heten. Azt hitték, öngyilkos lett, és keresztet vetettek, de mielőtt még papért futhattak volna, a lány felkelt és otthagyta őket, s ment a kö ves ösvényen, fel a hegyre; ügyet sem vetett rájuk.

A hegy zöld volt. A növények, melyeket termett, nem vol tak sem mérgesek, sem utálatosak; a hegyen túl: erdő. Krennok földje élet volt: körülötte északra, délre, keletre s nyugatra mindenfelé csak halál. Magasan, a zöld hegyen állt a király háza; fából, kőből, rézből épült. Kétszáz oszlop

tartotta a királyi nagyterem boltozatát, s ezeket az oszlopo kat úgy faragták ki, mintha zöld márványfák lennének. Szö kőkutak és kristálytiszta tavacskák vizében játszott a fény, s fehér madárkák fuvoláztak és kerekded gyümölcsök fürt jei termettek a kertekben a sárga égbolt alatt. Ilyen volt Kren nok-dpl. A nagy bronzkapuban ember nagyságú harang füg gött, nyelve akkora volt, mint egy tízéves leánygyermek.

Nem tudta megkondítani a harangot; ahhoz magas em ber kellett magas lovon, s ő is csak a kardjával érhette vol na el. Így hát bezörgetett; addig dörömbölt a bronzkapun, mígnem a kezei is olyan véresek voltak már, mint a lába.

Volt egy törvény a király birodalmában: bárki is jött kegye lemért, igazságért vagy bármely más jótéteményért„ leg alábbis kihallgatást kapott az uralkodótól. Így hát meg is je lent végül a kapus, és b engedte őt. A gonosz tündérnek még nedves volt a ruhája és a hája a folyó vizétől, s ahogy áthaladt a küszöbön, a folyó fekete iszapja csepegett a szoknyájából. Alaposan megijesztette a kapust.

Felment a nagy lépcsőkön a nagyterem oszloperdejébe. A király nemrég jött meg a hajnali imából a harcosaival, s most hosszú asztaloknál ülve ettek-ittak. Maga az uralkodó kovácsoltarany emelvényén foglalt helyet, ugyanott, ahol három nap nak előtte, amikor is vágtatva érkezett egy har cos a tenger felől, vörös szemekkel, félelemtől tajtékos lo ván. A király akkor felemelkedett, hogy üdvözölje, s meg öielje; talán jobban szerette ezt a harcosát a többinél (Alon dor volt a neve, s a nők Aranyosnak hívták titkolózón arcuk elé tartott kezük mögött), de a jó Golbrantot valószínűleg még nála i$ jobban szerethette.

Csakhogy Alondor távol tartotta magát a királytól.

-Átok ül rajtam - mondotta. - Isten törvénye tiltja, hogy átadjam nektek, mint a ragályt.

És elmondta nekik, hogyan lelte a halálát Golbrant a ten gernél, a magas toronyban. Emlékükbe idézte a Nővéreket, az öt sötét boszorkányt, akik öt hónap előtt jöttek Krennok dolba, hogy eljajongják próféciájukat öt harcos haláláról. Amikor a toronyban élő nőről beszélt, és arról, mit is tett az ővele, elfehéredett a szégyentől. Később gyónt a papnak. A pap erősen imádkozott; nagyon is jól értette, mitől retteg Alondor. Miután lefeküdt vele, de nem adott neki semmit, és

nem tudta megölni, bár megtehette volna, nála hagyta gyö nyörének és gyűlöletének azokat az erőit, melyeket önma ga utasított el. Ő pedig csak jött utána, jött most is, és hajt hatatlan volt, akár a tél hideg, fehér vágya. Tudta, ha most újra itt állna elő te, megzavarná s tönkretenné, kiszíyná agyából az életet. Ekkora ereje volt érzéki vámpírizmusa sö tét mágiájának, mely a legősibb és legszörnyűbb a világ va lamennyi démona közül. Mit sem tudott erről az egészről, míg el nem indult háromnapos útjára, s n m érezte meg bő rének bizsergésében, !ágyékának hidegségében, majd őr jöngésében, mi az, ami követi, s ami mindenre képes.

Alondor egy nappal a démon érkezése előtt menekült el Krennok-dolból.

Ott állt a nő a király termében; a férfit kereste a szemével, s erősebben vert a szíve. Amikor látta, hogy nincs ott, meg tántorodott a szívébe markoló halálos fájdalomtól. De csak egy pillanatra. Aztán elfelejtette a fájdalmat, és újra csak őrá emlékezett; megfordult, hogy kimenjen a királyi házból, ugyanazon az úton, amelyen bejött.

A király káromkodva felpattant, és három harcos máris ott volt a nő nyomában. Emelték a kardjukat, hogy rásújtsanak, de megint csak lefogta a kezüket a régi stigma. Sohasem öltek, de még csak nem is bántottak nőt. Nehéz lett volna

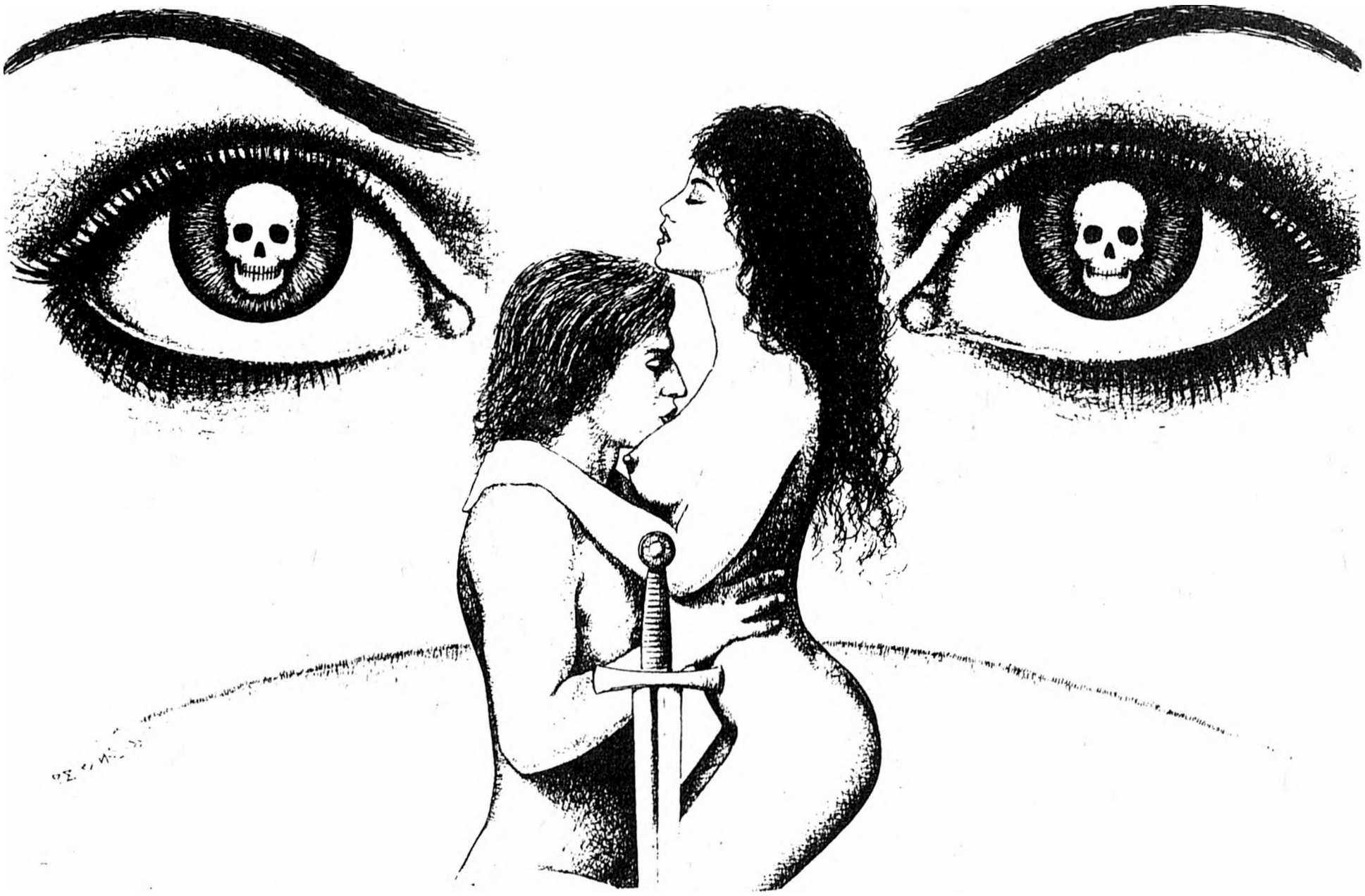

most megtenniük. És ő elh ladt előttük színtelen, vak sze mekkel.

- Utána! - kiáltotta a király. - Tegyétek a dolgotokat! Gondoljatok a gonoszságára és a varázslataira! Nem nő, nem emberi lény az a kardotok alatt.

Mentek utána, ki a teremből.
A lépcsőn egyikük belenézett az arcába.
Hátrahőkölt és képtelen volt bármit is tenni.
Lejjebb egy másik is utolérte.

Elkapta a menekülőt, és felemelte a kardját, de az utolsó pillanatban olyan szánalmasnak látta; nem volt több egy őrült nőnél.

- Ez valami tévedés! - kiáltott fel magában, s hagyta futni gyötrelmes zavarodottságában.
A harmadik a lováért szaladt.

Követte a démont át az udvaron, ki a kapun, s a harag el torzította az arcát.

Vadászaton érezte magát; hallotta maga előtt a kutyák morgását, s megpillantotta a zöld Dal-hegyről lefelé futó, szökellő fehér szarvast. Amikor elég közel ért a nőhöz, fel kapta a lóra és vitte karját fájlaló zsákmányát a hegyen túli erdő felé. Ott, a szükség elviselhetetlen ekszt ázisában vele együtt levetette magát a földre. Kard helyett a húsát hasz nálta vele szemben, a nő pedig hamarosan kicsusszant aló la és otthagyta, s alig volt a tudatában annak, mit tett a fér fi, s milyen sorsra is jutott. A király harcosai napokkal később találtak rá társukra; tébolyultan bolyongott, s vadászkutyái után rikoltozott a vastag levelű ágak alatt.

Egy kerek éven át vándorolt a gonosz tündér. És egyke rek éven át menekült előle Aranyos Alondor. Zsoldos kato na lett, és számos királynak árulta haditudományát, olya noknak, akikről úgy találta, jó ügyet szolgálnak. Sohasem maradt meg sokáig egy helyen. Félelemről és testi vágyról álmodott, meg Golbrantról, fogadott testvéréről, akit jobban szeretett minden férfinál és nőnél.

Évszakok változtak.

Vörös levelek hullottak a tündér vörös hajára és sebhe lyes, máshpz szokott lábaira, melyekről nem is vett már tu domást, meg a vérben ázó csatamezőkre is, melyeken a fér fi lovagolt.

Havak jöttek, havak mentek, meg fagyok és esők.

A menekülő elhagyta már Krennok földjét, halott, szürke tájakon járt, hol furcsán csavarodtak a fák, s magas csú csokban végződtek a hegyek, a démon pedig a nyomában volt, ösztöne hajtotta, vágya fűtötte, csak őt látta, csak őt hallotta.

Észak sivár csúcsai között aztán magányos dombon álló uradalomhoz érkezett a lovag.

Sötét volt és komor, akarcsak a sziklák, melyek körbevet ték.

Zöld hold nézte, hogyan dörömböl a kapun.

Beteg volt; beteggé tette a két hónappal előbbi csatában kapott sebe, s betege volt már saját magának is, meg a kényszernek, ami hajtotta, hogy meneküljön az ismeretlen üldöző elől. Még mindig jól festett; olyan férfi volt, akit meg bámulnak, de fehér szálak vegyültek már az aranyhárfahúr hajba, s szemei beestek egészen a lelkéig: egy gyilkos sze-

mei voltak, egy áldozaté vagy egy ördögtől megszállotté. Ez volt a büntetés azért a ki nem mért csapásért ott a tenger parti t6ronyban.

Fáklyák fénye villódzott a teremben , ahol a ház urával be szélt, miközben fejében időről időre csörömpölő hang zen dülf. Egyszer csak egy sápadt alakot pillantott meg a szeme sarkából az egyik ajtómélyedésben. V_érvörös függöny ta karta a fehér arcot, a fehér vállat és mindazt, ami ezeken túl volt. A harcos azt hitte, rátalált a démon, aki uldözte, s ré mület támadt a testében, fojtogatni kezdte és lecsapott rá, hátulról, ahogyan minden ellenség teszi. Összeesett, azzal a fajta ájulással, mel.y a közeli halál hírnöke.

De a nő nem az volt, akire ő gondolt. A _hely urának volt a lánya, Siandrának hívták és skarlátszín kendőt viselt a fején, mert hűvös volt a terem. Olyan szépséges volt, mint egy ikon. A bőre fehér, a szája vörös, s hajának feketeség. e olyan volt, mint Golbranté, amikor a hárfával a hátán Krennok-dol f lé lovagolt. Akár Golbrant nővére is lehetett volna, oly kü lönösképp hasonlított rá, de hát ő semmit sem tudott a zöl det termő hégy harcosairól.

Siandra is várt a maga módján. Amikor meglátta az arany hajú embert, akinek rémképek ültek a szemében, neki is gyorsabban kezdett verni a szíve. Ha abban a pillanatban a lovag el akarta volna nyerni a szerelmét, ennek nem is ta lálhatta volna jobb módját annál, mint amit valójában tett: halott módjára a földre zuhant néhány méterrel a lábai előtt. Siandra felvállalta az ápolását, és a legkevésbé sem tar totta kellemetlennek a feladatot. A férfi pedig, amikor felnyi totta a szemét, és az ő arcát látta maga előtt, úgy érezte, új lap nyílik az életében.

Oly könnyeden növekedett közöttük a szerelem, mint egy kisgyermek.

Jött a tavasz, és egyszer egy este a férfi szobájába vezé relte a lány lépteit. Édes kellemet hozott neki egy egész ke hellyel. A lovag ismerte már a démonok gyönyörét, s csak nem jóleső érzéssel vette tudomásul, hogy ezzel az ember lánnyal kevesebb gyönyörben van része. Hajnal felé meg csókolta, és azt mondta neki:

- Holnap el kell hagyjalak, Siandra.

Könnyek gyűltek a lány szemébe. Eszébe jutott az, ami mindenkor eszébe jut az elhagyottaknak.

- Nem - mondta a férfi -, nem azért. Meg van írva a sorsom. Üldöznek. Ha itt maradok, meghalok.

- Akkor hadd menje.k veled - kérte Siandra.

- Nem,. Miféle szerelmi ajándékot adnék azzal, ha arra kényszeríteném drága lényed, hogy otthontalanul járja mel lettem a világot? - Sápadt volt az arca, behunyta a szemét.

- Engedj egyedül elmenni, s óvd saját nyugalmad! Nekem nem lesz benne részem. Már így is túl sokáig maradtam.

Amilyen édes, olyan erős is volt ez az északi ba ment érte, s ellenségei fejével tért haza. Sötét estébe haj lott a mulatozás, de hiába a bor, hiába a hús, hidegséget és nyugtalanságot érzett, akárha láz környékezné.

Míg Siandra aludt, ő fel-alá járkált a fülledt szobában. Ké sőn kelt a hold és sárga csontoké volt a színe, ő pedig há borgó bensővel tekintett végig a gyalogúton, s látta, hogy áll ott valami, valami jeges fehérség, skarlátszín haját lobogtat ja a szél a háta mögött, s hátratartja keskeny, fehér kezét, melyen karmokká növekedett a köröm. Nem változott az öl tözete; fehér ruhája úgy csüngött a testén, mint egy cafatok ban lógó lepel, lábát pedig sebhelyek borították. Felnézett, vágyakozó arccal, szemei apró tavacskák voltak: csak az ő képe játszott bennük. Kitartó s mindent elsöprő volt a sze relme: felfalta volna, ha teheti. Ilyen volt az ő szerelme.

Alondor térdre borulva imádkozott, de nem jutottak eszé be a szavak; csak a nőre tudott gondolni. Érezte, ahogy egy re közeledik a sziklás úton, ahogy fehér füstként átlebeg a kapuk során a bóbiskoló vagy elmélázó őrszemek között. Hallotta hangtalan lépteit a lépcsőkön, s azt is, hogyan tá rultak fel csendben az ajtók érintése nyomán.

Siandra felriadt és felült az ágyban. Nézte a férfi imápa görnyedt testét, s hallotta, hogyan veszítik erejüket az imák.

Rémületet érzett: ővan itt.

Ebben a pillanatban felállt a férfi; végleg elhagyták az i ák. Hirtelen nem volt semmije, csak az az egyetlen dolog létezett a számára, amely húzta, csak húzta maga felé. Meg fordult, mint valami gép, s ment át a szobán, ki az ajtón, s erősen csillogott a szeme és pír gyúlt az arcán. Ment derű sen, sóváran, és tűzforró volt a vére; vágyott és felejtett, ha talmába kerítette a fehér asszony igézete, aki lenn várt most rá.

Amikor Alondor a lépcsőhöz ért, Siandra kikelt az ágyból. Ha a férfiban tüzelt az élet, ő volt a halála. Felkapta Alondor hátrahagyott kardját, és követte, reszketve bár, de puha lép tekkel, akár egy macska.

Ő volt ott a házban: a tengerparti magas torony asszonya. A folyosón járt már, s amikor megérezte, hogy férfi elindult végre feléje, egészen csendesen megállt. Vadul vert a szí ve. A hajához nyúlt, hogy leeressze; amikor érezte, hogy ki bomlott már a haja, a karját engedte le helyette. Azt hitte, a toronyban van, de ez semmit sem jelentett a számára. Azt hitte, az agyagos partokat mosó tenger zúgását hallja; talán saját vérének hangja volt az, testének fogyó-növekvő ár apályáé. Sirály sikoltott a fülében, pedig csak a lépcső nyi kordult meg a férfi lába alatt. Alondor befordult egy szegle ten, s megpillantotta őt. A démonnak úgy em lkedett fel tes tében a szíve, mintha annak sem súlya, sem más célja nem volna, mint hogy felszálljon benne, akár egy madár. Meleg

ség és öröm töltötte be üres először, amióta lényét, s az

- lány. Gyor san elkapta a férfi kezét, és az igazságot

kérdezte tőle újra és újra, míg a másik el nem taszította magától, mintha csak gyűlölné, s el nem mondott neki mindent, aztán pedig úgy zokogott a keblén, mint egy gyermek.

- Legyen hát - suttogta Siandra égő szemekkel.

A lovag nagyon fáradt volt. Elfárasztotta ez az év. Ott ma radt, mert úgy érezte, szeretőjének asszonyi ereje többet je lent számára minden pajzsnál és minden kardnál széles e világon.

Teltek-múltak az éjszakák. Tavasz ült a tájon, de csak élénk színű gyomok termettek az ajtók előtt, s madarak rak tak fészket a sziklahasadékokba a birtokon meg a környe ző hegyekben. Alondor most a földesurat szolgálta. Csatá-

lett, aki - ajkai szétváltak és elmosolyodott. Kitárta a kar ját, a férfi pedig elég mohó volt ahhoz, hogy az ölelő karok ba boruljon. Mindent elfelejtett.

De Siandra ott állt szorosan mögötte, kezében a karddal.

Ő. is tudója volt ősi dolgoknak, ősi eszközöknek, a legősibb

és legvitathatatlanabb mágiának. S amikor Alondor saját ha lála után nyújtotta a kezét, ő közéjük vetette magát. Úgy emelte fel a nehéz kardot s úgy sújtott le vele, mintha csak egy fűszálat tartana a kezében_. Nem tudott semmit Kren nok-dolról és harcosairól s azoknak a férfiaknak a lovagias ságáról, akik nem tudnak ártani az olyan lényeknek, akiknek

keblük és méhük van, nőnek nevezik magukat.

Ő önző,

óvatlan, szenvedélyes mozdulattal sújtott le mindazért, ami drága és becses volt számára.

Hosszas, fehér fájdalmat, aztán meg hosszas, skarlát szín fájdalmat érzett a tengerparti nő. Feje egy pillanat alatt lehullt a válláról, de semmit sem jelentett az idő. Korszako kon át tartott a haláltusája. Miután elteltek ezek a korok, sü keten, némán és Vakon feküdt ott, millió részre töredezve. Tudta már, mit jelent millió külön részre bomlani, s ugyan akkor mégis egynek lenni.

Siandra elfordult áldozatától, és Alondorhoz lépett, ő pe dig belékapaszkodott; felébredt kábulatából. Siandra Golb rant volt abban a pillanatban, a fogadott testvére, aki érin tetlenül emelkedett ki a tengerből, zöldarany hárfájával a hátán, fekete hajszálak vegyültek a hárfa húrjai közé, ő pe dig lesújtott, azzal a csapással, melyre Golbrant soha nem is gondolt a toronyban. Így nyerte el végül Siandra a férfi szer. lmét; inkább részévé vált a múltjának, mintsem leszá molt volna azzal.

Míg ők ölelkezte a fehér nő úgy esett szét, mint egy vi- rág szirmai. Felszállt az arcukba fehéren, mint a liszt. Porrá lett, ahogyan az ördög boszorkánya ígérte a kék hold fényé- ben.

Elporladt egészen.

Kavargott, lüktetett a por; saját magába hullott vissza. Szemcséi szemcsékké O$Zlottak, millióiból milliók lettek, s újabb milliók. Kisvártatva semmi sem maradt a tündérből, se fehérség, se vörösség.

S ő mégis tudatánál volt. Minden apró atomban az ő csil lapíthatatlan éhsége élt tovább.

Most id.e-oda sodorja a szél, terek vegtelen változatossá ga szippantja magába, s hessenti tova. Ott van mindenhol, ott éhezik mindenben.

Alondorból és Siandrából már rég másfajta por lesz, ami kor ő még mindig ott száll majcJ a világban. Beleszáll a sze mekbe, hogy könnyeket fakasszon, bekúszik a gyilkosok körme alá, a megtört szívek hasadékaiba, hogy új fájdalom mal tetézze a régit. Nincs neve. Ott van minden tettben, min qen álomban, minden gondolatban. Ő minden és semmi.

Most is vár, és várakozni fog mindörökké, a világ minden egyes pontján.

Idegenek járnak fel-alá a magas fehér torony lépcsőjén, s nem esik bántódásuk. A romokba sirályok költöznek. El jön a nap, amikorra minden atomjaivá mállott kő a tenger szürke csillámai közé vándorol a napszítta dűnéken keresz tül. Egy napon a sziklák is elomlanak. Utánuk pedig a szá razföld. Összezsugorodik és kiszárad majd a tenger, leom lik az égbolt, és kialszanak a csillagok. És ő ott marad ab ban a végső vagy köztes sötétségben is. Akkor is vár még.

Szegény.

Hajdu Gábor
fordítása Kolonics
István rajzai

Az lkernapok világában, a déli Nagy Sós Sivatagtól az északi Jeges Hegyekig - senki sem keres fel egy pénzsó vár szolgáltató-varázslót, hacsak nem akar tőle valamit; rendszerint azt, hogy segítse ki valami galibából. Sosem for dul elő kétszer ugyanaz az eset, de bármiről is legyen szó, hogy baj történt, az holtbiztos.

Lythande, a Mágus kinézett sötét, leomló varázslóköntö se kámzsája alól; a kámzsa alatt felcsillant a kék csillag, mely Lythande Beavatott Zarándok voltát hirdette; kéken iz zó szikrákat bocsátott ki magából, miközben a mág'us az előtte álló, asztmásan ziháló kövér kis idegent tanul mányozta. E z a kliense vajon miféle bajba keveredett?

Mint Lythande, ő is a v rázslók palástját viselte, aszerint a divat szerint, mely a Sós Sivatag menti városokban járta. Kissé ijedtnek tűnt, ahogy felnézett a magas Lythandére é a kéken fénylő csillagra. Lythande az övébe tűzött ikertőrök kel inkább látszott harcosnak, mint varázslónak.

A kövér férfi lihegett, nyugtalanul izgett-mozgott, végül da dogva belekezdett mondandójába.

- Ha-hatalmas és nemes va-va-varázsló, a-olyan za-za zavarban...

Lythande nem segített neki, de udvarias figyelemmel te

kintett le a fontoskod_ó kis fickó feje búbján éktelenkedő ko pasz foltra. Az idegen tovább hebegett:

- Be kell va-va-vallanom neked, hogy az egyik ve-ve-ve télytársam ell-ellopta a v-va-varázs-pál-pál-pál ... - A da dogás teljesen a hatalmába kerítette, végül kibökte, ,,pálcá mat", és így folytatta:

- Az én e-erőm nem alk-alk-alk; nem elég nagy ahhoz, hogy vi-vi-visszasze-szerezzem. Mit kívánnál fi-fi-fizetség ként, óh, hatalmas és nemes va-va-va ... - nyelt egyet, az tán kivágta magát - mágus?

A kék csillag mögött Lythande derűsen felvonta ívelt, szín telen szemöldökét.

- Nocsak! Hogy történhetett ez? Nem bűvölted meg a pálcádat, hogy rajtad kívül senki ne érhessen hozzá?

A kis ember maga elé bámult, kényelmetlenül fészkelő dött köpenyében.

-. Ma-mondtam neked, hogy za-za-zavar ... nehéz be szélni róla, óh, hatalmas és nemes má-mágus. Fo-fogyasz fogyasz ...

- Röviden szólva- szakította félbe Lythande -, részeg voltál, s a bűbáj valahogy nem működött. Nem tudod, kivit te el a pálcát, és miért?

- Roy:-Roygan, a Büszke - felelte a másik, s még hoz zátette: - Bosszút akart állni rajtam, mert ágyban ta-ta-ta...

-Ágyban talált a feleségével? - kérdezte Lythande tö kéletes komolysággal, bár aki jobban ismerte a Beavatott Zarándokot, felfedezte volna a kajánságot keskeny, aszké tikus szája szögletében. A kis kövér varázsló szerencsétle nül bólintott, és a cipője orrát bámulta.

Lythande végül így szólt érett, közömbös hangján, me lyért, még mielőtt sikeres akcióért elnyerte volna a szolgál tató-varázsló címet, kiérdemelte a regös nevet.

- Ez eszembe juttatja a szólást , miszerint azok, akik a varázslás mesterségét űzik, ne tartsanak feledéget vagy szeretőt. Áruld el nekem, óh, nagy mágus, hálószobák hős lovagja, mely névvel illetnek?

A kis ember teljes hosszában kihúzta magát - majdnem Lythande válláig ért - és kinyilvánította:

- Gandrin-szerte úgy ismernek, Rastafyre, a Hasz Hasz-Hasz ...

- Hasznavehetetlen? - találgatta Lythande komolyan. A másik arcán sértődött kifejezés jelent meg , és méltó
sággal, zengő hangon jelentette ki:

- Rastafyre, a *Haszonlíthatatlan./.*- Izgalmában a dado gásról most selypítésre váltott. .

- Szórakoztató lenne tudni, hogy jutottál ehhez a név hez-jegyezte meg Lythande, s szeme megcsillant a csuk lya alatt - , de vidám történeteket hallgatni, bármilyen jól múlatja is az időt a Törvény és a Káosz végső összecsapá sáig, nem hoz semmit a konyhára. Tehát elvesztetted a va rázspálcádat Roygan, a Büszke nevű vetélytársadnál, és szolgálataimat kéred a visszaszerzéséhez - jól értettem?

Rastafyre bólintott, Lythande pedig tovább kérdezett:

- Milyen fizetséget tudsz felajánlani bűverőm segítségé nek ellenében, óh, Rastafyre, te hasz... - Lythande egy pil lanatig habozott, aztán rezzenéstelen hangon befejezte - haszonlíthatatlan?

- Ezt az ékkövet. - Rastafyre egy óriási, csillogó rubint húzott elő ruhájából; az ékszer vérvörösen csillogott az előcsarnok sötétjében.

Lythande intett neki, hogy tegye el.

- Ha efféle dolgokat mutogatsz *itt,* olyan ragadozókkal találkozhatsz, akik szemében Roygan, a Büszke sem több

egy rókakölyöknél. Én nem viselek ékszereket, csak *ezt.*-

- Lythande kis mozdulattal a kék csillagra mutatott, mely sápadtan fénylett a magas homlok közepén. - Se felesé gem, se szeretőm; szívszerelmem nincs, akinek odaajándé kozhatnám; csak olyasmit becsülök, amit használni tudok. Tartsd meg az ékszereidet azok számára, akik az ilyesmit értékelik.

Pattintott egyet a levegőbe, és hosszú ujjai között három rubin jelent meg; színében és ragyogásában mindegyik fe lülmúlta Rastafyreét.

- Ahogy látod, nincs rájuk szükségem.

- A zokásos árat ajánlottam fel, nehogy zsugorinak gondolj - mondta Rastafyre meglepetten, némi kapzsiság gal pislogva a Lythande kezében levő rubinokra, melyek egy pillanatra felfénylettek, aztán eltűntek.

- Megeshet, hogy van valami csábítóbb is a számodra.

Az izgága kis ember elfordult, mdst ő pattintott ujjaival a levegőbe.

- Száll-Száll-Szállító! - énekelte.

Óriási, ijesztően elnagyolt körvonalú sötét figura formáló dott ki a levegőben, esetlenül a földre pottyant, lábára állt,

majd pa puffanások közepette barna
to bársonyzsákká
alakult át, melyet karmazsin és aranyszínű mágikus jelek bo rítottak.

- Szelíden! Szelíden, Száll-Száll-Szállító - korholta Rastafyre - , különben összetöröd a kincseket, melyeket
rejtesz, és Lythande joggal nevezhet engem Hasz-Hasz- Hasznavehetetlennek!

- A Szállító hasznosabb, mint te magad, Rastafyre, mi ért szidod hát hűséges teremtményedet?

- Nem Szállító, hanem Száll-Száll-Szállító. Magamtól is tudom, hogy hajlok a da-da-dadogásra, hogy nem be-be
szélek nagyon jól, ezért jel- ... ezért adtam neki
jel-je l olyan
ne-nevet, amit ki-ki-ki tudok mondani.

Lythande ezúttal felnevetett. - Ezt jól kitaláltad, óh, ha talmas és hasonlíthatatlan mágus!

Ám nevetése elhalt, amint a Száll-Száll-Szállító rejtett zu gából Rastafyre ritka szépségű tárgyat húzott elő.

Eg lant volt, sötét, különleges fából kimunkált, türkiz- és gyöngyházszínben ragyogó lant. A húrok ezüstösen csillog tak, a hangszer testén pedig drágakövek közé ékelve ott fénylett egy ugyanolyan kék csillag, amilyen Lythande hom lokát ékítette.

- Keth-Ketha vérbe borult szemére!

Lythande hirtelen a semmibe meredt a kis mágus feje fö lött, a kék csillag pedig villogni, vadul lángolni kezdett; ám a varázsló hangja nyugodt és közömbös maradt, mint mindig.

- Hol szerezted ezt, Rastafyre? Ismerem ezt a lantot; én magam készítettem valakinek, akit valaha szerettem - most szellemlanton játszik a Fény udvarában. És egy Be avatott Zarándok tulajdona nem vándorol egyik kézből a má sikba olyan könnyen, mint Rastafyre, a Haszn vehetetlen varázsp lcája!

Rastafyre zsírosan fénylő arcát elfordítva motyogott yala
mit; képtelen vo lt szembenézni Lythandéval, a haragvó kék
izzással, mely része volt az alku titkának.

- Ami, feltételezem, azt jelenti, hogy szép rendesen el loptad egy másik tolvajtól - fűzte tovább a szót Lythande, és az izzó harag éppoly gyorsan tűnt el homlokáról, mint ahogyan megjelent.

- Nos, legyen így; felajánlod nekem ezt a lantot varázs pálcád visszaszerzésének ellenében?

A hosszúra nőtt mágus a hangszerért nyúlt, de Rastafy re, meglátva a mohóságot a Beavatott Zarándok szemében, maga mögé rejtette a lantot.

- Először a szolgáltatás, amiért felkerestelek - emlé keztette Lythandét.

A nagy varázsló mintha még inkább felmagasodott volna, úgy tűnt, betölti az egész term et. Hangja, bár nem emelte fel, óriásdobok rejével visszhangzott a falak között.

- Nyomorult, hasznavehetetlen féreg, alkudozni mersz velem saját tulajdonom fölött? Te bolond, semmiképpen sem illet ez meg jobban téged, mint eng m - annál is in kább, mert ezek az ujjak már isteni dallamokat csaltak elő ebből a hangszerből, mielőtt még a te szemed kinyílt azon a trágyadombon, ahol megszülettél. Milyen jogon kívánsz tőlem érte bármilyen szolgálatot?

A kopasz kis ember állhatatosan előreszegezte állát.

-Az egész világ tudja, hogy Lythande a Tö-Törvény szolgája és nem a Káoszé, és egyetlen Tö-Törvényhez hű má-má-mágus sem alacsonyítja le ma-magát azzal, hogy be-becsapjon egy be-beqsületes e-e-embert. Mi több, ez a lant m-m-megvált o.zott azóta, hogy a ke-kezedben ta-ta-tar-tottad lme . !

Rastafyre egy lágy akkordot fogott le a hangszeren, s va lami melankolikus dallamot kezdett játszani. Lythande mo gorván nézett rá és tiltakozott.

- Hogy képzeled ...?

. Rastafyre parancsol9an csendet intett. Ahogy a hangok ott rezegtek a levegőben, kis forgószél támadt az előcsar nokban, s hirtelen a súlyos légben egy asszony jelent meg előttük.

. Alacsony és karcsú volt, vállára omló szőke hajjal, Noid han erdejének legfinomabb pókselyméből szőtt palástba burkolózva. Sötét pillájú kék szeme mélyen ült gyönyörű ar cáb.an;. ám ez az arc szomorú volt, fájdalommal teli. Igéző en éneklő hangon szólalt meg:

- Ki zavarja a megbűvölt álmát?

- Koira!- kiáltott fel Lythande, s a közömbös hang most elcsuklott a fájdalomtól. - Koira ... hogyan ... mi ...?

A szőke asszony megigézetten emelte fel kezét.

-Nem tudom...

Aztán mint aki mély álomból ébred, megdörzsölte a sze mét, és felkiáltott:

- Óh, mintha hangot hallottam volna, melyet ismertem egykor - Lythande, te vagy az? Te varázsoltál ide engem, mert elfordultam tőled valaki másnak a szerelméért? Mit akarsz? Nő voltam...

- Csend- mondta Lythande keményen, s Rastafyre lát ta, hogy a mágus ajka fájdalmasan remeg.

- Ahogy látod -mondta Rastafyre -, ez már nem az a lant, amit te ismersz.

A nő arca szertefoszlott a levegőben, Lythande pedig fe szülten ezt suttogta:

- Hová tűnt? Hozd vissza- nekem!

ő lesz-e az első, aki a titokzatos Lythandét sírni látja? Soha senki nem látta érzelegni, sosem látták továbbá társaság ban enni vagy bcrt inni - elterjedt, hogy talán nem is *tud,* bár a legtöbben arra gondoltak, ez is egyike a különös foga dalmaknak, melyek egy Beavatott Zarándok életében elen- gedhetetlenek.

Ám a kámzsa alól csak Lythande megfontolt szavai hal latszottak:

- És felajánlod nekem ezt a lantot, ha fellelem és visz szaszolgáltatom a varázspálcádat?

- Úgy van, óh, nemes Lythande. Mert látom, hogy régó ta. ismered az elvarázsolt hö-hö-hölgyet, s tied lehet, mint rabszolgád, ágyasod - vagy mint bármi, amit akarsz. Nem csak a lant ze-ze zenéjét, ezt is felajánlom neked; ha ismét a kezemben tartom a pá-pá-pálcámat.

A kék csillag felragyogott egy pillanatra, aztán fénye tom pa izzássá halványodott, Lyth. ande hangja pedig jsmét szá- raz és közönyös lett.

- t.egyen. Ezért a lantért vállalnám a Hal istennő nyak lánca szétszóródott gyöngyeinek felkutatását is, rejtőzzenek bár a tenger mélyén! De biztos vagy-e benne, óh, Rastafyre, hogy Roygan, a Büszke kezében van a pálcád?

- Ő most az elvarázsolt lant rabszolgája - felelte Rastafyre, ocsmány lelkesedéssel kuncogva. -Bármilyen szol gálatra igénybe vehetem - de hogy ne kínozzam a kényes lelked.et, mágus, be kell vallanom, jobban kedvelem az én asszonyomat - s itt robusztus körvonalakat rajzolt a leve gőbe-, így csak arra kérem, hogy hébe-hóba énekeljen s játsszon nekem a lanton; nem tudtad ezt, Lythande? Nem te bűvölted bele a lantba, ahogy ő mondta?

A kámzsa alatt Lythande feje ide-oda mozgott: nemet in tett. Arcát ném lehetett látni, s Rastafyre kíváncsi volt, vajon

- Ni-nin s más ell-ell-ell ... ólyan ember, aki gyűlöl en gem - felelte a kis varázsló, s Lythande elfojtott vidámsá ga újra visszatért egy pillanatra.

- Szerencsés. vagy, óh, Hasz ... - habozás, enyhe mo soly - Haszonlíthatatlan. Nos, visszaszerzem a pálcádat, és enyém lesz a lant.

- A lant - és a nő - · válaszolta Rastafyre -, de csak akkor, h-ha a pá-pá-pálcám újra a ke-ke-kezemben lesz.

- Ha Roygannál van - jegyezte meg Lythande -, nem jelent különösebb nehézséget visszaszerezni egy hasznos mágus számára.

Rastafyre becsomagolta a lantot vastag huzatába, és visszadugta a Száll-Száll-Szállító bő ráncai közé.

- ... nevében -mormogott valamit, aztán megdermedt.

- Nem engedelmeskedik olyan jól a pál-pál-pálcám nél- kül - morogta. Újra összetette a kezét az egyszerű varázs

- la th.oz. - M-m· -menj, tüntesd el magad, nevében lndo-do do ..., nevében Inda-do...

A zsák ugrott egyet, s egyik sarka eltűnt, de a többi ma radt, kelletlenül himbálódzott a levegőben. Lytha dének va lahogy sikerült megfékeznie kirobbanni készülő nevetését, de megjegyezte:

- Engedj engem, ó Hasz ... Haszonlíthatatlan - és vé kony, ujjaival leírta a varázsábrát. - lndovicinek, a Hallga tagn. ak a nevében megparancsolom neked, Szállító ...

- Sz_áll, Száll-Sz llító -javította ki Rastafyre; Lythande

· pedig rángatódzó ajakkal megismételte a var_ázsigét.

- lndovicinek, a Hallgatagnak a nevében megparancso lom neked Száll-Száll-Szállítq, hogy menj!

A zsák lassan halványodni kezdett, körvonalai villództak, nehézkesen a levegőbe emelkedett, s mire elérte szem magasságot, el is tűnt.

- Valóban; alku vagy sem - mondta Lythande -, vissza kell szereznem a pálcádat, óh, Hasznavehetetlen, különben a mágusmesterség kisgyerekek nevetségének tárgya lesz a Sós Sivatagtól a Jeges Hegyekig.

Rastafyre a szemét meresztette, de válasz helyett inkább meg/or.dult· és elsomfordált;· kis barna árnyé követte, a Száll-Száll-Szállító nyoma, mely makacsul megtagadta, hogy akár látható„ akár láthatatlan legyen. Lythande szemé-

a

vel kísérte, amíg el nem tűnt, aztán varázsköpenyéből egy kis zacskót húzott elő, némi gyógyfüvet rázott ki belőle, gon dosan beletömködte egy szűk csőbe, ujjait összecsettintve meggyújtotta, s lassan belélegezte a vékony füstcsíkot, hogy orrán keresztül kieressze az előcsarnok levegőjébe.

Roygan, a Büszke nem számított komoly kihívásnak. Lythande régről ismerte őt; mikor ez a mágusok közé befu rakodott tolvaj először megjelent az életében, Lythande még kezdő varázsló volt, nem gyakorlott az éberségben, és szá mos értékes tárgya tűnt el a házból, ahol lakott. Rastafyre olyan könnyű zsákmány lehetett, hogy Lythande azon cso dálkozott, hogy nem lopta el tőle Roygan a Száll Száll-Szál lítót, kámzsáját és varázsköpenyét s esetleg még a felső fog sorát. Járta egy mondás Gandrinban: *ha Roygan, a Büszke*

kezet fog veled, számold meg az ujjaidat, mielőtt eltűnik a szemed elől.

Lythande azonban három városon és a Nagy Sós Sivata gon keresztül űzte Roygant, s mikor búvóhelyén rajtaütött, varázspálcák t talált, gyűrűket és egy mágikus tőrt. Akkor egy gyűrűt Roygan orrába erősített, állandó kötő-varázslás sal.

Viseld ezt, mondta neki, *álnokságod emlékeként, és hogy a becsületes emberek felismerjenek és elkerüljenek.* Lythande most lustán arra gondolt, Roygan nyilván talált va- lakit, aki eltávolította a gyűrűt az orrából.

Roygan haragszik rám, tűnődött. Vajon Rastafyre, a Hasznavehetetlen, a lant meg a többi nem csapda-e, hogy segítségével felfedjék a Beavatott Zarándok mágiájának tit kát?

Mert a Kék Csillag minden Beavatottjának ereje egy bizo nyos titokban rejlik, melyet más sosem ismerhet meg; az, aki ráébred a Beavatott Zarándok titkára, uralkodni tud a Kék Csillag minden varázsereje fölött. És Roygan, az ő haragjá val ... Nem, Roygan nem ér annyit, hogy aggódjon miatta. *De,* gondolta Lythande, *vannak ellenségeim a Beavatott Za rándokok között is. Roygan könnyen lehet az eszköze egyi küknek. Akárcsak Rastafyre.*

Nem, Roygannak nincs ereje ehhez; ő tolvaj, nem valódi mágus, vagy Beavatott. Ami Rastafyrét illeti - Lythande hangtalanul nevetett. Ha bárki ezt a hasznavehetetlent bé relte fel, ennek a kövér, izgő-mozgó kis mágusnak az ügyet lensége bajba keveri a büszkeségét is. *Nem kívánok rosz szabbat ellenségeimnek, mint hogy Rastafyre legyen a ba rátjuk.*

És amikor sikeresen elvégzem a feladatot- Lythande szótárában nem zerepelt a *ha* szó-, *enyém lesz Koira és a lant. Koira nem fog szeretni, de akárhogy is, enyém lesz, s akkor fog énekelni nekem, amikor akarom.*

Ha Lythande ellenségei - és a mágus bi tosra vette, hogy van belőlük még itt Gandrinban is - megtudták volna, hogy Roygan valamiképpen magára vonta egy Beavatott Zarándok haragját, nyomban továbbadták volna a történetet minden Beavatott Zarándoknak, akivel csak összeakadnak. Lythande is alkalmazta a taktikát; egy másik Beavatott Za rándok titkának ismerete a legnagyobb védelmet jelentette az lkernapok alatt.

Ami a Napokat illeti - Lythande egy pillantást vetett az égre-, közelgett az Első Naplemente; a Keth vörösen és komoran izzott a horizonton, mögötte Reth mint égő, véres szem, egy-két órával lemaradva. A fenébe is, ezen az éjsza kán megint sokáig tart majd a sötétség. Lythande mozdulat lanná dermedt, töprengett; de hát a sötétség is hajthat hasz not.

Először is meg kell határoznia, hogy a Régi Gandrin me
lyik részén, a csavargók és csalók e városának melyik szeg- letéb n, melyik sikátorában rejtőzhet Roygan.

Volt-e olyan a Kék Csillag Beavatottjai Között, aki tudott kettejük viszályáról? Lythande úgy vélte, nem. Egyedül vol tak, amikor a dolog megtörtént, és Roygan aligha dicseke dett vele; nem vitás, hogy a csirkefogó azt állította, az orr karika a legújabb divat. Ennélfogva a Mágia Nagy Törvé nye, a Rezonancia Törvénye szerint még minöig magához köti Roygant; há a gyűrű, ami az övé volt, most is Roygan orrában van, olyan csalhatatlanul hozzávezeti őt, mint ahogy a galamb talál vissza fészkere.

Nem volt vesztegetni való idő: nehezebb Roygan, a Tol vaj búvóhelyét teljes sötétségben felkutatni, és a vörös Keth már alászállt a világ peremén. Meddig lobog az időgyertya; segít-e a sötétség Roygannak elrejtőzni a Régi Gandrin ko mor, holdfény nélküli utcáin?

A Beavatott Zarándoknak nincs szüksége pálcára a va rázsláshoz. Lythande felemelte egyik finom rajzú kezét, s különös védő mozdulatokat tett vele. Sötétség áradt az uj jai közül, fátylával betakarva a mágust; de a varázskörben keresztbe tett lábbal ott ült Lythande, hideg, árnyéktalan fénnyel megvilágítva.

Egyik kezét a kör széle felé nyújtva ezt suttogta:

- Lythande gyűrűje, gyűrű, mely egykor az ujjamra simul tál, csatlakozz nővéredhez.

A Lythande ujján levő gyűrű lassan izzani kezdett, belső sugárzással. Mellette a különös fén ben egy m sik gyűrű jelent meg; formátlanul és súlytalanul lebegett a levegőben. És e szellemgyűrű körül egy sápadt arc kezdett körvonala zódni; először a horgas sasorr, aztán a törött fogak, mint csil logó fémmel rögzített agyarak, majd az egymáshoz közel ál ló, sötét pilJájú két szem - Roygan, a Büszke arca.

Nem volt benn a bűvös fénykörben. Lythande tudta ezt. Valójában a kör tükörként verte vissza a tolvaj arcvonásait, s egy parancsoló kézmozdulatra fókusza elmozdult, hogy egy kincsekkel (Roygan akcióinak gyümölcseivel) megra kott szoba képét közvetítse. Szarka Roygan! Kincseivel nem a gazdagság volt a célja - éppúgy, mint Lythande, ő is ké pes lett volna pusztán az akaratával ékszereket teremteni
-, hanem, hogy más mágusok fölött uralkodjon! És így, hogy a tárgyak kapcs lata megmaradt eredeti tulajdonosa ikkal, Roygan is ki volt szolgáltatva Lythandének.

Ha Rastafyre csak félennyire tehetségtelen varázsló - ahogy csak rágondolt erre a köpcös kis kantárra, Lythandé nek gúnyos mosoly jelent meg az ajkán-, tudott volna er ről a kötésről, és maga nyomozta volna ki a büszke Roy gant. Hiszen a varázsló palcája különleges dolog: nagyon is valóságos értelemben *magaa* varázsló, mivel igazi erejéből . és érzékeiből kell ezt-azt belehelyeznie. Ahogy a Kék Csil lag bizonyos értelemben Lythande érzelemvilágát jelenítet te meg - kéken l-ángolt, mikor gazdája dühös vagy izgatott volt -, úgy a pálca is azoknak a férfimágusoknak a kezé ben, akik használták, gyakran legkedvesebb képességüket hordozta magában. Lythande ismét gúnyos mosolyra húzta száját; semmi hálószobai mutatvány, semmi csábítás a má gusfeleségek vagy -lányok körében, amíg a varázspálca nincs újra a kézben!

Talán a köz jótevőjének kellene lennem, és sosem kéne visszaszereznem azt, amit Rastafyre olyan fontosnak ítél. Így megvédhetném mesterkedései/ölkollégáim feleségét/S bár a gondolat csábította, Lythande azért tudta, hogy Ras tafyrének vissza kell kapnia pálcáját, az erővel együtt; hasz-

nálja zt jóra vagy rosszra. Mert a Törvény mindig harcol a Káosz elle·n, és egyetlen emberi lélek sem veheti el a má siknak semmilyen részét; ez volt az Alaptörvény, mely t Gandrin Istenei felállítottak, s melyet minden Isten képviselt; hogy az élet maga az lkernapok világában és mindenütt, amíg az Örökkévalóság utolsó csillaga el nem lobban, elvá laszthatatlan része a Nagy Harcnak. És Lythandét a Kék Csillagon keresztül feleskették a Törvény szolgájának. Ha megfosztaná Rastafyrét hatalmának egy részétől, mellyel a jót vagy a gonoszt választhatja, az alapvető igazságot ven né semmibe, az ő Törvény előtti fogadalmát tenné Rastafy re saját választásának helyébe, s ez önmagában a Káosz hoz vezetne.

És akkor Lythande karmája örökké felelős lenne Rastafy re választásaiért. A Kék Cs11/lag őrzői legyenek a tanúim, hogy nem akarom ezt a hatalmat, elég a saját karmámat vi selnem/ Elég erőt hoztam mozgásba, s minden hatását lát nom kell ... kitartva egészen az Utolsó Csatáig/

Roygan arca a gyűrűvel az orrában még ott lebegett a le vegőben, körülötte kincsesszobájának képe. De bármeny nyire is próbálta, a Beavatott Zarándok nem tudta annyira élesíteni a fókuszt hogy felfedezhette volna Rastafyre pál cáját a kincsek között. Egy varázsmozdulattal még jobban kiterjesztette hát a kört, hogy az utcát is magába foglalja melyben Roygan pincéje vagy raktára megbújt. A kör egyre nagyobb és nagyobb lett, míg végre megjelent egy ismert városrészlet: a Hableányok Szökőkútja a Hét Vitorlakészítő utcáj ban. Nyilvánvalóan innen kiindulva kell megkeresni Roygan, a Tolvaj kincsestárát.

És Rastafyre egy kalandért Roygan feleségével kockára tette varázspálcáját. Igen, gondolta Lythande, jól választot tam meg az alapelvemet: egy mágusnak ne legyen felesé ge vagy kedvese ... elöntötte a keserűség, amitől pislákolni kezdett a Kék Csillag. *De mit meg nem teszek Koira puszta képmásáért vagy árnyékáért! Honnan tudta ezt Rastafyre?*

Mert azokban a napokban mikor Lythande és Koira együtt játszottak a lanton távoli otthonuk udvarában, mind ketten fiatalok voltak, és a Kék Csillag árnya, vagy Lythan de vágya a mágia vagy a rejtett Hely után, mely nem lehet a Beavatott Zarándokoké, még nem állt közéjük. Lythandé nek pedig más neve volt.

És bár Koira vagy az árnya ismer engem, mégis azzal a névvel11/letett, melyet most viselek. Miértnemhívott... és az tán óriási, majdnem fizikai erőfeszítéssel, mely megizzasz totta homlokát a Kék Csillag alatt, Lythande elszakadt a múlttól; a Beavatott edzett fegyelmével még a régi név em lékét is eltüntette.

Én Lythande vagyok. Az, aki voltam, mikor azt a nevet vi seltem, halott, vagy a felejtés pokoltornácán bolyong. Egy újabb mozdulattal eloszlatta a fény varázskörét, s ismét a Régi Gandrin utcáin állt, melyek fölött most már Reth is ve szélyesen megközelítette a horizontot.

Lythande elindult a Hét Vitorlakészítő utcája felé. Mindig az árnyékban maradt, mely elrejtette sötét varázslóköpe nyét, oly zajtalanul mozgott, mint a szél lehelete vagy a macska árnyéka, a Beavatott Zarándok átvágott egy tucat utcán; nem sokat törődött lakóikkal. A férfiak a tavernákban és a macskaköves utcákon civakodtak ; a kereskedők min dent árultak, késtől kezdve nőkig; a piszkos és félmeztelen gyerekek á maguk illetlen játékait játszották, hordók és szekerek fölött ugráltak át, az ártatlanság felszabadultságával

és bolondságával üvöltözve. Mágikus küldetésének tudatá ban Lythande alig látta, hallotta őket.

A Hableányok Szökőkútjánál fél tucat asszony - bő kö penyben, mely még a legcsúnyábbat is rejtélyessé és csá bítóvá teszi - merte a vizet a bugyborékoló forrásból; cse vegtek, csiviteltek, mint a madarak. Lythande különös, fájó szomorúsággal figyelte őket. Meg kellett volna várni, míg el tűnnek mert jobb, ha nem pletykálkodnak egy Beavatott Za rándok jövés-menéséről; Reth azonban veszélyesen közel volt a horizonthoz, s Lythande - ahogy valamilyen módon minden mágus - megérezte a fenyegetést: még őneki sem tanácsos éjszaka ámadni Roygan a Büszke szálláshelyé re.

Gyerekeiket megragadva, dünnyögve oszoltak szét az asszonyok, amint Lythande zajtalanul megjelent a semmi ből a tér szélén. Az egyik gyerek vihogva egy kő hableány ba kapaszkodott; anyja, aki Lythande szemében maga sem volt sokkal nagyobb egy gyereknél, lefejtette róla, s közben megpróbálta eltakarni a Gonosz Szem elől - de nem sike rült neki teljesen. Lythande elállta útját amint a többiekhez igyekezett.

-Azt hiszed, asszonyom hogy megátkozlak téged vagy a gyerekedet?

A nő a földet nézte, szandálos lábával a macskaköveket rugdosta, keze, mellyel a gyereket melléhez szorította, az ujjbütykökig belefehéredett a félelembe. Lythande felsóhaj tott: *miért csináltam ezt?* A sóhajra az asszony felnézett, s gyors, szúrós pillantást vetett a varázslóra, mielőtt, mint egy madár, elfordította volna a fejét.

- Keth vérbe borult szeme legyen a tan9m, hogy semmi rosszat nem kíván.ok neked vagy a gyermekednek, és meg áldanálak benneteket, ha ismernék egyetlen áldást is - mondta végül Lythande, s eltűnt az árnyékban. A nő össze szedte bátorságát , és átsietett az utcán melléhez szorítva gyereke piszkos fejecskéjét.

A találkozás keserű szájízt hagyott Lythandében, de vas fegyelemmel elűzte magától a rossz érzést hogy talán majd elővegye, megvizsgálja, mikor az Idő már csillapította a ke serűséget.

- Gyűrű, Roygan gyűrűjének testvére, mutasd meg ne kem, hol keressem Roygan, a Tolvaj orrában levő gyűrűt!

Az egyik árnyékba borult épület a tér szélén mintha elhal ványult volna a múló napnyugtában; falain keresztül Lythan de szobákat, falakat, árnyékokat látott; egy fátyol nélküli nő mozgó árnyát, csinos kerek testű kis teremtést alacsony homlokába hulló hajfürtökkel gödröcskével az állán nagy, sötét pillájú szemekkel. Ez hát az a nő akiért Rastafyre a Hasznavehetetlen kockára tette varázspálcáját és -erejét , és kihívta maga ellen Roygan bosszúját. ·

Gúnyolhatom az ízlését azért. mert ez az út előttem zár va van?

Mégis: őrültség a szerelef!l és a hatalom közül a hamis pénzt választan mellyel ez a asszony fizetni tud. Mert ahogy a falak felé közeledett, melyek varázserejének hatá sára áttetszővé váltak, a Beavatott Zarándok a felszínes, fantázia nélküli flörtölés mögé láthatott, egészen a nő lelké nek legmélyén lakozó önzésig és kapzsiságig; érezte ra gaszkodását a kincsekhez nem azok szépsége hanem a bennük rejlő hatalom miatt. Rastafyre nem látott bele ilyen mélyen. A vágy vakította el, vagy ez is csak bizonyság arra a névre, amit Lythande adott neki? *Hasznavehetetlen?*

Egy mozdulatával Lythanqe eloszlatta a varázslátást; már nem volt rá szüksége, de sietnie kellett– Reth nagy rancsszín karimája a világ nyugati végének szélét simogatta. *De még így is bentés kintlehetek, mielőtt a fény teljesen kihuny,* gon dolta, és sötétséget, mint még jobban rejtő varázsköpenyt kerítve maga köré, keresztüllépett a kőfalon. Szemcsésnek érezte; mintha kukoricán lépdelne, de ez volt benne minden rossz. Mégis felgyorsított, nekifelszült a fal ellenállásának; a Beavatott Zarándokok külső udvaraiban, ahol művé szetüket tanulták, rémtörténet járta a Kék Csillag egy Be avatottjáról, aki félúton egy falon keresztül elvesztette a bá torságát, és bentragadt; fél testét fogva tartotta a kő, s míg meg nem halt, ott üvöltözött fájdalmában ... Lythande gyűlöl te ezt a kockázatot a falon átjárással, általában a zajtalan besurranásra, zárakkal szemben alkalmazott varázslatokra bízta magát. De most még arra sem volt idő, hogy megke resse a zárakat, nemhogy mágiájával kitapogassa szerke zetüket, elfordítsa a peckeket. Mikor egész teste bent volt az árnyékos szobában, megkönnyebbülten sóhajtott fel. Még az átható pókhálószagot is jobban elviselte a fal tapintásánál, s elhatározta, távozni az ajtón keresztül fog.

Itt, Roygan kincseskamrájának nyomasztó sötétjében a Kék Csillag fénye jó szolgálatot fog tenni; Lythande érezte a különös bizsergést, ahogy izzani kezdett... kék fény hasí tott keresztül a feketeségen, s ebben a lidérces megvilágí tásban a Beavatott Zarándok nagy ládák, hanyagul egymás ra hányt ékszerek, lezárt dobozok körvonalait vette ki ... a lopott kincsek eme összevisszaságában, Roygan mohóságának szarkamód összehordott birodalmában ugyan holta lálja Rastafyre pálcáját? Lythande eltöprengve állt meg egy nagy ékszerhalomnál, melyből rubinok ragyogtak ki, mint Keth sugarai napnyugtakor, zafírok verték vissza szédítően a Kék Csillag fényét, egy csodálatos gyémánt nyaklánc he vert csillagképként egy hatalmas ékkő sarkcsillaga körül. Lythande igazat mondott Rastafyrének; az ékszerek nem csábították, egy pillanatig mégis szomorúan gondolt a nők re, kiknek nyakát, karcsú karját, kecses ujját ékesítette mind ez; miért kéne Roygannak hasznot húzni az ő nagy veszte ségükből, ha nekik szükségük van ezekre a játékokra és csecsebecsékre, hogy kiemeljék szépségüket. Lythande habozott, mérlegelt. Létezett egy varázsige, mely a Rezo-

nancia Törvényét érvényre juttatva az összes ékszert visszarepítené jogos tulajdonosához.

Viszont miért kéne Lythandének kezébe vennie ezeknek az ismeretlen nőknek az életét, nőkét, kiket sosem látott, sosem ismert. Ha nem a sorsukban lett volna megírva, hogy ékszereik egy ügyes tolvaj kezébe vándoroljanak, Roygan ugyan hiába csináltatta volna meg kincsesládikáit.

Azonfelül, miért avatkozom bele mágiámmal Rastafyre sorsába, aki elvesztette pálcáját, mert nem tudta elfojtani vágyát Roygan felesége iránt? Nem tanítaná a pálcának és férfiasságának elvesztése tiszteletre az önmegtartóztatással szemben? Nem tartana sokáig, csak addig, amíg sikerülne neki egy új pálcát fabrikálnia, s felszentelnie az Erővel...

De Lythande Beavatott Zarándokként adta szavát: a Kék Csillag becsülete az ígéret teljesítését kívánta. Felesküdvén a Törvényre Lythandénak kötelessége volt megbüntetni egy tolvajt, annál is inkább, mert Roygan nem őtőle rabolt, aki meg tudja védeni magát, hanem a kiszolgáltatott Rastafyrétől... és ha felesége nem találta őt elégnek, akkor ez is Roygan sorsához tartozik. Megborzongva kissé a raktár sötétjében, Lythande elsuttogta a varázsigét, mely megnyitotta a dobozok falát a Látás előtt. Ennél a boszorkányfénynél vizsgálta át a dobozok tartalmát, hogy semmi olyanra ne akadjon, amely a legcsekélyebb mértékben is emlékeztetne Rastafyre pálcájára.

És odakint gyorsan halványult a fény, melynek tűntével a mágikus erő elveszik...

És mintha a gondolat hozta volna oda, hirtelen ott volt, bár Lythande egyetlen ajtót sem látott a kamra falain; hatalmas szürke árnyék, a mágus torka felé hajolva. Lythande megperdült, kirántotta jobb oldali tőrét, és keményen belevágta a vérfarkas torkába.

Úgy hatolt keresztül rajta, mint a levegőn. Tehát nem igazi vadállat, hanem varázsolt ... Lythande elejtette a jobbkezes tőrt, és a másik, a balkezes után kapott, mellyel a mágia erői és szörnyei ellen küzdhetett. Ám késlekedése kis híján végzetesnek bizonyult; a vérfarkas fogai tüzes tűkként mélyedtek jobb karjába. A varázsló hangtalanul küzdött, nem zihált, még csak nem is lélegzett. Lythande előreszúrt a balkezes tőrrel, de nem érte el a szívet; aztán a szörny hátborzongató súlyával ránehezedett, a földre szorította. Az elvarázsolt lény tűfogai most Lythande vállát borították égő fájdalomba, majd térdét, melyet felhúzott, hogy torkát védje a szörnyetegtől. Lythande tudta, hogy ha a tüzes fogak csak egyszer is megérintik torkát, életének fonala megszakad.Lassan,fájdalmasan,újraésújraelőreszúrvasikerültviszszaszorítania a vadállatot, miközben harapás harapás után érte a kegyetlen lángfogaktól; a vérfarkas parázsló szeme felszikrázott a Kék Csillag fényével találkozva, mely egyre halványabb, reszketegebb lett, ahogy Lythande gyengült.

Eljöttem ide, hogy meghaljak, hogy egy farkas bendőjében végezzem, aki még csak nem is igazi, hanem szellem, akit egy tolvaj teremtett, visszaélve a kezébe került varázserővel?

A gondolat őrült erőfeszítésre késztette a mágust, egyre mélyebbre döfte tőrét a szörny vállába; a szívét kereste. A varázslat minden erejével, kétségbeesésének minden elszántságával küzdött, karja nem természetes húson és csonton hatolt keresztül, a tüdőben járt, s megtalálta a lény szívének közepét ...a farkas lángoló lehelete füstölni kezdett és kihunyt. Lythande visszahúzta tőrt szorító kezét; iszamós volt az elvarázsolt vértől. A vadállat hátborzangató csöndben vonaglott a padlón, aztán összerándulva kiadta mágikus páráját: füstpamacsokká oszlott. Végül csak egy kupac hamu maradt belőle, mint égett vér, a kincsesszoba padlóján.

Lythande hevesen zihálva megtörölte varázstőrét, visszadugta tokjába, aztán keresni kezdte a jobbkezest. Bal keze is csupa nyálka volt — a dühtől füstölögve beletörölte egy értékes bársonytakaróba; ami Roygané, legyen Roygané! Amint a tőr a tokjába került, Lythande kétségbeesetten újra Rastafyre pálcájának keresésébe fogott. Nem képzelhette, hogy sok ideje van. Még ha a feleségével szórakozik is Roygan, most, hogy Rastafyre ereje elszállt teljesen birtokba véve őt, nem marad vele örökké. És a varázserejével létrehozott vérfarkas pusztulását tudatja vele potenciájának csökkenése — ez riasztani fogja, és be fog rontani a kincseskamrába.

Az egyik doboz tetején keresztül a varázsfényben, mely csak a mágikus Erővel bíró tárgyakat tapogatta ki, Lythande egy hosszú, keskeny formát látott meg; izzása keresztülhatolt a burkoló selymen, jelezve varázstulajdonságát. Ennek kell Rastafyre pálcájának lenni, hacsak Roygannak nincs egész gyűjteménye ilyesmiből; s az a fajta ügyetlenség, mely lehetővé tette a Tolvaj számára, hogy megszerezze a pálcát, nem mindennapos a mágusok körében — hála Keth mindent látó szemének!

Lythande a zárral bajlódott. Most, hogy a küzdelem okozta sokk elmúlt, a varázsló úgy érezte, mintha válla és karja félig leégett volna ott, ahol a megbűvölt fogak belemélyedtek. Talán rosszabb is, mint az égési seb, hiszen a bevett gyógymódok nem segítenek rajta! Le akarta tépni köpönyegének megszaggatott részét, de jó oka volt rá, hogy ne tegye ezt ellensége erődjében! Összébb húzta palástjának redőit, sérült kezével pedig a zárat próbálgatta. A Beavatott Zarándok nagyon erős volt; sok más mágustól eltérően, akik csak varázserejükre támaszkodtak, elkerülvén a fizikai erőfeszítéseket, Lythande gyalog járta a fő- és mellékutakat az Ikernapok fénye alatt. Vékony, de izmos karjában, arisztokratikus kezében ott rejlett a tőrök ereje, melyeket forgatott. Néhány pillanat múlva felpattant a láda egyik sarokvasa, akkora robajjal, mintha petárda robbant volna ... ezt még Roygannak is meg kellett hallania felesége szobájában! Jöhet a másik pánt. Sérült keze egyre jobban fájt; előhúzta a jobbkezes tőrt, azt, amelyiket valós tárgyakkal szemben lehetett alkalmazni. A félelmetes csendben megpróbálta a pánt alá csúsztatni, s felfeszíteni azt. Nem járt sikerrel. Lehet, hogy ez az átkozott ládika varázserővel van lezárva? Nem; különben nem tudta volna kézzel eltávolítani az első pántot. Felhólyagzott kezéből vér csepegett a második zárra, mielőtt az engedett volna. Lythande benyúlt a ládába, de úgy kapta vissza karját, mintha a vérfarkas fogai közé került volna. Dühében és fájdalmában üvöltve belehasított a ládába a balkezes tőrrel; halk, kísérteties sikoltást hallott, s valami ocsmány, ijesztő és csak félig látható teremtmény tekergőzött haláltusájában a láda mélyén. De Lythande már diadalmasan kezében tartotta Rastafyre pálcáját.

A fájdalomtól fel-felnyögve letépte a védőanyagot a varázseszközről. Keskeny arca undorodó grimaszba torzult, ahogy meglátta a pálca formáját s fallikus faragását, de hát ez, végül is, nyilvánvaló volt — Rastafyre a férfiasságával fegyverezte fel a pálcát. Akárhogy is, ez az ő problémája; nem Lythande feladata, hogy diszkrécióra vagy modorra tanítson más mágusokat. Megkötötték az üzletet — a szolgálatot el kell végezni.

Sietősen visszatekerve a védőanyagot — könnyebb volt így kézben tartania a gusztustalan tárgyat, melyre ránézni sem bírt — Lythande a kijutás problémájával kezdett foglalkozni. Nem a falon keresztül. Mostanra már biztos sötét van odakint, s bár az ablak nélküli kincsesszobában alig lehetett tájékozódni, biztos volt benne, hogy van valahol egy ajtó.

Lythande nem hallott semmit, ám a varázsfény hirtelen fellobbant, s Roygan, a Büszke ott állt a szoba közepén.

— Úgy, szóval Lythande, a Mágus, egyben Lythande, a Tolvaj is! Nos, hogy tetszik ez az üzletág a Mágusnak?

Tehát csapda. Lythande érett, közömbös hangja ennek ellenére nyugodt maradt.

— Meg van írva: a tolvajtól végül mindent ellopnak. Az orrodban levő gyűrűre, Roygan, tudod te, hogy miről beszélek.

Dühtől elfúló artikulálatlan kiáltással Roygan Lythandére vetette magát. A mágus félrelépett, a tolvaj nekiesett egy ládának, s fájdalmában felüvöltött, ahogy térde annak vasalt szélével ütődött. Megperdült, ám Lythande már tőrrel a kezében fogadta.

— Lythande gyűrűje, Roygan szégyenének gyűrűje, forrj hozzá ehhez — mormogta a varázsló, és a tőr a tolvaj felé repült. Roygan rémülten nyögött fel, ahogy a gyűrű köré forrva arcának szegeződött.

— Jaj, jaj, vedd le, te átkozott, hogy verjen meg Gandrin minden istene és istennője, különben ...

— Különben, *mi*? — érdeklődött Lythande, hűvös mosollyal figyelve, hogy a tőr, megkerülve Roygan orrát, mozdíthatatlan mágnesként hozzátapadt fogai fémtöméseihez. A tolvaj kísérteties kiáltással Lythandére rontott; a szájába szoruló tőr miatt nem tudott szavakat formálni. Lythande nevetett, könnyedén ellépett Roygan kinyúló keze elől, ám a tolvaj arca hirtelen diadallal ragyogott fel.

— Hohó — motyogta a tőr éle fölött —, most megérintettem Lythandét, és ismerem a titkát ... Lythande, Beavatott Zarándok, a Kék Csillag felkentje, te ... ój, jaj, *jaj!*

Roygan rettenetes sikoltással a padlóra zuhant, nem hagyta el több szó az ajkát, ahogy a tőr mélyebbre hatolt a szájába; vér buggyant ki torkából, s a következő pillanatban Lythande másik tőre átütötte a szívét, kegyelemmel véget vetve agóniájának.

Lythande lehajolt, kihúzta a tőrt a csirkefogó szívéből. A Kék Csillag varázserővel ragyogott fel, s Lythande a másik tőrért nyúlt, mely átvágta Roygan ajkát, nyelvét és torkát. Valami varázsigét dünnyögött, s a tőr visszanyerte eredeti formáját; keze alatt kiegyenesedett a fém. Lassan, nagyokat sóhajtva, a mágus mindkét fegyvert visszadugta tokjába.

Nem akartam megölni. De túl jól tudom, mi lett volna a következő szava: s egy Beavatott Zarándok bűvereje megszűnik, ha a Titkot kimondják. Nem hagyhattam életben, ha e titkot ismeri. Miért sajnálta őt ennyire? Roygan nem az első volt, akit megölt, hogy megőrizze a Titkot, melynek kimondásától csak egy hajszál választotta el a tolvaj megcsonkított nyelvét: *Lythande, te nő vagy.*

Nő. Egy nő, aki büszkeségből álarcban behatolt a Beavatott Zarándokok udvarába, s mikor már szemöldöke fölött volt a Kék Csillag, magára vette a Titok büntetését és jutalmát, a Titokét, melyet oly jól őrzött, hogy még a Nagy Beavatottat is becsapta a Kék Csillag Templomában.

A Titkod így örökkévaló legyen, ám ha egy nap valamely férfi rajtam kívül hangosan kimondja azt, hatalmad megszűnik. Attól fogva örökké sújtson Titkod, melyet te magad választottál, és légy minden férfi szemében az, aminek előttünk vallottad magad.

Lythande keserűen varázsköpenye redői közé csúsztatta Rastafyre pálcáját. Most már ráér kijáratot találni. A zárak engedtek a bűverő érintésének, de mielőtt elhagyta volna a kamrát, Lythande elmorogta a varázsigét, mely visszarepíti az ékszereket tulajdonosaiknak.

Apró győzelem a Törvény oldalán. És Roygan, a Tolvaj csak azt kapta, amit megérdemelt.

A halványuló fénybe kilépve Lythande hunyorgott. Óráknak tűnt a néma küzdelem a kincseskamra sötétjében. Ám a nap még mindig az égbolton időzött; a szökőkútnál egy kisgyerek játszott, lábával pancsolva a vízben. Pirospozsgás fiatalasszony tűnt fel, vidáman leszidta csemetéjét, majd betuszkolta őt egy közeli házba. Nevetésüket hallva Lythande felsóhajtott. Ezer év, ezer emlék választotta el őt ettől az asszonytól és gyermekétől.

Nem szerethetsz férfit, mert Titkod kitudódik. Nem szerethetsz nőt, mert ellenségeid megkörnyékeznék, hogy kitudják Titkod.

És olyanokért, mint Rastafyre, újra és újra megkockáztatja a leleplezést, hatalmának elvesztését. *Miért?*

Mert meg kell tennem. Nincs más válasz, csak ez; egy Beavatott Zarándok esküje a Törvény mellett, a Káosszal szemben. Rastafyrének vissza kell kapnia pálcáját. Arra nincs törvény, hogy minden varázslónak hibátlannak kell lennie.

Kezét ráhelyezte a pálcára, úgy, hogy alig érintse, úgy, hogy bensőjében ne ránduljon össze valami.

— Vigyél uradhoz — mormolta.

Lythande egy kocsmában talált rá Rastafyrére — s mivel semmi kedve nem volt nyilvános beszélgetésbe elegyedni az Erőről, hátraintette őt. A tömzsi mágus félelemmel és tisztelettel bámult fel a Kék Csillagra.

— Megvan? Máris?

Lythande hang nélkül előrenyújtotta a becsomagolt pálcát. Ahogy megérintette, Rastafyre mintha megnőtt volna, csinosabb lett, kevésbé köpcös; még arca is az erő és a férfiasság némi jelét mutatta.

— És most a fizetségem — emlékeztette Lythande.

Barátságtalan morgás volt a válasz.

— Honnan tudjam, hogy Roygan, a Büszke nem vesz űzőbe?

— Nem tudom — felelte Lythande nyugodtan —, van-e olyan nagy a varázserőd, óh, Rastafyre, a Haszonlíthatatlan, hogy feltámassza a holtakat?

— Te ... meg-meg-meg ... ő halott?

— Ott fekszik, ahol csalfasággal szerzett kincsei rejtőztek, orrában Lythande gyűrűjével. Mostantól kezdve próbáld megőrizni varázspálcád erejét más férfiak feleségétől.

Rastafyre kuncogni kezdett.

— De m-m-mi mást tehetnék az e-erőmmel?

Lythande elfintorodott.

— Koira lantját — mondta —, vagy odakerülsz, ahol Roygan fekszik.

Rastafyre, a Hasonlíthatatlan felemelte a kezét.

— Száll-Száll-Szállító — énekelte, s a bársonyzsák feltűnt a szoba homályában, majd beleolvadt a levegőbe; körvonalai hol kirajzolódtak, hol eltűntek, magukkal ragadva még Rastafyre kotorászó kezét is.

— Átkozott Száll-Száll-Szállító! Gyere, vagy menj el, de ne pislákolj így! Maradj! Maradj, azt mondtam!

Mintha egy játékos kölyökkutyához beszélne, gondolta Lythande.

Végre, mikor sikerült teljesen megjelenítenie, Rastafyre előhúzta belőle a lantot.

Lythande ünnepélyes meghajlással átvette, s becsúsztatta varázsköpenye alá.

— Egészség és gazdagság járjon veled, óh, Lythande — mondta Rastafyre, ezúttal dadogás nélkül; talán ez is a pálca hatása volt?

— Egészség és gazdagság járjon veled, óh, Rastafyre, a Hasz... — Lythande habozott, majd felnevetett — a Hasonlíthatatlan.

A kis mágus elindulni készült, mikor Lythande még csendesen hozzátette:

— És több szerencsét a kalandjaidban.

A Száll-Száll-Szállító nehézkesen bele-belelendült, mint valami szemtelen kis árnyék, míg végre teljesen eltűnt.

Lythande egyedül lépett ki a sötét utcára, a hideg, hold nélküli éjszakába. Egy egyszerű mozdulattal előhívta a varázskört, mely eltüntette környezetét; nem volt többé sem idő, sem tér körülötte. És akkor Lythande elkezdett lágyan játszani a lanton. A csendes lég felkavarodott kissé, s megjelent Koira, csillogó aranyhaja arcába hullott, karcsú, finom rajzú alakja átizzott vékony fátylán.

— Lythande — súgta —, te vagy az?

— Igen, Koira. Énekelj nekem. Azt a dalt, amelyiket akkor énekeltél, mikor együtt ültünk Hilarion kertjeiben.

Lythande ujjai táncolni kezdtek a húrokon; Koira altja pedig felolvadt az ősi énekben, mely egy fél világgal arrébb keletkezett; s oly sok évvel ezelőtt, hogy Lythande emlékezni sem mert rá, mikor.

Az évek elszállnak fölötted, s a fény,
Mely benned lakott, éjbe ér;
S ahogy a kiömlött bor földön s légen át,
Dalod is nyomtalan elpáráll,
S ahogy az erdő levelei az avarba süllyednek,
Úgy tűnik el emléke is emlékednek,
Amint a kimondott szó, az elzengett ének,
Legyen alakod örökké ...

— Állj! — szólt Lythande fojtott hangon. Koira elhallgatott, aztán suttogva mondta:

— A parancsodra énekeltem, és még most is a parancsod alatt állok.

Mire Lythande kétségbeesését leküzdve képes volt felnézni, Koira csendben állt előtte. Lythande végül megszólalt:

— Mi köt téged a lanthoz, Koira, kit valaha szerettem?

— Nem tudom — felelte a nő, aztán szellemhangja mintha keserűbbé vált volna.

— Csak annyit tudok, hogy míg ez a lant létezik, én a rabja vagyok.

— S az akaratomnak is?

— Annak is, Lythande.

Lythande nehezen nyitotta szóra a száját.

— Nem szerettél, mikor tehetted volna; most az enyém leszel, ha akarod, ha nem.

— Szerelem ... — Koira elrévedt. — Fiatal fruskák voltunk akkor, és a fiatal fruskák módján szerettünk; aztán te elmentél egy távoli országba, ahová nem követhettelek, mert az én szívem egy nő szíve volt, a te ...

— Mit tudsz te az én szívemről! — kiáltott fel Lythande kétségbeesetten.

— Annyit tudok, hogy az enyém egy nő szíve volt, s más szerelem után vágyódott, nem a tiéd után. Mit akarsz, Lythande? Te is nő vagy; én ezt nem szerelemnek nevezem ...

Lythande lehunyta szemét, de szavai makacsul koppantak.

— Mégis itt vagy, és örökké énekelni fogsz a parancsomra, és örökké magadba kell fojtanod vágyadat egy férfi szerelme után ... mert most nincs senki számodra, csak én!

Koira mélyen meghajolt, ám Lythande gúnyt érzett ebben a tiszteletadásban.

— Mi láncol téged a lanthoz? A hely köt hozzá, vagy az idő?

— Nem tudom. Vagy ha igen, nem vagyok képes elmondani.

Ahogy ez gyakran megtörténik a megigézettekkel ... Lythande tudta ... de most rendelkezésére áll minden idő, és előbb vagy utóbb, előbb vagy utóbb Koira szeretni fogja őt ... Koira a rabszolgája, kezével a lanton kényszerítheti, hogy megjelenjen vagy eltűnjön, kezével a lanton, ahogyan régen, mikor több után vágyódtak, mint egy közös dal vagy egy lány csókja ...

De egy rabszolga színlelt szerelme nem szerelem. Lythande kézbe vette a lantot, ujjait a húrokra helyezte; Koira alakja megingott kissé, s aztán gyorsan, mielőtt meggondolhatná, Lythande felemelte a hangszert, lesújtott vele: széttörte a térdén.

Koira arca megremegett, meglepetést és váratlan, mámoros örömet fejezett ki egyszerre.

— Szabadság! — kiáltotta. — Végre szabadság ... óh, Lythande, most már tudom, hogy igazán szerettél ... — Suttogása még egy pillanatig ott kavargott a levegőben, aztán csend lett; csak a mágia üres buborékja maradt, árván, hang nélkül, fény nélkül.

Lythande mereven állt, kezében a törött lanttal. Ha Rastafyre most látná! Az életét kockáztatta, ép elméjét, mágiáját, magát a Titkot és a Kék Csillag hatalmát ezért a lantért, és pillanatok alatt eltörte, szabadon engedve azt, aki az évek hosszú során át őhozzá tartozott volna fogolyként ...nem tudva többé ellenállni, megtörni Lythande büszkeségét ...

Azt gondolná, hogy én is hasznavehetetlen varázsló vagyok.

Vajon melyikünknek lenne igaza?

Egy mély sóhajjal Lythande válla köré kerítette varázsköpenyét, megbizonyosodott róla, hogy a két tőr a hüvelyében van — ezen az órán sok veszély leselkedik a Régi Gandrin holdtalan utcáin, valóságos és mágikus veszélyek egyaránt —, aztán továbbindult magányos útján, átlépve a törött lant szilánkján.

Morvay Nagy Péter fordítása
Horváth Ágnes rajzai

CAROL SEVERANCE

Az elvarázsolt sziget

Metae ütemesen énekelt, miközben váltott kézzel kifelé húzta a zsinórt. A kis csónak ingott határozott rántásai nyomán. Már a hetedik fogása volt ez aznap, s a súlyából arra következtetett, hogy újabb méretes *taape* akadt a horgára. Elvigyorodott, mert bácsikája, Taggart jutott az eszébe, s az a fanyar arc, amivel majd a sikerét fogadja. Nagybátyjának ugyanis nem tetszett, hogy ő együtt halászik a férfiakkal a jeges, téli tengeren. Ahogyan sok más tettével sem értett egyet.

— Nem illendő — csattant fel Taggart ugyanaznap reggel —, hogy egy fiatal lány, Komlin országának várományosa, úgy öltözzön, mint a köznép, és kockára tegye az életét a nyílt tengeren! Amikor Kelana nénéd évekkel ezelőtt a tengerbe veszett, halálával zavart keltett a birodalomban.

A zavart nem Kelana okozta, gondolta Metae, de fennhangon csak azt mondta:

— Teljes biztonságban vagyok, bácsikám. Kiskorom óta halászom. Apám ragaszkodott hozzá, hogy megtanuljam. Ő nem vonakodott elvegyülni a nép közt.

Taggart vonásai megkeményedtek. Elfordult, mindig így tett, amikor a lány az apjáról beszélt. Húsz év előtt, azt követően, hogy nővérük eltűnt a tengeren, az ikrek harcba szálltak az elszigetelt birodalomért. Metae apja lett a győztes. De most már ő sem élt, a lány nagybátyja pedig régensként uralkodott, míg Metae el nem éri azt a kort, hogy maga vegye át az irányítást. Taggart rideg, megkeseredett ember volt, s nem Metae volt az egyetlen, aki alig várta már, hogy elteljen a következő néhány hónap.

A lány elmosolyodott. Taggart, bármennyire fanyalgott is, nem tiltotta meg neki, hogy csatlakozzon a halászok csoportjához, s ahogy most ott ült, egyedül a hideg szélben, a permetező vízcseppek között, míg kezei keményen dolgoztak, tudta, joga van hozzá. Találhatná-e jobb módját annak, hogy felkészüljön a nép vezetésére, mint hogy együtt él a népével?

Hirtelen feltámadt a szél, lökése megrázta a csónakot. Metae gyorsan ledobta és lábával rögzítette a zsineget, majd az evezőkért nyúlt. Szélirányba kell fordulnia. De már elkésett! Egy meglepetésszerűen érkező hullám magasra emelte a törékeny bárkát, Metae pedig kénytelen volt két kézzel megkapaszkodni a peremben, nehogy a vízbe zuhanjon.

Gunnora, segíts meg! — kiáltotta, miközben szél fütyült a fülében, s egyre haragosabban tomboltak a hullámok. Megcsúszott a lába, az elszabadult zsinór pedig a bokája köré csavarodott, s kezdett visszacsúszni a tengerbe. A lánynak teljes testsúlyára szüksége volt, hogy ellenállhasson a zsinór rántásának. A palaszürke ég sötétzöldre vált, s Metae a gonosz orrfacsaró szagát fedezte fel a levegőben. Nem közönséges vihar volt ez. A bűz és a felbolydult tenger hatására gyomra is háborogni kezdett.

Vastag gyapjúujjasa, bőrből készült nadrágja és csizmája kevés védelmet nyújtott számára a szokatlan hideg ellen. Megborzongott, amint a jéggé fagyott sós permet, mint megannyi repülő tű csapott az arcába. Egyre jegesebb, síkosabb lett a csónak széle.

Itt fogok elpusztulni? kérdezte magában. *Úgy fulladok ebbe a fagyos vízbe, ahogy a nagynéném?* Maga elé képzelte a saját partra vetett testét, jéggel telt tüdejét; vagy az lesz a sorsa, ami a nénikéjéé, és örökre eltűnik a hideg Komlin-tengerben?

Aztán Metáének eszébe jutott, hogy nincs egyedül a vízen. A komlini halászflotta többi egysége is szétszóródott a tengeren a *taape*-rajok követése közben. Valószínűleg hozzá hasonlóan, egyikük sem sejtette, mi vár rá. Nyilván valamennyiüket készületlenül érte a vihar. A férfiak most bizo-

nyosan az életükért harcolnak. Jobban aggódott az ember tae elégedetten nyugtázta, hogy az asszony olyan óvatosan mégis, mint önmagáért, a saját életét nem érezte annyira fon vágta át a zsineget, hogy a legmesszebbre épen maradt ré tosnak.

Taggart bácsi elégedett lesz a mai zsákmánnyal, gondol- nek számított.

ta keserűen. Nem elég, hogy az ő halálával végre biztosan — Ki vagy te? — kérdezte Metae, miközben az asszony asszony uralkodhat az ország fölött, de ráadásul megszabul a lány rejtélyétől részét, ami nagy hívei okozta gondoktól is.

Hatalmas hullám söpört végig a bárka peremén, Metae — Min kilenc kardjára! — kiáltott fel az öregasszony, tu- kapaszkodó ujjai engedtek, ő pedig az összegubancolódott domást sem véve a lány kérdéséről. — Egy tajpe! És még zsinórkötegtetejére zuhant. Egy újabb hullám zúgott át a friss, ehető. Nem gondoltam, hogy még egyszer hideg bárkán, s a lányt minden mozgatható tárggyal együtt a ten- vízi halat ehetek életemben. Hát tényleg jó napom van ma. gerbe sodorta.

Metae megpróbálta lerúgni nehéz csizmáit, s igyekezett — Gyere, lányom, vigyük ezt hátra a tűzhöz, mielőtt még rosszabbra fordul! — Feltápászkodott és elsietett a parton. — Még kiszabadulni a zsinegből, de olyan hevesen dobálták a hul- lani kezd! — Feltápászkodott és elsietett a parton. — Még ha csak nyersen ehetném meg, azzal is boldog lennék — lámok, hogy egyiket sem sikerült megtennie. A víz alá ke- hallotta még Metae a távolodó öregasszony motyogását. rült, jeges tengervizet nyelt. Aztán újra a felszínre vetődött, A lány nagy fájdalmak árán feltérdelt, és elnézett az öre- gasszony után. Ahogy körbepillantott, látta, hogy erős, vad áramlat sodorta.

A kimerültség és a hideg felőrölte ellenállását a jeges víz- ben, s bármennyire küzdött is ellene, hamarosan be kellett látnia, hogy elveszett. Örömmel fogadta eszméletének hal- ványulását, mert így megszabadult az eget borító gonosz zöld felhők látványától.

Legutoljára *Első tudatos gondolata arról győzte meg* Metaét, hogy valóban megfulladt a viharban. Ilyen nedves, hideg és szürke volt Metae, hogy valóban megfulladt a vihar- kománnak kevés kapcsolata volt a külvi bujá meleg, mint ami most érintette meg a bőrét, sohasem nagy volt az északi tenger menti kopár földeken. Nem is lehetett kereskedőhajók vagy a még ritkább volna soha. Mozdulatlanul feküdt, elégedetten vette tudo- másul, hogy a halálban legalább — végre — melege van.

— Megsülsz, mint egy lanagut-tojás, ha még sokáig itt ma- lerángatta magáról új rádsz a napon.

Metae összerezzent a váratlan hangra. Fájdalom hullámа alatt. Metae összerezzent a váratlan hangra. Fájdalom hullámа remegett végig összezúzott, túlerőltetett izmain.

— Min Anyjára — nyögött fel bánatosan —, élek. — Erőlködve kinyitotta a szemét. Aztán rögtön le is hunyta, hogy kívülrekessze a ragyogást.

— Jaj! Hol vagyok? Megvakultam! — Újra mozdulni pró- bált. — Jaaajj!

— Csitt! Még a hangod is olyan, mint egy lanagué.

Metae köhögött, és leküzdötte a könnyeit. Túlságosan ret- tegett ahhoz, hogy felnézzen a hang birtokosára. Nem ter- mészetes eredetű volt a vihar, és ki tudja, miféle szörnyűsé- ges dolgok keltek életre a nyomában!

— Kelj fel, ifjú lány ... ha ifjú vagy egyáltalán — mondta a hang. — Segítek átlendíted az árnyékba. — Metae érezte, hogy kezek ragadják meg fájó vállait, és megpróbált felté- delni, részben azért, hogy enyhítse a fájdalmat, részben pe- dig azért, hogy engedelmeskedjen a hang parancsának. Várta, hogy elmúljon a szédülése, aztán kinyitotta a szemét, és megpróbált megállni a lábán.

Egy fájdalmas huppanással rögtön visszaesett a földre. Összevoltak kötözve a bokái! Metae dühödten odébb hem- peredett a fölé hajló öregasszony elől, mert biztosra vette, hogy ő kötözte meg a lábát.

— Hm — dünnyögte az asszony. — Úgy látszik, tévedtem. Azt hittem, csak hínár — Metae rémült arcát látva aztán hoz- zátette: — ne ijedj meg, nem akarlak megenni. Igaz, hogy cudar helyen élek, de attól még nem vagyok boszorkány.

Metae újra odanézett a lábára. Csak a horgászzsinór szo- rította, ami még mindig ott volt a lába köré csavarodva. Meg- könnyebbülten visszadőlt a homokba, s az öregasszonyt fi- gyelte, aki most egy éles követ húzott elő az övéből. Néhány erőteljes ütéssel megszabadította Metaét kötelékeitől. Me- gesült a heredett a fölé hajló öregasszony elől, mert biztosra vette, hogy ő kötözte meg a lábát.

— Ki vagy te? — kérdezte Metae, miközben az asszony a lány rejtélyétől részét, ami nagy hívei okozta gondoktól is.

Hatalmas hullám söpört végig a bárka peremén, Metae kapaszkodó ujjai engedtek, ő pedig az összegubancolódott zsinórkötegtetejére zuhant. Egy újabb hullám zúgott át a friss, ehető. Nem gondoltam, hogy még egyszer hideg bárkán, s a lányt minden mozgatható tárggyal együtt a ten- gerbe sodorta.

Metae megpróbálta lerúgni nehéz csizmáit, s igyekezett kiszabadulni a zsinegből, de olyan hevesen dobálták a hul- lámok, hogy egyiket sem sikerült megtennie. A víz alá ke- rült, jeges tengervizet nyelt. Aztán újra a felszínre vetődött, felterdelt, és elnézett az öre erős, vad áramlat sodorta.

A kimerültség és a hideg felőrölte ellenállását a jeges víz- ben, s bármennyire küzdött is ellene, hamarosan be kellett látnia, hogy elveszett. Örömmel fogadta eszméletének hal- ványulását, mert így megszabadult az eget borító gonosz zöld felhők látványától.

Legutoljára *Első tudatos gondolata arról győzte meg* Metaét, hogy valóban megfulladt a viharban. Ilyen nedves, hideg és szürke volt Metae, hogy valóban megfulladt a vihar- kománnak kevés kapcsolata volt a külvi bujá meleg, mint ami most érintette meg a bőrét, sohasem nagy volt az északi tenger menti kopár földeken. Nem is lehetett kereskedőhajók vagy a még ritkább volna soha. Mozdulatlanul feküdt, elégedetten vette tudo- másul, hogy a halálban legalább — végre — melege van.

— Megsülsz, mint egy lanagut-tojás, ha még sokáig itt ma- lerángatta magáról új rádsz a napon.

Metae összerezzent a váratlan hangra. Fájdalom hullámа alatt. Metae összerezzent a váratlan hangra. Fájdalom hullámа remegett végig összezúzott, túlerőltetett izmain.

— Min Anyjára — nyögött fel bánatosan —, élek. — Erőlködve kinyitotta a szemét. Aztán rögtön le is hunyta, hogy kívülrekessze a ragyogást.

— Jaj! Hol vagyok? Megvakultam! — Újra mozdulni pró- bált. — Jaaajj!

— Csitt! Még a hangod is olyan, mint egy lanagué.

Metae köhögött, és leküzdötte a könnyeit. Túlságosan ret- tegett ahhoz, hogy felnézzen a hang birtokosára. Nem ter- mészetes eredetű volt a vihar, és ki tudja, miféle szörnyűsé- ges dolgok keltek életre a nyomában!

— Kelj fel, ifjú lány ... ha ifjú vagy egyáltalán — mondta a hang. — Segítek átlendíted az árnyékba. — Metae érezte, hogy kezek ragadják meg fájó vállait, és megpróbált felté- delni, részben azért, hogy enyhítse a fájdalmat, részben pe- dig azért, hogy engedelmeskedjen a hang parancsának. Várta, hogy elmúljon a szédülése, aztán kinyitotta a szemét, és megpróbált megállni a lábán.

Egy fájdalmas huppanással rögtön visszaesett a földre. Összevoltak kötözve a bokái! Metae dühödten odébb hem- peredett a fölé hajló öregasszony elől, mert biztosra vette, hogy ő kötözte meg a lábát.

— Hm — dünnyögte az asszony. — Úgy látszik, tévedtem. Azt hittem, csak hínár — Metae rémült arcát látva aztán hoz- zátette: — ne ijedj meg, nem akarlak megenni. Igaz, hogy cudar helyen élek, de attól még nem vagyok boszorkány.

Metae újra odanézett a lábára. Csak a horgászzsinór szo- rította, ami még mindig ott volt a lába köré csavarodva. Meg- könnyebbülten visszadőlt a homokba, s az öregasszonyt fi- gyelte, aki most egy éles követ húzott elő az övéből. Néhány erőteljes ütéssel megszabadította Metaét kötelékeitől. Me- gesült a heredett a fölé hajló öregasszony elől, mert biztosra vette, hogy ő kötözte meg a lábát.

— Ki vagy te? — kérdezte Metae, miközben az asszony a lány rejtélyétől részét, ami nagy hívei okozta gondoktól is.

Hatalmas hullám söpört végig a bárka peremén, Metae kapaszkodó ujjai engedtek, ő pedig az összegubancolódott zsinórkötegtetejére zuhant. Egy újabb hullám zúgott át a friss, ehető. Nem gondoltam, hogy még egyszer hideg bárkán, s a lányt minden mozgatható tárggyal együtt a ten- gerbe sodorta.

Metae megpróbálta lerúgni nehéz csizmáit, s igyekezett kiszabadulni a zsinegből, de olyan hevesen dobálták a hul- lámok, hogy egyiket sem sikerült megtennie. A víz alá ke- rült, jeges tengervizet nyelt. Aztán újra a felszínre vetődött, felterdelt, és elnézett az öre erős, vad áramlat sodorta.

A kimerültség és a hideg felőrölte ellenállását a jeges víz- ben, s bármennyire küzdött is ellene, hamarosan be kellett látnia, hogy elveszett. Örömmel fogadta eszméletének hal- ványulását, mert így megszabadult az eget borító gonosz zöld felhők látványától.

Legutoljára *Első tudatos gondolata arról győzte meg* Metaét, hogy valóban megfulladt a viharban. Ilyen nedves, hideg és szürke volt Metae, hogy valóban megfulladt a vihar- kománnak kevés kapcsolata volt a külvi bujá meleg, mint ami most érintette meg a bőrét, sohasem nagy volt az északi tenger menti kopár földeken. Nem is lehetett kereskedőhajók vagy a még ritkább volna soha. Mozdulatlanul feküdt, elégedetten vette tudo- másul, hogy a halálban legalább — végre — melege van.

— Megsülsz, mint egy lanagut-tojás, ha még sokáig itt ma- lerángatta magáról új rádsz a napon.

Metae összerezzent a váratlan hangra. Fájdalom hullámа alatt. Metae összerezzent a váratlan hangra. Fájdalom hullámа remegett végig összezúzott, túlerőltetett izmain.

— Min Anyjára — nyögött fel bánatosan —, élek. — Erőlködve kinyitotta a szemét. Aztán rögtön le is hunyta, hogy kívülrekessze a ragyogást.

— Jaj! Hol vagyok? Megvakultam! — Újra mozdulni pró- bált. — Jaaajj!

— Csitt! Még a hangod is olyan, mint egy lanagué.

Metae köhögött, és leküzdötte a könnyeit. Túlságosan ret- tegett ahhoz, hogy felnézzen a hang birtokosára. Nem ter- mészetes eredetű volt a vihar, és ki tudja, miféle szörnyűsé- ges dolgok keltek életre a nyomában!

— Kelj fel, ifjú lány ... ha ifjú vagy egyáltalán — mondta a hang. — Segítek átlendíted az árnyékba. — Metae érezte, hogy kezek ragadják meg fájó vállait, és megpróbált felté- delni, részben azért, hogy enyhítse a fájdalmat, részben pe- dig azért, hogy engedelmeskedjen a hang parancsának. Várta, hogy elmúljon a szédülése, aztán kinyitotta a szemét, és megpróbált megállni a lábán.

Egy fájdalmas huppanással rögtön visszaesett a földre. Összevoltak kötözve a bokái! Metae dühödten odébb hem- peredett a fölé hajló öregasszony elől, mert biztosra vette, hogy ő kötözte meg a lábát.

— Hm — dünnyögte az asszony. — Úgy látszik, tévedtem. Azt hittem, csak hínár — Metae rémült arcát látva aztán hoz- zátette: — ne ijedj meg, nem akarlak megenni. Igaz, hogy cudar helyen élek, de attól még nem vagyok boszorkány.

Metae újra odanézett a lábára. Csak a horgászzsinór szo- rította, ami még mindig ott volt a lába köré csavarodva. Meg- könnyebbülten visszadőlt a homokba, s az öregasszonyt fi- gyelte, aki most egy éles követ húzott elő az övéből. Néhány erőteljes ütéssel megszabadította Metaét kötelékeitől. Me- gesült a heredett a fölé hajló öregasszony elől, mert biztosra vette, hogy ő kötözte meg a lábát.

— Ki vagy te? Miféle hely ez?

Az öregasszony visszafordult, s összehúzott szemmel fürkészte a lányt.

— Le kellene mosnod magadról a sót, mielőtt kimaria a bőrödet — mondta. Aztán meglágyultak a vonásai. — Gye- re, elbeszélgetünk, amíg te áztatod magad, addig megsül a hal.

Egy közeli tiszta vizű tavacskához vezette Metaét, és olyan leveleket mutatott neki, melyeket összemorzsolva lágy, szappanszerű anyagot kapott a mosdáshoz. Metae si- kálni kezdte magáról a tenger sóját, az asszony pedig köz- ben kibelezte és széles, zöld levelekbe burkolta a taape-t. Az öregasszony visszafordult, s összehúzott A csomagocskát a régi hamuval telt gödörben égő tűz fölé tartotta.

— Le kellene mosnod magadról a sót, mielőtt — Kelana vagyok — mondta kisvártatva. — O, látom, is- mered a nevem. Te komlini lehetsz.

Metae bólintott; eltátotta a száját, s csak akkor csukta be, amikor a szappan keserű ízét érezte.

Az öregasszony után botorkált, és utánakiáltott:

— Ki vagy te? Miféle hely ez?

Az öregasszony visszafordult, s összehúzott szemmel fürkészte a lányt.

— Le kellene mosnod magadról a sót, mielőtt kimaria a bőrödet — mondta. Aztán meglágyultak a vonásai. — Gye- re, elbeszélgetünk, amíg te áztatod magad, addig megsül a hal.

Egy közeli tiszta vizű tavacskához vezette Metaét, és olyan leveleket mutatott neki, melyeket összemorzsolva lágy, szappanszerű anyagot kapott a mosdáshoz, Metae si- kálni kezdte magáról a tenger sóját, az asszony pedig köz- ben kibelezte és széles, zöld levelekbe burkolta a taape-t. Az öregasszony visszafordult, s összehúzott A csomagocskát a régi hamuval telt gödörben égő tűz fölé tartotta.

— Le kellene mosnod magadról a sót, mielőtt — Kelana vagyok — mondta kisvártatva. — O, látom, is- mered a nevem. Te komlini lehetsz.

Metae bólintott; eltátotta a száját, s csak akkor csukta be, amikor a szappan keserű ízét érezte.

Hazája Quaylh tartomány legészakibb részén terült el, s Keleti Föld ben, s bármennyire küzdött is ellene, hamarosan be kellett látnia, hogy elveszett. Örömmel fogadta eszméletének hal- ványulását, mert így megszabadult az eget borító gonosz zöld felhők látványától.

Legutoljára *Első tudatos gondolata arról* győzte meg Metaét, hogy valóban megfulladt a viharban. Ilyen nedves, hideg és szürke volt Metae, hogy valóban megfulladt a vihar- kománnak kevés kapcsolata volt a külvi bujá meleg, mint ami most érintette meg a bőrét, sohasem nagy volt az északi tenger menti kopár földeken. Nem is lehetett kereskedőhajók vagy a még ritkább volna soha. Mozdulatlanul feküdt, elégedetten vette tudo- másul, hogy a halálban legalább — végre — melege van.

— Megsülsz, mint egy lanagut-tojás, ha még sokáig itt ma- lerángatta magáról új rádsz a napon.

Metae összerezzent a váratlan hangra. Fájdalom hullámа alatt. Metae összerezzent a váratlan hangra. Fájdalom hullámа remegett végig összezúzott, túlerőltetett izmain.

— Min Anyjára — nyögött fel bánatosan —, élek. — Erőlködve kinyitotta a szemét. Aztán rögtön le is hunyta, hogy kívülrekessze a ragyogást.

— Jaj! Hol vagyok? Megvakultam! — Újra mozdulni pró- bált. — Jaaajj!

— Csitt! Még a hangod is olyan, mint egy lanagué.

Metae köhögött, és leküzdötte a könnyeit. Túlságosan ret- tegett ahhoz, hogy felnézzen a hang birtokosára. Nem ter- mészetes eredetű volt a vihar, és ki tudja, miféle szörnyűsé- ges dolgok keltek életre a nyomában!

— Kelj fel, ifjú lány ... ha ifjú vagy egyáltalán — mondta a hang. — Segítek átlendíted az árnyékba. — Metae érezte, hogy kezek ragadják meg fájó vállait, és megpróbált felté- delni, részben azért, hogy enyhítse a fájdalmat, részben pe- dig azért, hogy engedelmeskedjen a hang parancsának. Várta, hogy elmúljon a szédülése, aztán kinyitotta a szemét, és megpróbált megállni a lábán.

Egy fájdalmas huppanással rögtön visszaesett a földre. Összevoltak kötözve a bokái! Metae dühödten odébb hem- peredett a fölé hajló öregasszony elől, mert biztosra vette, hogy ő kötözte meg a lábát.

— Hm — dünnyögte az asszony. — Úgy látszik, tévedtem. Azt hittem, csak hínár — Metae rémült arcát látva aztán hoz- zátette: — ne ijedj meg, nem akarlak megenni. Igaz, hogy cudar helyen élek, de attól még nem vagyok boszorkány.

Metae újra odanézett a lábára. Csak a horgászzsinór szo- rította, ami még mindig ott volt a lába köré csavarodva. Meg- könnyebbülten visszadőlt a homokba, s az öregasszonyt fi- gyelte, aki most egy éles követ húzott elő az övéből. Néhány erőteljes ütéssel megszabadította Metaét kötelékeitől. Me- gesült a heredett a fölé hajló öregasszony elől, mert biztosra vette, hogy ő kötözte meg a lábát.

— Ki vagy te? — kérdezte Metae, miközben az asszony a lány rejtélyétől részét, ami nagy hívei okozta gondoktól is.

Hatalmas hullám söpört végig a bárka peremén, Metae kapaszkodó ujjai engedtek, ő pedig az összegubancolódott zsinórkötegtetejére zuhant. Egy újabb hullám zúgott át a friss, ehető. Nem gondoltam, hogy még egyszer hideg bárkán, s a lányt minden mozgatható tárggyal együtt a ten- gerbe sodorta.

Metae megpróbálta lerúgni nehéz csizmáit, s igyekezett kiszabadulni a zsinegből, de olyan hevesen dobálták a hul- lámok, hogy egyiket sem sikerült megtennie. A víz alá ke- rült, jeges tengervizet nyelt. Aztán újra a felszínre vetődött, felterdelt, és elnézett az öre erős, vad áramlat sodorta.

A kimerültség és a hideg felőrölte ellenállását a jeges víz-

— Jól ismerem a neved, nénémmondta, miután kiköpte a szappant. — Apám, Garrin, a te fivéred uralkodott Komlin országában.

— Garrin? — ismételte az asszony. Arca fellángolt a hirtelen örömtől, s Metae látta, hogy igazat mondanak a róla szóló történetek: gyönyörű nő lehetett a maga idejében. — Garrin lett az uralkodó? — Aztán megváltoztak Kelana vonásai. — Azt mondtad, „uralkodott".

Metae lesütötte a szemét.

— Apám öthónapja halt meg. Most Taggart bácsikám kormányoz, amíg egy hónap múlva át nem vehetem a hatalmat.

— Ajjaj! — sóhajtott Kelana. Visszasüppedt a mohával bevont kőpárkányra, megdörzsölte a homlokát. — Szóval Taggart sem garnélák végül sikerült elvennie a Komlin feletti uralmat.

— Nem! — kiáltotta Metae. — Míg én a világon vagyok, az a gonosz ember nem fog uralkodni Komlin földjén!

Kelana kétkedően felkacagott.

— Én is azt mondtam húsz évvel ezelőtt. De aznap, ami- kor megkaptam volna a koronát, Taggart elárult. A Gray-son-dombokra száműzött engem. Ő lett az uralkodó, és megtartotta.

Metae a homlokát ráncolta; nem először támadtak kétségei afelől, megbízhat-e az öregasszony szavában. Éléggé őszintének látszott, a hangja is, arca is apjára emlékeztette a lányt.

— De hogy kerültél ide? — kérdezte Metae, s a buja nő a vízre pillantott, ahol parázsló szén felett sült a hal. — Úgy emlékszem, utoljára azt hittem, visszafú a tengerbe, de ugyan- olyan hirtelen fák és dús lombok fakadtak a semmiből, és megvédtek a jeges orkántól. Esni kezdett; ettől csak tovább sűrűsödött a növényzet. Olyan volt, mintha a gonosz és a jó erői vívnák itt a saját csatájukat az életemért.

— Majdnem teljesen megfagytam már, mire a sziklákra vetett a víz — folytatta Kelana. — Utolsó erőmmel Gunno-rához fohászkodtam segítségért, meg azokhoz az ismeretlen istenekhez, akik e helyen lakoznak. Ezzel megzavartam azokat a gonosz erőket, melyek Taggart segítségére adagok Metae a homlokát ráncolta; nem először támadtak kétségei afelől, megbízhat-e az öregasszony szavában. Éléggé őszintének látszott, a hangja is, arca is apjára emlékeztette a lányt.

— De hogy kerültél ide? — kérdezte Metae, s a buja nő a vízre pillantott, ahol parázsló szén felett sült a hal. — Úgy emlékszem, utoljára azt hittem, visszafú a tengerbe, de ugyan- olyan hirtelen fák és dús lombok fakadtak a semmiből, és megvédtek a jeges orkántól. Esni kezdett; ettől csak tovább sűrűsödött a növényzet. Olyan volt, mintha a gonosz és a jó erői vívnák itt a saját csatájukat az életemért.

— Majdnem teljesen megfagytam már, mire a sziklákra vetett a víz — folytatta Kelana. — Utolsó erőmmel Gunno-rához fohászkodtam segítségért, meg azokhoz az ismeretlen istenekhez, akik e helyen lakoznak. Ezzel megzavartam azokat a gonosz erőket, melyek Taggart segítségére adagok Metae a homlokát ráncolta; nem először támadtak kétségei afelől, megbízhat-e az öregasszony szavában. Éléggé őszintének látszott, a hangja is, arca is apjára emlékeztette a lányt.

— De hogy kerültél ide? — kérdezte Metae, s a buja nő a vízre pillantott, ahol parázsló szén felett sült a hal. — Úgy emlékszem, utoljára azt hittem, visszafú a tengerbe, de ugyan- olyan hirtelen fák és dús lombok fakadtak a semmiből, és megvédtek a jeges orkántól. Esni kezdett; ettől csak tovább sűrűsödött a növényzet. Olyan volt, mintha a gonosz és a jó erői vívnák itt a saját csatájukat az életemért.

— Majdnem teljesen megfagytam már, mire a sziklákra vetett a víz — folytatta Kelana. — Utolsó erőmmel Gunno-rához fohászkodtam segítségért, meg azokhoz az ismeretlen istenekhez, akik e helyen lakoznak. Ezzel megzavartam azokat a gonosz erőket, melyek Taggart segítségére adagok Metae a homlokát ráncolta; nem először támadtak kétségei afelől, megbízhat-e az öregasszony szavában. Éléggé őszintének látszott, a hangja is, arca is apjára emlékeztette a lányt.

— De hogy kerültél ide? — kérdezte Metae, s a buja nő a vízre pillantott, ahol parázsló szén felett sült a hal. — Úgy emlékszem, utoljára azt hittem, visszafú a tengerbe, de ugyan- olyan hirtelen fák és dús lombok fakadtak a semmiből, és megvédtek a jeges orkántól. Esni kezdett; ettől csak tovább sűrűsödött a növényzet. Olyan volt, mintha a gonosz és a jó erői vívnák itt a saját csatájukat az életemért.

— Majdnem teljesen megfagytam már, mire a sziklákra vetett a víz — folytatta Kelana. — Utolsó erőmmel Gunno-rához fohászkodtam segítségért, meg azokhoz az ismeretlen istenekhez, akik e helyen lakoznak. Ezzel megzavartam azokat a gonosz erőket, melyek Taggart segítségére

lította őket Kelana előtetős kunyhójában. A meleg esték során Kelana megtanította arra, hogyan kell kicsalogatni az otthonuknak kagylóhéjat választó apró remeterákokat a házukból; rájuk kell fújni, aztán addig énekelgetni halkan, míg az állatok annyira kimerészkednek, hogy az ujjai közé kaparinthatja őket.

— A remeterák a legjobb csali — mondta Kelana. — De ne hagyd nekik prédául a legszebb kagylóidat, mert jönnek ezek a kis tolvajok, és ellopják a legszebbeket is! Mindig lakást cserélnek, valahányszor üresen találnak egy tágasabb kagylót.

— Semmiképp nem mehetünk el erről a szigetről? — kérdezte Metae a nénikéjét. — Semmiképp nem törhetnénk meg a minket elrejtő varázst?

— Csak ha megtalálnánk és szétzúznánk azt a gonosz erőt, ami fenntartja — mondta Kelana. — Azt a kevés természetfeletti tudást, ami felett rendelkeztem, elvesztettem a jó és a rossz első harca idején. Nem hiszem, hogy te...

Metae a fejét rázta.

— Közülünk csak Taggart látszik képesnek arra, hogy mágikus erők felett rendelkezzen.

— Ami szintén azt mutatja, hogy valami förtelmes dolognak áldozta a lelkét — felelte Kelana. — Mindig azt tartották, hogy a mi családunk nem rendelkezik efféle tudománnyal. A gonosz forrásának itt kell lennie a közelben, valamilyen élőlény formájában — folytatta. — De lehetetlen végigkutatnunk minden egyes növényt és állatot ezen a szigeten. A jóakaróm, akárki legyen is, jól végezte a dolgát. Húsz éven keresztül mindennap kerestem, de mindhiába. Nem, gyermekem, innen nincs menekvés.

De Metae nem volt hajlandó lemondani a reményről. Mindennap járta a szigetet, fürkészett, kémlelt, állandóan a rejtély kulcsát kereste. A legjobban a tengerben érezte magát. A sekély vízben lépdelve alattomos korallokon taposott szandáljával, melyet száraz indákból font neki Kelana; és úszott a mélyben, miközben sokszor zsinegen húzta maga után az örökké falánk halaknak szánt csalit. Fahéncsból készült ruhái foszladozni kezdtek a tengervízben, de mivel maguk voltak a szigeten, a lány nem aggódott emiatt.

Egyik nap Metae egy nagy kék hal nyomában úszott, s eközben egy erősen csipkézett korallkinövésnél találta magát. Megborzongott. Veszélyes hely volt ez, s jó néhány itt tanyázó korallpolip olyan mérgekkel fertőzött, melyektől napokig beteg lesz az, aki ostoba módon hagyja, hogy az állat a csupasz bőréhez érjen. Bár Metaét elbűvölte a hal látványa, elfordult, hogy más, könnyebben megközelíthető zsákmány után nézzen.

Amikor később elbeszélte nénikéjének az esetet, Kelanának felcsillant a szeme. Azt kérdezte a lánytól, láttott-e ott még valamit a halon és a korallon kívül. Esetleg egy rejtőzködő angolnát az egyik mélyedésben? Vagy valami más, sötét tengeri lényt?

— Nem néztem a korallon túlra — felelte Metae. — Nem éreztem magam biztonságban azon a helyen, mintha csak valami gonosz lakozott volna...

Egy pillanatra nénjére meredt; maga sem hitte el, amit az imént mondott. Aztán felugrott, és futásnak eredt vissza, a tenger felé. Kelana a nyomában. Metae keresztültocsogott a sekély szakaszon, s visszasietett arra a helyre, ahol a kék hal eltűnt a szeme elől.

Körülúszta a korall csúcsát, s közben gondosan kikerülte azokat a vörös részeket, melyekről tudta, hogy mérget tartalmaznak. Újra megborzongott, mintha azon a részen hidegebb lett volna a víz. Amikor visszanézett Kelanára, látta, hogy az idős asszony megállt egy kicsit hátrébb, s korallpárkányon álldogál. Fázósan húzta össze magát, mintha fagyos lenne a víz és a levegő.

— Nem tudok közelebb jönni — lihegte Kelana, amikor pillantása találkozott Metaéével. — Túl hideg van, túl nagy a taszítás. A közelben tanyázik a gonosz. Neked kell megtalálnod...

Metae bólintott.

— Sok szerencsét! — hallotta még nénikéje kiáltását, miközben újra lemerült, hogy megvizsgálja a korallképződményt. Körbeúszta, nem volt valami nagy, aztán a felszínre emelkedett levegőért.

— Menj vissza! — Kiáltotta nagynénjének, mert látta, hogy Kelanát megkörnyékezte a környéken tanyázó gonosz. Tudta, hogy az öregasszony nem elég erős ahhoz, hogy sokáig képes legyen visszaverni a támadást.

De Kelana nem ment.

— Most rám összpontosítja a figyelmét! — kiáltotta. — Próbáld megtalálni, mielőtt még rájön, hogy te is itt vagy!

Metae újra alámerült.

Ott van! Meglátta! Valami zöldesfekete tömeg lüktetett egy vörös korallrés mélyén. Lehetetlen volt hozzáférni anélkül, hogy az ember kapcsolatba ne kerüljön a méreggel. Metae felúszott, hogy levegőt vegyen.

Kelana szorosan behunyta a szemét. Ugyanabban az ütemben billegett a vízben állva, mint odalent a lény.

— Gunnora óvjon mindkettőnket — suttogta Metae; egy éles követ húzott elő az övéből, s újra lebukott. Habozás nélkül belenyúlt a lyukba.

A korall égette a bőrét, mint a tűz, de ő erőt vett magán, s még beljebb tolta karját a csipkézett nyíláson. Valamennyi ösztönével harcba szállva belevágta a kőkést a nyálkás, remegő tömegbe. Rémülten érezte, hogy a kő valami keménybe ütközik. Kicsúszott a kezéből. A lény hirtelen kettéhasadt középen, s visszahúzódott onnan, ahol Metae először megérintette. Lassan nyílt szét, s úgy vonult vissza, mint a nyálka az aranygömb alól, melyet, körbefogott.

Metae kis híján eltátotta a száját, amikor felismerte az aranyszínű alakzatot. Egy kagyló! A legszebb, amit eddig látott. *Persze*, gondolta, *ebben a kagylóban ölt testet a sziget minden jósága. Most össze van zárva a belül lakozó gonosz lénnyel, itt a tengerben.*

Úgy érezte, rögtön szétpattan a tüdeje, mégis tovább tolta előre a karját a résben. Tudta, hogy ha most a felszínre emelkedne levegőért, sosem venné még egyszer a bátorságot, hogy benyúljon a tüzes hasadékba. Csak bátorságért fohászkodott... meg azért, hogy a lénynek ne legyenek méregkarjai, mint egyes tömlőbelűeknek. Remegő ujjai közé fogta, s felemelte a kagylót.

A vörös korallfolyosóból kifelé vezető út még a bemenetnél is rosszabb volt. Halálos fájdalom hullámai nyilalltak a karjába, és hideg borzalom kerülgette az ujjai hegyét. A lény visszakúszott a kagyló külsejére; megpróbálta elérni Metaét. A lány érezte, hogy ezzel egyidejűleg agya mélyére is megpróbálja befészkelni magát az ocsmányság. Sikerült visszavernie a rohamát azzal, hogy a kagyló alját hozzádörzsölte a korallhoz, s így visszakényszerítette a lényt háza belsejébe. Amikor végre lerázta magáról, már alig volt ereje visszalökni magát a felszínre.

Amint levegővel telt meg a tüdeje, rögtön a derekára erősített kötött táskához kapott, és kinyitotta. Beledobta a kagy-

lót, és szorosan marokra fogta a csomagot. Fájdalommal és halálos kimerültséggel küszködve tért vissza Kelanához. Egymást támogatva visszabotorkáltak a zátonyon keresztül; egyedül aligha tudtak volna megállni a lábukon.

A partra érve Metae árnyékot keresett, jó messze a víztől, és rögtön dörzsölni kezdte magát a homokban. Három arasz mély lyukat ásott, s kinyitotta fölötte a táskát, hogy eltemesse a kagylót. A kifele kandikáló lény azonnal visszacsusszant a kagylóba, amint az a száraz homokhoz ért. Kis botocskákkal vette körül a kagylót úgy, hogy az egyik végével lefelé feküdjön, s legnagyobb nyílása lefelé nézzen. Aztán ő meg Kelana homokkal borították be a zsákmányt.

Metae napokig beteg volt a kagyló eltemetése után. A korall mérge tombolt a testében, s a csapdába ejtett, rothadó gonoszság dühe az agyában. Önkívületének egyes szakaszaiban azt gondolta, saját testét zárták a kagyló belsejébe, s ott hal meg, ott rohad el lassan ő is, kiszárad, felszívódik, mint az undok fekete olaj a homokba. Metae csak Kelanának köszönhette, hogy életben maradt, pedig az asszony maga is alig élt már.

Amikor Metae végre magához tért, gyenge volt, de tiszta volt az agya; megdöbbenésére szokatlan hűvösséget érzett a levegőben.

— Elbuktunk, néném? — kiáltotta ijedten. — Megszökött a lény?

Kelana odasietett mellé.

— Az isteneknek hála, magadhoz tértél végre — mondta az asszony. — Nem, nem szökött meg. A halála az, ami miatt kezd megtörni a varázs. A sziget visszatér természetes állapotába. — Kelana segítségével Metae felemelte a fejét. Az asszony folytatta: — Nézd! Kezd eloszlani a körénk emelt fal; már látszanak a szárazföld körvonalai a tenger felett.

Még néhány nap, és teljesen visszatérünk a valóságba, s jelzőtüzet gyújthatunk, hogy felhívjuk a komliniak figyelmét.

Metae egy pillanatig a ködös, szürke látóhatárt kémlelte, aztán a karjára nézett. Már nem volt olyan éles a fájdalom, de cikcakkos sebhelyek éktelenkedtek nemrég még selymes bőrén. Amikor ezt látva Metae rémülten felkiáltott, Kelana nyugtatgatni kezdte:

— Csak kívülről ilyen csúnya a karod — mondta neki. — Ha nem sérted meg megint a közeljövőben, újra ép lesz. — Metae sírva szürcsölte a Kelana által készített zöldséglevest, aztán zavaros, mély álomba merült. A következő ébredésekor Kelana ismét meleg levessel s bátorító szavakkal köszöntötte. — Eltűnt a korallzátony — újságolta. — Már alig van nyoma a homoknak, a part tele van kövekkel, mint azelőtt. A lombok helyén bozótos és sótűrő csalit.

— És a jelzőtűz? — kérdezte Metae csaknem suttogva. Nem tudott ennél hangosabban beszélni. A karját dörzsölgette, de nem fordította oda a tekintetét.

Már elkezdtem gyűjteni az uszadékfát — mondta a nagynénje. — De lassan megy a munka. Ha jobban leszel, segíthetsz te is. — Akkor Metae alaposabban végignézezett Kelanán. Döbbenten látta, hogy nénje mennyire megváltozott. Kelana éveket öregedett a zátonyon vívott harca óta. Most gyengének, törékenynek látszott, s teste még soványabb lett a szakadozott gyapjúruha alatt, amit azért vett fel, hogy védekezzen az egyre növekvő hideg ellen. Az a ruha volt rajta, amit akkor viselt, amikor a szigetre vetődött.

— Pihenésre van szükséged, nénikém — mondta Metae, és megpróbált felkelni. — Én is meg tudom rakni a tüzet.

— Te még felülni sem tudsz, lányom! — dördült rá Kelana. — Idd ezt meg, és bízzuk az istenekre, hogy maguk fejezzék be a dolgot, akkor, amikor akarják. Én életben maradok.

Sok-sok napnak kellett még eltelnie, míg Metae úgy érezte, teljesen visszatért az ereje. Naphosszat a távoli komlini partokat bámulta, nézte, hogyan lesznek egyre élesebbek a körvonalak a tenger felett. Amikor már elég erősnek érezte magát, rövid sétákat tett a parton: hordalékfát gyűjtött. Az elvarázsolt sziget sohasem bővelkedett száraz tüzelőanyagban, s az a kevés, ami még megmaradt a korábbi készletből, szétporladt Metae kezében, miközben a tűzrakó hely felé vitte. Mindig messzebbre kellett mennie, hogy igazi fát keressen az igazi világban.

— Csak egy esélyünk van — mondta Kelana, miközben egy girbegurba, sómarta rönkkel bajlódtak. — Észre kell venniük ezt a tüzet, máskülönben itt halunk meg a hidegben. Sem időnk, sem fánk nem lesz új tüzet gyújtani. — Megborzongott a jeges szélben.

Metae még jobban küszködött, s fogcsikorgatva szállt szembe a beteg karját kínzó fajdalommal a farönkök cipelésekor. Amikor Kelana észrevette, mennyire szenved a lány, eltiltotta egy időre a munkától azzal, hogy a tűz várhat, Metae karját viszont meg kell menteni.

Amikor már bizonyosak voltak afelől, hogy a bomlási folyamat befejeződött, s a hangyák és a többi föld alatti rovar rablóhadjáratai teljesen megtisztították az aranykagylót a gonosz lény maradványaitól, a két nő kiásta a kagylót. Még Komlin halvány, téli napsugarában is ragyogóan tündökölt a színe. Metae alaposan beleszagolt, s nyomát sem találta a korábbi undok lakónak. Leöblítette a kagylót a tengerben, aztán egy hordalékfából készített polcra tette ideiglenes szálláshelyükön.

Néhány nap múlva észrevette, hogy a kagyló elmozdult a helyéről. Arra gondolt, valami oknál fogva a nénikéje tehette át máshová, s nem tulajdonított különösebb jelentőséget a dolognak. Aznap valamivel melegebb reggelre ébredtek, s a lány azt tervezte, a sziget másik végébe megy, hogy összegyűjtsön minden maradék tüzelőt.

Másnapra újra helyet változtatott a kagyló. Metae ezúttal a homokban bukkant rá, az ajtó közelében. Felemelte, s amikor megfordította, meglepetten felkacagott. Apró remeterák ütött tanyát a nagy aranykagylóban. Különös volt, hogy egy rák ilyen formájú és méretű kagylót választ, de Metae elismeréssel adózott az állat merészségének, ami ilyen remek otthonhoz segítette.

Viszont a kagylót sem akarta elveszíteni, így hát megpróbálta kiűzni belőle a rákot. Egész reggel énekelgetett, és finoman fújdogálta a nyílást, de a rák szorosan összehúzta magát, s biztos menedékre lelt a kagyló belsejében. Végül Metae undorodva feladta a harcot, s egy magas peremű kosárba hajította a kagylót. Már túl késő volt ahhoz, hogy átmenjen a sziget túloldalára, s vissza is érjen sötétedés előtt, így hát azzal töltötte a délutánt, hogy nénjének segédkezett a meglévő tűzifa rendezgetésében.

— Talán meg kellene próbálnunk tüzet gyújtani a meglévő fával — mondta Kelana aznap este. — Nem tetszik nekem ez a melegedés. Ha vihar közeledtét jelzi, minden esélyünk elvész a segélykérésre.

Légy türelemmel még egy napig, nénikém! — kérlelte Metae. — Jócskán vannak még nagy fadarabok a sziget túlsó végén. Holnap összeszedem őket, és holnapután reggel meggyújtjuk a tüzet.

Másnapra megint eltűnt a kagyló. Metae átkutatta a kunyhót, aztán az egész tisztást is, s végül nénjét is segítségül hívta. Már dél is elmúlt, mire megtalálták a kis rákot, aki lassan vonszolta új otthonát a sziklákon keresztül, a tenger felé. A két nő felnevetett, és visszavitték a kagylót. Kelana vastag kosarat font ágakból, s miután beletette a kagylót, a kosár nyílását füvekből sodort fedéllel takarta el. Más, a rák számára megfelelőbb kagylókat tettek a ketrec mellé, hogy lakhelyének megváltoztatására csábítsák az állatot. Megegyeztek, hogy a jelzőtűz várhat még egy napot.

Másnap reggel már egészen melegre fordult az idő, s Metae meglepetten látta, hogy új növények hajtottak ki a sziklás parti sáv széle mentén. Leszenvedte magáról a vastag kabátot, aztán szitkozódva vette tudomásul, hogy a rák újból megszökött a kagylóval. Lyukat vájt a füvekből készült erős fedélen. Kutatás közben Metae észrevette, hogy foltokban kezd visszatérni a homok, a víz pedig különösmód kék színű.

— Ó, istenek! — suttogta a szárazföld felé pillantva. Már csak egészen halvány körvonalak mutatkoztak a láthatáron. A szigetre kezdett visszatérni a varázs.

— A rák! — kiáltotta. — Taggart gonoszsága a tengeri lényből átváltozott az egyetlen olyan élő formává, amely képes visszaszerezni a kagylót. Remeterák! Gunnora bocsássa meg ostobaságomat!

Már túl késő volt tüzet gyújtani. Újra működött a varázs. Soha senki nem venné észre a jeladást.

Metae hívta Kelanát, s megint együtt indultak az aranykagyló keresésére. Alaposan átvizsgálták a kunyhótól a tengerig vezető utat, mert előző nap arra indult a rák. Késő délután, amikor Metae már csaknem feladta a reményt, Kelana arany csillogására figyelt fel a víz mellett. Odarohant, azután felsikoltott és visszahőkölt.

— Képtelen vagyok megérinteni! — kiáltotta, és elterült a homokban.

Metae leküzdötte az előtte falként tornyosuló undort és félelmet, mely nem engedte, hogy megérintse a kagylót; olyan érzése volt, mintha fagyossá dermedő szurokban járna.

Kézzel nem tudott hozzányúlni a kagylóhoz, így hát fogott egy botot, és azzal lökte meg, vissza a szárazföld felé. Újra és újra lendítette a botját, s visszavonulásra késztette az elvetemült rákot a sziklákon és a homokos részeken felfelé terelgetett kagyló belsejébe. Valahányszor lesújtott az állatra, tüzes fájdalom futott végig karjának beteg izmain.

Metae addig pofozgatta a kagylót, míg végül sík kőfelületre ért vele. Akkor egy nagy szikladarabot fogott fájdalomtól zsibbadt kezébe.

Ne! — kiáltotta Kelana a háta mögül. — Ne zúzd szét a kagylót! Ez rejti a jó erőit is, és mindent elveszítenénk azzal, ha elpusztítanánk. A gonosz védtelen prédáivá lennénk!

Metae elszörnyedve nézett előbb nagynénjére, azután vissza a kagylóra. A rák máris húzta visszafelé terhét a tenger felé. Metae felvette a botot, és újra ütni kezdte a kagylót, s nem engedte eltávolodni a tűzrakó hely körüli tisztástól.

— Mit tehetünk? — kérdezte, s borzongás futott végig a testén az igazi és a képzelt fájdalom rohamától.

— Nem tehetünk semmit — mondta Kelana. — Nem ölhetjük meg a gonoszt úgy, hogy eltemetjük a rákot, mert a tengeri lénnyel ellentétben ez el tud mászni, és a kagylót is magával viszi. Magától sohasem fog előjönni, a kagylót pedig nem zúzhatjuk szét. — Könnyeit törölgetve lerogyott Metae mellé. — Nem tehetünk mást, mint hogy szabadon engedjük, és reménykedünk, hogy maradt itt valami az igazi világból, ami láthatóvá teszi majd reggel a jelzőtüzünket. — Hangja elárulta, hogy valójában nem reménykedik már a megmenekülésben.

— Nem — válaszolta Metae. — Akkor Taggart újra és újra felhasználhatná ezt az ocsmány dolgot. El kell pusztítanunk. De ezúttal egyszer s mindenkorra. — Visszapofozta a kagylót a tisztás közepére, aztán nagynénje kezébe nyomta a botot, és futásnak eredt a kis tűzrakó hely felé.

— Mit csinálsz? — kiáltott rá Kelana, amikor Metae visszafordult egy parázsló fadarabbal a kezében. — Most nem gyújthatsz tüzet! Éjjel semmiképp nem vehetik észre a füstöt, a tűzből pedig csak hamu marad reggelre!

— Még mindig jobb, ha ezen a fura szigeten éljük le az életünket, mint az, hogy szabadon engedjük ezt a szörnyet — mondta Metae, s az uszadékfagúla alá lökte az izzó gallyat. A száraz fa hamar tüzet fogott, és úgy égett, ahogy az odavarázsolt, átnedvesedett hasábok sohasem. Magasra csapó lángnyelvek világították be az esti égboltot.

Lehetetlen volt botokkal vagy sima kövekkel a tűzbe lökődni és ott tartani a kagylót. Metae testén hideg borzongás futott végig, amikor rádöbbent, hogy újra meg kell érintenie a lényt. Bal karját arca elé tartva, nem törődve nénje figyelmeztető kiáltásaival, kinyújtotta a jobb kezét, hogy felkapja a kagylót. Egy pillanatra úgy érezte, megint agyára tekeredik a sötétség köpönyege. De erőnek erejével lerázta magáról a kábulatot, s a lángokba tartotta a karját.

Újra átélte azt, amit annak idején a vörös korall alagútjában. Sikoltozott, tétovázott, s a szeme sarkában táncoló fekete folt látványa okozta rémületében már-már visszahúzta a karját. Saját félkarú, tehetetlen önmagát pillantotta meg, aki arra is képtelen, hogy behúzza a csónakba a horgászzsineget. Nem tudta tovább csinálni. Egyszer csak hűvös kezek érintették az arcát, óvták a tűz hevétől. Vékony, törékeny alak állt a teste és a tűz közé. *Ó, Kelana,* gondolta Metae, *hát megint te hozol vissza a sötétségből.*. Eltökélten tartotta a kagylót a lángok között.

Végül, amikor a világ már csak a karját fonnyasztó fájdalomból állt, Metae úgy érezte, sikerült kiűznie a rákot. Agyában érezte, amint a lény elernyed, és kigördül a kagyló belsejéből, s végül lehull a szenesedő hasábok közé. Lassan felnyitotta a szemét, és visszahúzta a kezét. Csak az üres kagylót szorongatta sebes, véres öklében.

Metae és Kelana figyelték, hogyan ég el a rák. Mindketten érzéketlenek voltak már; nem törődtek sem a hőséggel, sem azzal, hogy a rák szánalmas erőfeszítések árán megpróbálta elérni őket. Lassan összezsugorodott, és előbb fekete hamu, majd ezer színben játszó nyálka maradt utána. A tüzet kemény sziklán rakták, így a visszamaradó olajszerű anyag nem tudott visszaszivárogni a földbe. Bugyborékolt, pezsgett, s végül bűzös, fekete füstté állt össze.

A füst egyre sűrűsödött, s gomolygó felhőkben szállt felfelé, de ezeknek a felhőknek a mérete nem állt arányban az elégett állat nagyságával. Addig tekergett, addig terjeszkedett a füst, míg végül egyetlen hatalmas zöldesfekete oszlopba állt össze, s így emelkedett a magasba. Metae látta az első esti csillagok fényében, hogyan terül szét vastag takaró gyanánt az égen. Csak nézték, nézték, míg végül már semmit sem láttak.

Metaére és nénjére váratlanul köszöntött a hajnal. Egymáshoz simulva ébredtek a hideg szélben, tagjaik sajogtak a kemény kövön töltött éjszakától. A tűz helyén csupán parazsat találtak, s a füst nyomában már csak egy keskeny, piszkoszöld folt éktelenkedett a palaszürke égen. Az is eltűnt mindjárt, amikor Metae odafordította a tekintetét.

— Hahó! Metae, te vagy az? Hahó!

A hang hallatán a lány teljesen felébredt, megfordult, s a partot kémlelte. Embereket és csónakokat látott, egy egész flottára való csónakot; szorosan egymás mellett hánykolódtak a téli tengeren. Metae integetni próbált, de annyira fáradt volt, hogy nem tudta felemelni a kezét a földről.

— Nénikém — suttogta —, odanézz! A halászcsónakok. Megtaláltak minket.

Kelana pislogott, aztán lassan felült. Megpróbálta a vállára teríteni régi téli köpenyét, de az agyonperzselt rongydarabbá foszlott a testén. Végigsimított megperzselődött hajszálain.

Hiúságát látva Metae elmosolyodott, s néhány pillanat múlva nagy büszkeséggel mutatta be megmentőiknek Komlin országának jog szerinti úrnőjét. Az idősebb férfiak azonnal fel is ismerték Kelanát, hiszen eltűnése előtt gyakran látták. Gyorsan előléptek, hogy felajánlják neki szolgálataikat.

— Hmm — dünnyögte Kelana kedélyesen. — Épp ideje volt már, hogy ideérjetek. -- Elhárította hűségesküjeiket, s ragaszkodott hozzá, hogy továbbra is unokahúga felé kötelezzék el magukat.

— Én már túl vén vagyok a politikához — mondta. — Túl hosszú ideig voltam távol. Nem vágyom már semmi másra, csak egy jó meleg szobára, ahonnan hallgathatom, hogyan süvít odakint a szél, meg sok-sok taapé-ra, ami soha nem fogy el. — A férfiak nevettek, és ünnepélyesen mindent megígértek neki.

— Mi hír Taggartról? — kérdezte Metae; bánta, hogy a név említésére felhők árnyékolják be nénikéje arcát, de tudta, hogy most ő felel a birodalom dolgaiért, s foglalkoznia kell Taggart ügyével.

A férfiak idegesen toporogtak, és sanda pillantásokat ve-
tettek egymásra.

— Asszonyom, Taggart régens meghalt — mondta végül egyikük. Újra a társaira nézett. — Épp múlt éjjel történt. Ami-
kor a fejére tették a koronát, Taggart hirtelen felüvöltött, és félreugrott. A magasba lökte a kezét, és láttuk, hogy égnek az
ujjai. Megpróbáltuk eloltani a lángokat, igaz szívvel meg-
próbáltunk segíteni rajta, de a tűz feltartóztathatatlanul ter-
jedt tovább a végtagjain, és csak fekete hamu maradt a nyo-
mában. Ez a hamu lassan pergett lefelé a terem kőpadlójá-
ra. Ezalatt elégtek a lábai, a lábfején. — A férfi megállt egy
pillanatra, mely elégedettel vett.

— Miután teljesen elemésztette a tűz a testét, a hamu las-
san pergett lefelé a terem kőpadlójára. Ezalatt elégtek a lábai, a lábfején. A férfi megállt egy pillanatra, mely elégedettel vett. Olyan ocsmány és go-
nosz volt a tűz, amilyen maga Taggart is volt életében.

A férfi hallgatott, mert érezte, nem volt egészen helyén való az utóbbi kijelentése, de Metae intett neki, hogy folytassa. — A tűzből olaj ott maradt még egy darabig a kőpadlón, aztán végül füstfelhővé dagadt. Kigomolygott a terem-
ből, mi követtük, és láttuk, hogy errefelé tart. Hajnalban meg-
láttuk ezt a szigetet, itt, ahol azelőtt semmiféle sziget nem volt. Akkor láttuk, hogy ez is Taggart sötét mágiájának a mű-
ve, ezért átjöttünk ide, hogy körülnézzünk.

— A gonosz végül mindig visszatér a maga fajtájához — mondta Kelana. — Taggart nagy árat fizetett a sikertelen
merényletért. — Metae sérült karjára esett a pillantása. A lány még mindig ott szorongatta a kagylót a markában. Hir-
telen öröm suhant át Kelana kísérteties arcán.

Metae követte nemkéje tekintetét, és látta, hogy a kagyló közelében rózsaszínes árnyalatot nyert a bőre, egészséges
és fényes új bőr keletkezett az égés helyén. Diadalmasan tekintett nagynénjére. Most értette meg, hogy a kagyló se-
gítségével ismét a régi lesz a karja. A korallról és a tűzről szár-
mazó sebeinek nyoma örökké megmarad, de izmai és
velük az ereje visszatér. Újra használhatja majd a karját,
hogy odategye a tenyerét Kelana asztalára.

Metae hangosan felnevetett a gondolatra. A kagyló Kelanáról is ugyanúgy gondoskodik majd, mint őróla.

Ami a kagylót illeti, nem fénylett már úgy, színe is megfa-
kult. Valamikor tükörsima felszínén hajszálrepedések futot-
tak, arany ragyogását krétaszürke árnyalattal cserélte fel. De egészben volt, ereje teljében. Metae vitte magával a csó-
nakokhoz.

— Miért nem hagyod itt azt a régi kacatot? — kérdezte tő le azegyik férfi, amikor a lány, kezében a kagylóval, beszállt a csónakba. — Odahaza rád vár Komlin országának min-
den kincse és gazdagsága.

Metae elmosolyodott.

— Nem mindig a legszebb gyémánt a legértékesebb — felelte. A kagyló ott feküdt sebes tenyerén. Aztán felemelte,
hadd érjék a fél napsugarak.

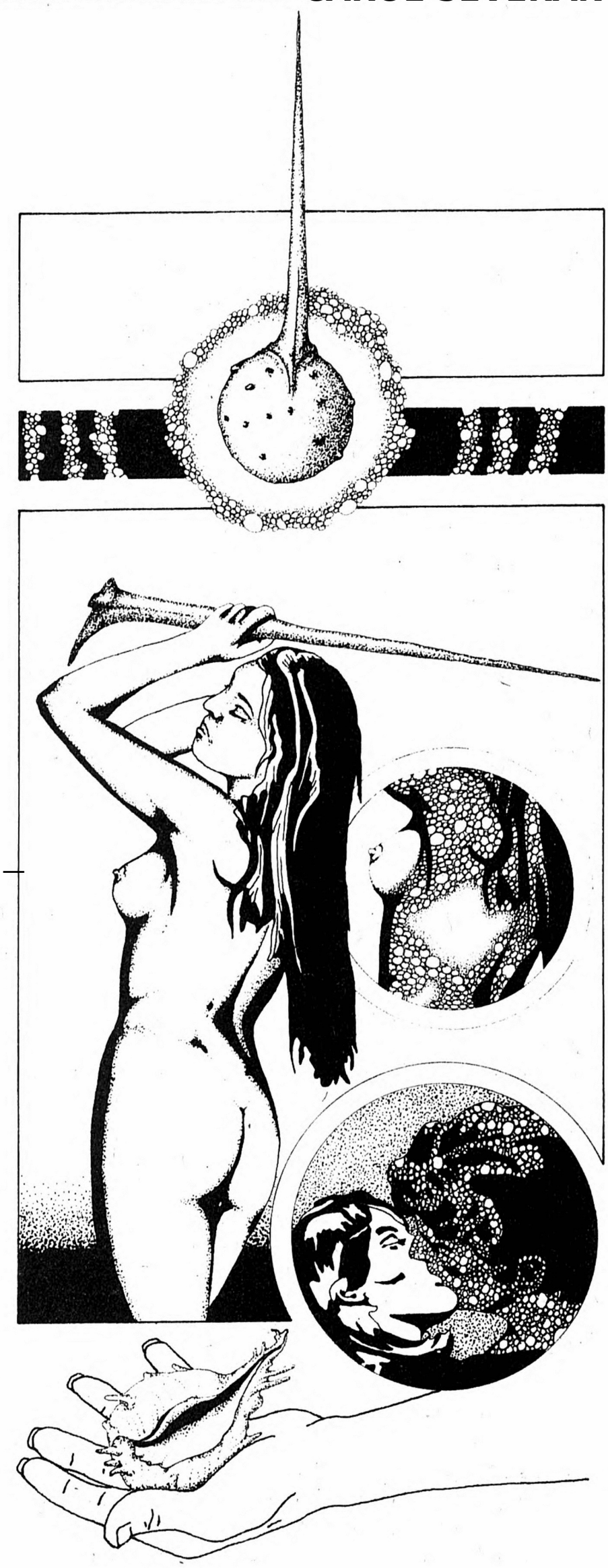

Nyakkendő
Rőczével

Nyakkendő
Rőczével

FANTASZTIKUS LEXIKON

ATLANTISZ

Midőn a hatalmas istenek felosztották egymás közt a kozmoszt, Poszeidónnak, az óceánok urának egy, a Pireneusi-félszigettől Közép-Amerikáig húzódó szigetcsoport jutott. E szigetek legnagyobbika akkora volt, mint egész Kis-Ázsia.

A szigetek bővelkedtek természeti szépségekben, lakóik pedig, amint arról Poszeidón egykettőre meggyőződött, szépek voltak és értelmesek, ám mivel csak nemrégiben teremtették őket, híjával voltak a vezetőknek, a társadalmi rendnek. Még nevet sem adtak sziget-otthonuknak.

Ahogy Poszeidón birodalmát járta, a fősziget közepén emelkedő hegyen egy Klétó névre hallgató, gyönyörű lányra bukkant, akit tüstént a magáévá is tett, s aki utóbb tíz fiúgyermekkel ajándékozta meg. Elsőszülöttjüknek az Atlasz nevet adták, s Poszeidón a szigeteket, a környező óceánt az ő tiszteletére nevezte el Atlantisznak, illetve Atlanti-óceánnak.

Lévén azonban a legféltékenyebb az istenek között, nyomban ezután három mély árkot ásott Klétó hegye köré. Kilométernyi széles volt mindhárom, kilométernyi széles földkörök választották el egymástól őket. Poszeidón tíz felcseperedett s királlyá lett fia e körökön építette fel az akkori világ legpompásabb városát, középütt anyjuk palotájával és apjuk égbe nyúló templomával. A királyok mindegyike Atlantisz egytizede felett uralkodott, Poszeidón sugallatára azonban királyi tanácsot alkotva közösen kormányozták birodalmukat.

Sok évszázadon át Atlantisz volt a világ közepe. Békéjét és biztonságát hatalmas hadsereg és ötvezősoros gályák sokaságából álló flotta szavatolta, mellyel a környező népek hajóhadai együttesen sem mérkőzhettek. Atlantisz tudósai, mérnökei nem fukarkodtak a jó tanácsokkal: ők tanították meg az egyiptomiakat és a majákat, hogyan emelhetnek piramisokat, a görögöket arra, mire valók az atlaszfigurák; széles körben terjesztették fémmegmunkálási, csillagászati, orvosi és mágikus ismereteiket. Azt tartották róluk, makacsul kutatják a kozmoszt összetartó és mozgató erők titkát, melyet szintén az emberiség javára óhajtottak fordítani.

Jó ezerkétszáz évszázada azután a királyok megváltoztatták a környező népekkel kapcsolatos nézeteiket. Úgy döntöttek, hogy mindazok, akik részesülnek az atlantiszi kultúra áldásaiból, legyenek a birodalom adófizető alattvalói, s parancsot adtak seregeiknek a világ meghódítására. Csapatokat küldtek Közép- és Dél-Amerikába, ezek leverték az aztékokat, inkákat és majákat, s gazdag zsákmánnyal tértek meg Atlantiszra. Egy másik sereg Észak-Afrika ellen tört, azután Egyiptomban verődött össze újra, hogy a görög szigetvilág lerohanása után Ázsia királyságait is engedelmességre szorítsa.

Krisztus előtt 9500 körül hatalmas inváziós flotta hajózott be az athéni öbölbe, ahol a sokszoros túlerőben lévő partra szállókat elszánt akháj sereg várta. Mikor megütköztek, a kilőtt nyílvesszők elsötétítették a napot, a harci paripák patáinak dübörgésébe pedig még az Olimposz is belereme-gett. Az akhájok bámulatos kitartással küzdöttek, s az atlantiszi hadak végül kénytelenek voltak meghátrálni. Hajóik épp kifutni készültek, mikor alvadtvérszínűvé vált az ég, majd elborították a sosem hallott mennydörgés közepette összetorlódó fekete fellegek. Az óceán roppant hullámokat vetett, a föld kérgét rengések rázták: napokig úgy rémlett, a kozmosz alkotóelemeire hullik szét. Az égből szüntelenül hullt a zápor, hegyek hasadtak meg, kiléptek medrükből a tengerek. Végre-valahára mégis elcsendesedett minden, s a partra vergődő hajók legénysége széthírlelte Atlantisz pusztulását. A szigetek felett egyetlen éjszaka alatt összecsaptak az óceán hullámai, eltörölve az egykor oly hatalmas, virágzó birodalom minden dicsőségét.

Az ókori történészek gyakorta latolgatták, mi okozhatta Atlantisz végzetét. Némelyek úgy vélték, Poszeidón büntette ily kegyetlenül hozzá méltatlanná lett, vereséget szenvedett népét, mások arra az álláspontra helyezkedtek, hogy az atlantiszi tudósok végül felfedték a kozmoszt mozgató erők titkát, s eme erőket elszabadítva a szigetvilág, majdhogynem az egész emberiség pusztulását okozták.

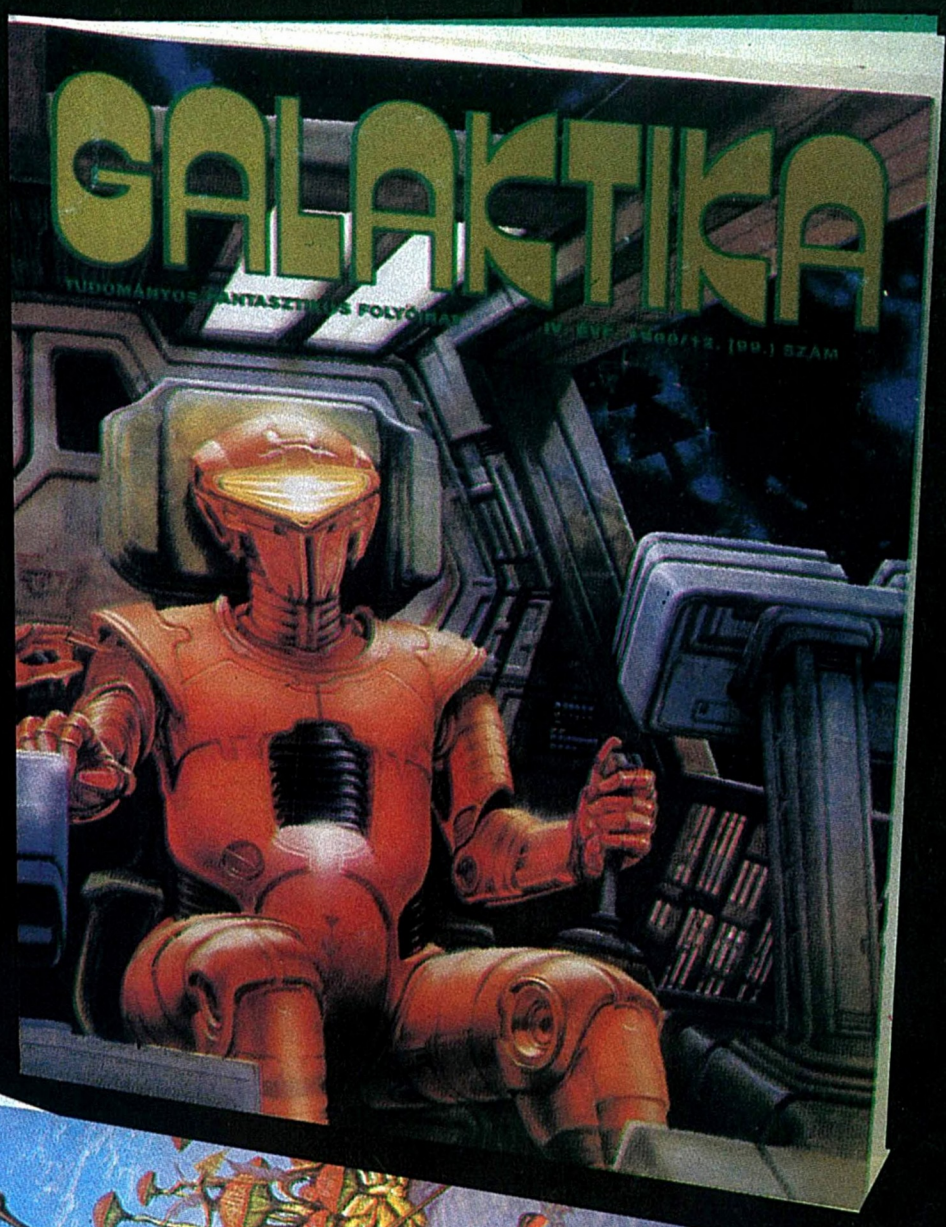
GALAKTIKA

GALAKTIKA
GALAKTIKA
GALAKTIKA
GALAKTIKA
GALAKTIKA